

БЕТАНИ КЕМБЪЛ

ЛЮБОВЕН ЛАБИРИНТ

Превод от английски: Светла Балцова, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Червеникавият пращен път измъчено се виеше между дърветата, чиито клони се преплитаха в гъст зелен лабиринт. Беше горещ юнски ден и яркото арканзаско слънце едва процеждаше лъчите си през покрива от листа.

Младата жена рязко удари спирачки — някаква сърна изскочи от високите избуяли храсти и пресече пътя. Гъсталакът я погълна, но на Кели ѝ беше нужно време да се успокои. Бе живяла винаги в град и за първи път срещаше дивеч на открито.

Пътят продължи да се катери нагоре, а после изведнъж се спусна по стръмния склон. Долу, в подножието му, се виждаше ръждива метална порта с надпис: „Не влизай! Частна собственост!“ Вратата обаче зееше отворена.

„Ето това е Джими — с тъга и обич си помисли Кели. — Поставя надпис, а забравя да заключи.“

Наоколо се въртеше куче, но поради прекалено дружелюбния си нрав, животинчето не ставаше за пазач. Джими го бе открил преди време захвърлено на улицата и бе го прибрал. Само човек като него би приютил куче, което освен да върти опашка, друго не можеше. В отсъствието на Джими, някакъв съсед бе поел грижата за кучето, както и за безбройните котки на Джими. Кели реши да го открие и да му благодари. Но освен това щеше да ѝ се наложи да му съобщи и печалната новина. Усмивката ѝ се стопи и горчиви сълзи я задавиха.

Джими ѝ беше вуйчо — един мил, добър ексцентрик, чиято безотговорност и най-вече алкохолизъм го бяха съсипали. Беше заминал за Кливланд при тях — сестра му и племенницата му, с надеждата да се пребори с порока и в един момент близките му повярваха, че се е излекувал. Но една нощ доброто му, изтормозено от пианството и лудия живот, сърце отказа да работи. Джими си отиде едва на четиридесет и четири.

Сега Кели пристигаше в Арканзас, за да се погрижи за малкото му имение. Майка ѝ бе прекалено заета, а и твърде слаба за подобна

работа. Момичето беше учителка и имаше ваканция.

Трябваше да се справи с безпорядъка в къщата, да я почисти и подготви за продажба. Възнамеряваше да остане в нея до началото на учебната година, като едновременно си почине и поработи на спокойствие върху новата си книга.

Кели беше на двадесет и шест, но вече бе автор на две книжки за деца. Макар и началото да бе обещаващо, творбите ѝ не направиха необходимото впечатление и потънаха в забрава. Тя не се отчая, но искрено вярваше, че с третия си опит — приказки за животни, ще пробие на книжния пазар. Писателските занимания поддържаха духа ѝ и бяха мечтата, заради която си струваше да живее.

Отпусна газта и вкара колата в двора. През боровете проблясваше спокойната синева на арканзаското езеро. Джими го описваше като най-прекрасното Божие творение. Буйна трева и диви цветя застилаха пътеката към него, а цъфналите мимози и магнолии хвърляха сянка върху каменистия му бряг. Величествени отвесни скали се издигаха и опасваха отсрещната страна.

Няколко скромни вили се издигаха на самия бряг. В една от тях Джими беше прекарал години и Кели лесно я разпозна. Дворът бе осеян с чаркове на стара развалена кола, строена-недостроена стопанска постройка, ръждясала лодка и док за ремонт.

В занемарената градина храстите растяха на воля и сред цялата тази бъркотия подскачаше бяло-кафяво кученце и въртеше лудо опашка. Вероятно бе дочуло бръмченето на стария джип, тъй като се хвърли напред и заприветства дългоочакваната си любов.

„Помияр“, презрително си каза Кели, но след като паркира се наведе и погали животинчето. Кучето щастливо изскимтя. Беше дребно грозновато същество, но от него се излъчваше жизнерадост, на която човек трудно можеше да устои. Сълзи изпълниха очите ѝ.

Тук, на това място, вуйчо ѝ бе прекарал повечето си съзнателни години, далече от Кливланд и от цивилизацията. Беше се влюбил в Арканзас по време на военното обучение и се бе завърнал тук, за да забрави ужасите от войната във Виетнам. Именно Виетнам провали живота му — бяха го ранили, бе изгубил крака си, а отчасти и зрението, едната му ръка остана неподвижна, а най-лошото бе, че започна да пие. Издържаеше се от пенсията си за инвалидност, а когато

беше трезв и времето хубаво, изкарваше някой и друг долар като риболовен инструктор.

Болка преряза гърлото ѝ при вида на синьото езеро и обрамчващите го скали. Сред красотата на природата Джими бе изживял най-спокойните си мигове и бе пожелал да остане тук завинаги. В багажника се намираше малка урна с праха му, която Кели трябваше да разпръсне над водата. Да изпълни последното му желание ѝ се стори непосилно. Тя винаги бе взимала нещата твърде навътре и с мъка запазваше самоконтрол.

Момичето се качи на ниската, опасваща къщата веранда, а кучето продължи да се мята наоколо в шеметно блаженство. Кели му завидя за безметежното веселие и сякаш в отговор животинчето оголи белите си зъби. Нов пристъп на скръб я разтърси и тя побърза да влезе в къщата.

Холът се оказа с изглед към скалите и езерото. Цяла стена бе заета с прозорци. Мебели почти липсваха, но в ъгъла стоеше бюро, където можеше да постави пишещата си машина веднага щом приключи с чистенето.

„Ергенска квартира“ бе най-сполучливото описание за безпорядъка наоколо. Дрехи се въргаляха по земята, вестници и кашони, претъпкани с бирени кутийки, задръстваха ъглите. Пълно беше със списания и книги, защото, макар и считан за „черната овца“ на семейството, Джими, подобно на Сиси и Кели, не можеше да живее без книги.

Но какви бяха те! „Вампири“ от Фарли Колинс, „Загадки и разкази на ужаса“ от някой си Талън, „Върколак“ — отново от Колинс. Кели ги захвърли на масата. Макар Колинс да минаваше за най-добрия драматичен на свръхестествени четива, тя и майка ѝ ненавиждаха този боклук.

Писатели като Колинс бяха същинска напасть, способни да отчаят и откажат истинския творец от работата му. Ежегодно той и събратята му бълваха по няколко от противните си романи, а хонорарите им стократно надскачаха сумата, която Кели бе получила от продажбата на двете си книги. Писанията им се разграбваха като топъл хляб и това най-много я дразнеше.

Бедният Джими се бе нагледал на достатъчно ужаси през войната. Кой дявол го беше накарал да се трови с още? Чудно ли бе, че

биваше постоянно пиян? Какво ли друго му оставаше да стори сред тези потискащи страхотии и самота? Кели тръсна глава и се опита да изтрие лошите мисли. И двете с майка ѝ обичаха фантастика, но търсеха в нея неочакваното, ирационалното и полета на въображението. А Джими, който бе тъй чувствителен и добър, се увличаше по страхотии. За тях това му увлечение си остана загадка.

Хаосът обаче не чакаше.

Кухнята почти преливаше от какви ли не домакински съдове, а в банята на тигрови лапи се мъдреше старовремска вана без душ. В просторната спалня леглото бе неоправено, телевизорчето бе поставено върху очукано шкафче, а кабелът му — опасно протрит. Радиото с вграден будилник мируваше онемяло.

За кой ли път Кели поклати глава и прекара пръсти през косите си. Не знаеше откъде да започне. Безпомощно пристъпи към бюрото, над което висеше полусляпо огледало, отразяващо мътно лика ѝ.

Беше висока като вуйчо си, но доста слаба. Дългите стройни крака ѝ придаваха вид на преждевременно израснало хлапе. Не беше красива, но притежаваше особено излъчване и чар. Имаше волева брадичка, дълбоки очи и чипо нежно носле. Лицето ѝ излъчваше естествената руменина на праскова, а гъстите коси бяха с цвят на лешник. Те като ореол блестяха около високите ѝ скули и подчертаваха стоманената синева на очите ѝ.

Беше от жените, които трудно се забравят. Когато пишеше или четеше, лицето ѝ придобиваше замечтано и одухотворено изражение. Но в определени случаи върху него можеше да се прочете както обич, така и упрек, и нетърпимост към лудориите на първокласниците ѝ.

С оръфаните си изпрани джинси и светлосиня фланелка Кели бе готова за работа. Първо смяташе да разтовари джипа, а после да се опита да оправи бъркотията наоколо. Желаше да приключи бързо и да се отдаде на приказките си. Обичаше учителската си професия, но особено държеше на писателските си занимания. Възлагаше твърде много надежди на третия си литературен опит и упорито прогонваше мисълта за евентуален неуспех.

През следващите три часа Кели събра разхвърляните дрехи и ги натъпка заедно с мръсните кърпи и спално бельо в кашони. Смяташе да ги закара до най-близката пералня в града, да даде телевизора и радиото на поправка и да направи нужните покупки.

Трябваше да се отърве и от цялата колекция възмутителни книги и възнамеряваше да го стори без капка жал. Джими явно се бе пристрастил към изданията на Фарли Колинс, тъй като с тях напълни цели две торби. Кели побърза да си измие ръцете — самият допир до тях ѝ беше неприятен.

Вече бе пренесла вещите и мятеше безобразното четиво в колата, когато две силни ръце я отскубнаха от джипа.

— Къде? — прогърмя нечий глас. Романите се изплъзнаха от ръцете ѝ и се разпиляха по тревата.

„Нападат ме!“, диво ѝ мина през главата и първичните ѝ инстинкти се пробудиха. Замахна и с все сила заби лакти в нечий гърди. Мъжът изпъшка и тя го удари с удвоена мощ. Оня я стисна болезнено и изруга:

— Вещица! — Завъртя я, като просъска обиди в лицето ѝ. — Крадеш дори книгите му? Ама че низост!

Кели се видя изправена срещу огромен бесен мъж. „Избягал престъпник“, вцепени се тя. Нападателят ѝ бе гладко избръснат и късо подстриган, но имаше опасен вид.

Опита се да забие юмрук в заплашително стиснатата му челюст, но той с горчив смях я прикова към джипа.

Лицето му се сниши към нейното, а сивият поглед гневно я прониза.

— Дори дрехите му задигаш! И телевизора? И колата? Какво се е случило? Припаднал ли е вътре?

Обезумяла, Кели се опита да го ритне, но непознатият я стисна между дългите си здрави бедра, парализирайки я изцяло. Ръцете му я разтресоха грубо и в миг главата ѝ се завъртя.

— Не мърдай! — Едната му вежда красноречиво трепна в предупреждение. — Не ме карай да те удрям! Връщай всичко откъдето си го взела! — Погледът му я пронизваше студено. — Разбирам, че този път си е намерил млада и хубава приятелка, но как може така да се унизиш и да го обереш, малката? — Той още веднъж я раздруса, сякаш вразумяваше твърдоглаво дете. — Събери книгите и върни нещата, веднага! Нещастникът пак ли е пиан? — Ноздрите му потръпнаха съжалително. — Не знаех, че се е върнал. Старата история се повтаря — вечно се захваща с неподходящи жени...

Най-накрая я пусна. Кели не можеше да си поеме дъх от ярост. Съзнанието ѝ бавно се избистряше.

— За крадла ли ме взимаш? — не повярва на ушите си. Тялото я болеше от яките му ръце и тя разтърка зачервените места. — И през ум не ми е минавало да крада този боклук! Смятах да ги продам в града. — Със свирепо изражение тя ритна най-близката книга.

— Стига! — заплашително изръмжа мъжът. — И телевизора и колата ли смяташ да продадеш? — Връщай парите, които си взела от него!

— Нищо не съм взимала и това не ти влиза в работата! — възмутено се озъби тя.

Непознатият сложи ръце на хълбоците си.

— Съсед ми е и ме интересува.

— Но вече не. Мъртъв е. Умря преди десетина дни.

Осъзна, че думите ѝ прозвучаха безмилостно, но не можа да преглътне уплахата си. Бруталното му държание и най-вече обидите му я вбесиха. Не можеше да му прости, задето я нарече „крадла“.

Ядът изчезна от лицето му. В погледа му се прокраднаха болка и недоверие.

— Мъртъв?!

Жал изпълни сърцето ѝ, но Кели бързо я прогони.

— Инфаркт. Почина при майка ми. Аз съм неговата племенница.

— Джими го няма? Бог да го прости! — Устните му потрепериха.

Тя се взря в него. Лицето му бе застинало в безизразна гримаса, но, макар и арогантен, нападателят ѝ се оказа привлекателен мъж. Светлокестенявите му коси изглеждаха избледнели от слънцето. Имаше правилни черти, а изпод иронично свитите вежди, очите му блестяха тъмносиви. Бледосинята риза подчертаваше медник му загар.

Беше висок, с атлетическо телосложение. Мускулите напиреха изпод навитите ръкави, раменете му бяха широки, гърдите — добре развити, а вратът — силен и здрав.

Всичко в този мъж внушаваше сила и нищо чудно, че Кели се почувства толкова нищожна пред него.

Сега и той я наблюдаваше със същото нескрито любопитство. Глупавото куче се заумилква радостно около краката му. Доядя я. Само преди миг животът ѝ беше в опасност, а ето че животинчето, което трябваше да я пази, се подмазваше и ближеше ботушите на нападателя

й. Никога не бе посягала на живо същество, но сега с мъка се въздържа да не изгони малкия неблагодарник.

— Ами, май ви дължа извинение. Съжалявам! — Мъжът повдигна рамене.

Лицето му обаче все още бе неприветливо и това съвсем не я успокои. Ако беше човек на място, трябваше да коленичи от срам и да ѝ поиска прошка. Студенината му само подклаждаше заливащия я гняв.

— С право трябва да съжалявате!

Но вместо да се разкае, мъжът замислено се усмихна.

— Знаех, че има племенница, но мислех, че е петнадесетгодишна. Значи вие сте малката Кели?

— На петнадесет бях последният път, когато Джими ни посети. А вие навярно сте му съсед и ако съдя по поведението на кучето, сигурно изхранвате цялата тази менажерия. Благодаря ви за услугата, но не се ли попрестаравате?

„Върнах ли ти го?“, самодоволно си помисли Кели. Трябваше да е наясно, че тя трудно се оставяше да бъде сплашена — дори от такива типове като него.

Усмивката му стана цинична. Гласът му прозвуча добродушно, макар че го заподозря в лицемерие.

— Виж, имам си правила в живота. Едно от тях гласи, че се извинявам само веднъж. Твоя работа дали ще приемеш извинението ми, или не, но на твое място все пак бих вдигнал книгите от земята.

— Те едва ли заслужават внимание.

— Струва ми се, че са доста хубави.

— Мисля, че са отвратителни. Боклук! Защо не ги събереш ти? Нали заради теб ги изтървах, когато се нахвърли върху мен.

Мъжът бавно се наведе и започна да събира разпилените романи. От време на време спираше, за да се полюбува на някое особено отблъскващо заглавие.

— Виж, навярно нищо не знаеш за вуйчо си и жените, с които...
— Той дори не благоволи да я погледне.

— Зная, че не му беше лесно. Не желая да слушам подробности. Този път той вдигна подигравателно очи.

— Второ правило — никога никому не спестявам истината. Една от мадамите му задигна дори чаршафите от леглото. Никак не му

вървеше с жените. Нито една не беше сваятна!

Кели скръсти ръце и го погледна, сякаш му казваше да се омиа.

— Не се интересувам от... сексуалните му несполуки. А за мъртвите — или добро, или нищо!

Мъжът занесе книгите в джипа. После се обърна, изгледа я и присмехулно изимитира войнствената ѝ поза.

— Не говоря за сексуалните му несполуки, а за самотата му. Не можех да търпя някой да се възползва така долно от него.

— Колко си благороден! — сръза го саркастично тя. — Може би затова се нахвърляш върху първата непозната жена, сплашваш я, обиждаш я, преди да си разбрал коя е тя. От теб би излязъл страхотен домашен пес — къде, къде по-добър от този палячо.

И Кели метна същия презрителен поглед към кученцето, с който бе дарила и мъжа преди това.

— А, Тигър ли имаш предвид? — замислено каза мъжът.

— Тигър? Вуйчо е нарекъл това смешно същество „Тигър“? — Кели не вярваше на ушите си.

Мъжът поклати глава и замижа.

— Сигурно е имал чувство за хумор, което на теб ти липсва.

— Напротив! — Разбира се, че имаше чувство за хумор. При нормални обстоятелства реагираше на шеги. Но имаше ли смисъл да си губи времето с този непознат?

Погледът му я обгърна с обидно откровение.

— Човек може да се заблуди, но няма значение. Кучето се казва Тигър, котките са Рио, Пилигрим, Чуй, Подкин и Дина, а аз съм Зейн Грей.

— Зейн Грей? Като известния писател на Дивия Запад? — Сбърченото ѝ носле щеше да пробие небето.

— Почти. Дядо ми бил негов почитател и кръстил баща ми на него. А моят баща не останал по-назад и след време продължил семейната традиция. Живея на другия край на езерото. Минавам за фермер джентълмен.

— За фермер — да, но колкото до джентълмена, трябва още да поработите върху себе си.

— О-о-о, ти наистина си имала чувство за хумор. Дадох ти шанс да се проявиш и ти се възползва. Какво друго бих могъл да ти дам?

Господи! Да не би да се опитваше да я сваля? Мускулестите ръце почиваха на гърдите му, очите му нахално я преценяваха, а наглата усмивка не слизаше от устата му.

— Спокойствие. Би могъл да ме оставиш на спокойствие — студено го отрязва тя, но веднага осъзна, че видът ѝ не би могъл да го респектира. Лешниковите ѝ коси се бяха разпилели по време на схватката и сега се стелеха по раменете ѝ.

Отрязаните джинси разкриваха загорелите ѝ крака, а фланелката ѝ бе плътно залепнала по тялото. Все още дишаше неравно и мъжът с любопитство наблюдаваше повдигането на малките ѝ гърди.

— Май трябва да ти дам време, за да си отдъхнеш. Докога смяташ да останеш? Докато оправиш къщата и я продадеш?

— Не зная.

Внезапно бе станал дружелюбен и Кели се учуди как да реагира. В края на краищата се оказа съвсем сама с този човек и в случай на опасност можеше да разчита единствено на смешното куче. Странно, неизвестно безпокойство я обзе.

Изглежда, че Зейн се наслаждаваше на смущението ѝ.

— Деликатно намекваш да те оставя на мира ли?

— Не виждам защо трябва да общуваме.

Той пристъпи към нея и Кели несъзнателно се отдръпна. Не ѝ липсваше кураж, но този мъж я караше да се чувства нервна и превъзбудена. Сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Понякога безперспективните на пръв поглед запознанства водят до твърде интересни обрати, госпожице...

— Кординър. Кели Кординър. Впрочем едва ли ще се нуждая от помощта ви, господин Грей. Време е да си кажем „Довиждане“.

— Не още. Струва ми се, че все ще ви потрябвам за някои работи.

От намека му руменина изби по страните ѝ. Пламъчето в очите му определено противоречеше на ленивата усмивка.

— Отлично се справям сама... — Думите замряха на устните ѝ, когато той се пресегна и погали лицето ѝ с голямата си мазолеста ръка. Жестът му бе поразително нежен, но в него ясно се долавяше и стаена страст. Нещо в нея се разбунтува против волността на този мъж, но дремещата в нея женска природа се разбуди и тялото ѝ се потопи в

сладостен унес. „Стига! Внимавай!“, предупредително извика в нея глас и съществото ѝ се вкамени, подобно статуя.

— Ще имаш нужда от мен за доста неща. — Гласът му се снижи до присмехулно мъркане. — Предполагам, че си донесла урната с праха на Джими. Той не желаше да се отдели от Арканзас и след смъртта. Ще ти покажа любимото му място. Беше ми оставил някои работи на съхранение, между които и завещанието си.

— Какво завещание? — едва пророни тя. Близостта на Зейн я тревожеше. Подсъзнателно тя долавяше силата на огромното му тяло и все още бе под впечатление на кратката му властна милувка. — Той нищо не ни е казал. Майка ми смяташе да проверява...

Зейн почти се надвеси над нея.

— Няма смисъл. Не знам какво пише в завещанието, но съм сигурен, че вие двете унаследявате всичко. Нали сте единствените му роднини? И така — ще се наложи да се срещнем отново! — Гласът му мъркаше гальовно, а лицето му почти я докосваше. В безпаметен миг тя се запита дали не се кани да я целуне. Вместо това той се пресегна зад нея, взе книга от колата и ѝ я връчи.

— Наричаш книгите му „боклук“. Чела ли си поне една от тях?

Всеки момент нервите щяха да ѝ изневерят. В негово присъствие коленете ѝ се огъваха, а пръстите ѝ пламваха при всеки допир с неговите. Насили се да вземе книгата.

— Не вярвам да ми хареса.

Освен чувственост, на лицето му сега се изписа и съжаление.

— Заслужава си да опитваш нещо различно — дори и предварително да си предубедена. Току-виж ти хареса. Струва ми се, че не познаваш най-приятните неща.

За миг, като в сън, ръката му я докосна отново.

— Довиждане, госпожице Кординър.

Мъжът се обърна и бързо се запъти към отворената порта. Едва сега тя забеляза широкия му гръб, тесния таз, решителната походка. Едва сега зърна коня, завързан при портала. Ето защо не бе дочула идването му. Прахта заглушаваше тропота на конските копита. Видя как Зейн се метна на голия конски гръб. Нямаше нужда от седло. Той се обърна и я дари с усмивка. Кон и ездач се сляха в митично получовек-полуживотно и силуетът на кентавъра се стопи по пътя.

Кели не можеше да откъсне очи от него. Сърцето ѝ туптеше припряно. Противоречиви чувства разтърсваха тялото ѝ. Погледна книгата, която бе тикнал в ръцете ѝ — „Демоничният любовник“. Сребристото заглавие проблясваше върху мрачната черна корица.

„О, Джими, Джими, кой е този мъж? В какво се заплетох?“ — въздъхна тя.

Толкова много емоции за един ден — тъга, негодувание, гняв, изненада... Трябваше да се стегне и да обуздае нервите и чувствата си.

ВТОРА ГЛАВА

Зейн бавно се спускаше по хълма към главния път. Погали коня по шията и вътрешно се усмихна. Ама че куражлия беше малката — куражлия и горделивка! Очите и бяха сини, досущ като на Джими, със същото котешко изражение в тях. Дали бе откраднала и усмивката му — сърдечна, спонтанна и заразителна? Едва ли щеше някога да разбере.

Може би не трябваше да я сграбчва в самото начало, но споменът за онази другата бе размътил ума му. Още беше пред очите му — едра силна жена, натъпкала половината покъщнина на Джими в колата си. Беше си наумила да му измъкне и чаршафите и когато Зейн се опита да я спре, бе стоварила тежкия си юмрук в челюстта му.

Но сега не му беше до племенницата. Нужно му бе време, за да преглътне печалната новина. Дано добрата неспокойна душа на Джими да е намерила най-сетне покой! Беше го поощрил да замине за Кливланд с надеждата, че ще се откаже от алкохола, но вътрешно таеше съмнения — Джими едва ли някога щеше да превъзмогне физическите и психически травми, нанесени му във Виетнам.

Зейн го разбираше, защото сам го бе изпитал. Деветте дълги години на война бяха разбили тялото и идеализма на Джими.

Докато приятелят му бе хванал началото на войната, Зейн беше изпратен там в самия ѝ край. Но макар и да го бяха ранили, обратно на Джими, последиците останаха невидими за хорските очи. Само един малък бял белег точно под сърцето, му напомняше за Виетнам.

Беше се измъкнал от пъкъла на войната изпечен циник. Нещастieto, което сполетя по-късно семейството му, още повече засили недоверието му в човешката природа. Но благодарение на Виетнам той беше възмъжал. Ужасите го калиха. Може би бе имал просто късмет. И него можеше да сполети участта на Джими. „Ех, Джими!“ Щеше да му липсва.

Зейн въздъхна и мислите му неусетно се върнаха към племенницата. Вероятно беше в добрия тон да ѝ поднесе изискано

извиненията си, но тя го беше вбесяла с хапливите си забележки.

Беше привлекателно момиче, но си бе позволила да изхвърли любимите книги на Джими, при това с доста надут и педантичен коментар. Спомни си как бе изритала един от романите и дяволът отново го загриза. „Отвратителен боклук“ — ето как ги бе нарекла.

По дяволите! Заслужаваше да ѝ го върне! Беше му забавно да открие, че малката не понася флиртове. Това като че ли я плашеше и тя застиваше безпомощно с вирнато носле. Изпитваше задоволство, че можеше да атакува високомерието ѝ. Беше толкова лесно, защото не обичаше да я свалят. Напук реши да я свали. Влудяваха го дългите ѝ загорели бедра, малките предизвикателни гърди, необикновено нежните черти лицето ѝ и най-вече — прекрасната кожа. „Същинска праскова“, каза си той и внезапно му се дощя да опита вкуса ѝ.

Двойка пъдпъдъци пресякоха пътя и Зейн бързо дръпна юздите. Време беше да престане с фантазиите си.

Кели Кординър притежаваше чар, но не беше неотразима. Прекалено висока, прекалено слаба, брадичката ѝ говореше за упорит характер, очите ѝ блестяха като стомана и всичко в нея подсказваше самодисциплина. Интелигентна, тя реагираше бързо, но ѝ липсваха топлината и крехката уязвимост на Джими.

С лека ръка би я заменил — и нея, и още десетина като нея, за да върне стария си приятел. Мътните го взели Джими! Да напусне този свят!

През цялото време Кели се убеждаваше, че Зейн Грей я бе поразил единствено с арогантността си. Но вътрешно бе неспокойна, разсеяна и нито разходката до града, нито задачите ѝ помогнаха, да се концентрира. Смъртта на Джими и раздялата със Сиси бяха обтегнали нервите ѝ докрай. Кели се тревожеше за майка си, която трябваше сама да се справя със скръбта. Липсваха ѝ ласките, домашния уют, а също така — и малките палавници.

За да се отърве от връхлетялата я внезапно самота, тя побърза да напазарува, занесе телевизора и радиото в сервиз, а дрехите и книгите на Джими предаде на Армията на Спасението.

За момент се поколеба да се раздели с „Демоничният любовник“, но общата ѝ погнуса към този род литература надделя. Злобата също

си каза думата — не желаше да следва препоръките на Зейн.

Господи, какво невъзможно име — Зейн Грей! Едва ли знаменитият писател бе подозирал, че на него ще бъде кръстен човек, занимаващ се с пилета, а не с каубойски подвизи.

Впрочем някои жени биха оценили мъжествеността на този нов Зейн. На външен вид напомняше баща ѝ, но последният бе причинил толкова страдания на жена си и дъщеря си, че след развода Сиси се бе заклела да не се омъжва повторно. Кели бе израснала с легендите за бащината красота и безбройните му похождения.

Ето защо сега търсеше в мъжете сигурност. Харесваше тихите, учтиви, кротки мъже, не парадиращи със своята сексуалност. Физическата страна на връзката не я вълнуваше.

Отново си спомни за Зейн и стисна зъби. Този арканзаски фермер разбираше от любезност, колкото една хлебарка. Жалко, че трябваше да се срещне отново с него — той я изваждаше от равновесие. В негово присъствие дишането ѝ се учестяваше и неясна тревога изпълваше цялото ѝ същество. Ще вземе завещанието и нещата, които Джими му бе поверил, и ще го изхвърли от мислите си. Не желаше нито да слуша приказките му, нито да гледа нахалната му физиономия.

Но волю-неволю трябваше да си признае, че лицето му далеч не бе тъй отблъскващо. Естествено, не беше красавец — прекалено яки челюсти, твърде много инат, възбуждащо чувствени устни, дръзки при това.

Леко притворените му очи напомняха тези на Клинт Истууд, но затова пък носът му не бе идеален. Кели упорито се опитваше да определи дефекта му — като че бе чупен веднъж или дважд.

О, не, този мъж не бе в състояние да я заинтригува — нито физически, нито емоционално. Би го заменила — него, и още стотина, за да си върне Джими. Милият мъртъв Джими!

Уж се бе отървала от досадните книги, а, ето че бе пропуснала една. Подреждайки стенния гардероб, пред нея изведнъж проблеснаха сребристи букви върху тъмен фон. Нямаше как да не я познае — „Демоничният любовник“ на Фарли Колинс.

За какво ли Джими се бе снабдил с две издания на един и същ роман? Като че ли книгата нарочно, по някакъв тайнствен начин,

упорито я преследваше.

„Не ставай глупава! Откога си станала суеверна?“

Навярно книгата е била завряна прекалено дълбоко в чекмеджето, но въпреки това я отвори с треперещи пръсти. Тозчас надписът се наби в очите ѝ:

„На Джими — с най-добри пожелания. Фарли Колинс.“

Името бе изписано с решителен почерк, а под него се мъдреше полукомично, полугротескно изрисуван ухилен череп.

Някаква коледна картичка изпадна отвътре:

„Джим, не разбирам защо хората колекционират книги с автографи, но вярвам, че ще ти хареса. Искрено твой — Зейн“.

Кели върна картичката обратно. Не знаеше какво да стори. Автографът придаваше на книгата стойност, а и Джими бе държал на нея. Не можеше току-така да я изхвърли.

Беше се отнесла твърде безцеремонно към останалите ѝ посестрими. Може би не е била права — книгите бяха на вуйчо ѝ и той ги бе обичал? Дали пък да не върне тази на Грей?

Пое я примирено и прегледа отзивите на задната обложка: „Вълшебен лек“, „Магически водовъртеж от ужас и желание“, „Красота и страх, преплетени с любов“... Суперлативите щедро се сипеха.

Хвърли поглед на последните страници, които обикновено съдържаха снимка и биографични данни за писателя. Удари на камък — не откри нищо, освен лаконичното съобщение, че бележитият творец държеше на анонимността си.

„Тайнствен, неуловим, подобен на фантомите, спохождащи въображението му“ — издателската бележка я подразни. Каква ли мистичност откриваха в човек, жънец подобна слава и милиони?

Колинс явно бе преситен ексцентрик, пренебрегващ успеха и популярността си. Кели върна „Демоничният любовник“ в спалнята. Може би заради Джими щеше някога да я прочете.

„О, не! — възпротиви се вътрешният ѝ глас. — Момиче, не изневерявай на принципите си!“

Уморена и изпотена, тя копнееше за душ, но такъв липсваше. Затова пък отвън проблясваше свежата прохлада на езерото. Слънцето клонеше към залез, небето бе озарено в златисточервено и прозрачносинята вода я примамяваше навън.

Кели си сложи нескромно изрязания черно-розов бански и се спусна по каменистия бряг. Нагази във водата и се удиви на тишината, която я заобикаляше.

Кучето я последва до брега, където и остана, подскачайки и размахвайки опашка.

— Май трябва да те науча да плуваш, глупчо — засмя се момичето и се гмурна в дълбоката вода. Странен неземеен крясък проряза залеза. Тя изплува и съзря огромна птица, синкавочерна като настъпващата нощ, да докосва с криле водата. Възхитена от неповторимата гледка, Кели пак се гмурна и заплува навътре.

Скалите придобиха тъмни очертания в припадащия здрач. Тук-там тъмни медни сенки играеха по затоплените от слънцето скали, а на фона на изгасващия ден дърветата потънаха във фантастично зеленикави нюанси.

Душата ѝ се поддаде на мистичното очарование ѝ тя започна да разбира защо Джими бе предпочел тази съвършена красота пред хаоса на града. Почувства как се отпуска и умората ѝ изчезва. Можеше да стои така с часове, но настъпилият мрак я накара да заплува към брега.

Кучето залая насреща ѝ радостно, с нарастващо нетърпение. Не бе помръднало от мястото си.

— Хей, малкия! Не си ме чакал дълго, нали? Не съм чак толкова важна особа, за да ме следваш неотклонно! — игриво го упрекна тя.

— Не си и чак толкова предвидлива — обади се нечий саркастичен глас.

Тя подскочи от изненада и инстинктивно сви ръце в юмруци. Луната вече бе изгряла и на сребрилата ѝ светлина ясно се очертаваше силното тяло на Зейн, облеганото на огромно изкоренено дърво.

Изглеждаше абсолютно спокоен — като че ли светът му принадлежеше.

— Пак ли ти? — измърмори тя. Беше му станало навик да ѝ изкарва акъла от страх. Какво искаше от нея?! — Как попадна тук?

— С кану — тихо кимна той към брега. Не е много разумно да плуваш сама. Особено нощем.

Тя грабна хавлията, която бе оставила на камъните и я стегна плътно около тялото си. Защо не беше по-дълга, за да я скрие цялата от погледа на този мъж? Бикините ѝ бяха изрязани толкова предизвикателно, че краката биха съблазнили повечето мъже. А този отсреща направо я разсъбличаше с поглед. Макар да не бе помръднал от мястото си, тялото му безпогрешно издаваше сила и животинска страст.

— Плувам отлично, нали? В колежа минавах за шампион.

— Къде? — едновременно иронично и заплашително я парира той. — В басейн ли? Това тук е истинско опасно езеро, момиче. В тъмнината някой може да те изпрати с моторницата си на дъното и дори да не забележи.

Макар нощта да бе топла, необясним хлад скова крайниците ѝ. От настойчивия му поглед я побиха хладни тръпки. Луната огряваше изруселите му от слънцето кичури и открояваше високите му скули, широките рамене и здравите дълги крака.

Той се изправи и неспокойно размърда тяло.

— Не се шегувам. Доста плувци се удавиха тук през последните години. Всички претендираха, че са добри.

— Не съм те молила за съвет!

Сърцето ѝ бе подновило безсмисления си изплашен бяг. „Дръж се, не се давай!“ Що за притегателна сила притежаваше този мъж, та постоянно губеше самоконтрол в негово присъствие?

— У тебе ли са завещанието и останалите неща?

— Да. — Сянка падна върху лицето му. — Нося ги. Искях да ти ги дам по-скоро.

— Дай ми ги тогава и изчезвай. Стига си ме шпионирал!

Зейн се престори, че не забелязва протегнатата ѝ властно ръка. Отпусна крак и вкара палци в колана.

— Нито те шпионирам, нито те преследвам. Дойдох тук по светло. Кануто просто е безшумно. През цялото време стоях и те

наблюдавах как се правиш на видра. Знам ли какво можеше да ти се случи?

Тя си пое дълбоко дъх и отново протегна ръка.

— Единственото, което може да ми се случи, е да припадна, когато те видя. Би ли ми връчил най-сетне завещанието!

Той се пресегна към кануто и извади огромна тежка торба.

— Ще я занеса до къщата. Съдържа колекция от минерали.

Кели въздъхна нетърпеливо. Значи — отломъци. Обичаше вуйчо си, но той явно бе имал слабост към безполезни неща.

На всичко отгоре се бе сдобил с приятел — и то досадник!

Обърна се и се запъти към къщата. Кучето и мъжът я последваха.

Преди още Зейн да прекрачи прага, тя се втурна към спалнята и навлече огромния халат в прасковен цвят. Така се почувства по-спокойна. Нека зяпа сега колкото си иска! Върна се в хола и отметна мокрите коси от челото си.

— Благодаря за помощта! — отсече и безцеремонно зачака да си тръгне.

Зейн остави торбата на масата. Беше със същите избелели джинси и прашни ботуши като сутринта и разкопчаната бледозелена риза разкриваше мускулестите му гърди.

Измери я от глава до пети. Лицето му бе застинало и хладно — досущ като нейното.

Стоеше и не помръдваше, докато тя не се разшава неспокойно.

— Възпитаният съсед би се отблагодарил с чашка кафе за усилията ми. Но ти май не ме считаш за съсед?

В очите му проблесна игриво пламъче и изведнъж Кели осъзна, че той се шегува. Ах, мръсникът! Забавляваше се със смущението и тревогите й! Тя преля от възмущение. Нямаше да позволи да я разиграва!

— Сядай! — отсече с досада тя. — Ще трябва да се задоволиш с най-обикновено нес кафе. Друго нямам.

Той се усмихна и тя трепна учудено. Мъжът имаше изненадващо открита, топла усмивка. Макар и да се отнасяше резервирано към него, усмивката му не лъжеше и тя бе готова да й се довери. Какъв абсурд! Кели почти съжали, че го бе поканила да остане.

— Бих се оженил за първата жена, която ми свари истинско, хубаво кафе. Тук явно съм в безопасност. — Зейн придърпа към себе

си близкия стол, обърна го и го яхна като кон.

— Може би бих могъл да ти дам някои разяснения за съдържанието на торбата — продължи той, докато наблюдаваше уверените ѝ движения.

— Хайде, започвай! — през рамо му отвърна Кели. Включи чайника и тайно хвърли поглед към него. Все още ли ѝ се струваше опасен? При светлината на лампата лицето му изглеждаше променено и непредсказуемо.

— Вуйчо ти е оставил още едно копие от завещанието си у адвокат. Потърси госпожа Фиби Карингтън във Фейтвил. Тя ще ти помогне при уреждане на формалностите. — Той леко се намръщи и почеса кучето зад ушите. — А що се отнася до торбата, може би ще е добре да ти обясня някои работи.

Тя се облегна на кухненския плот. Сега очите му изглеждаха още по-дълбоки, а мислите му — съвсем неясни. Противно на погледа, силното му лице като че ли излъчваше доброта, дори кротост.

„От осветлението е“, предположи тя. Беше неин ред да го изучава.

— Защо го правиш? Защо постоянно ме стряскаш?

Той продължи да се взира в кучето, което явно го боготвореше.

— Не зная. Мъничко страх ще ти е от полза. Трябва да внимаваш в тази пустош. — Той остави животинчето на мира. — Парен — каша духа. Чувала ли си тази поговорка? — Погледът му отново я прониза и тя потръпна. Вирна брадичка.

— Не съм дете. — Думите безпомощно увиснаха във въздуха. Осъзна грешката си, но късно.

— Забелязах — устните му се извиха в иронична усмивка.

— О, престани!

Не бе успяла да се срещне, лицето ѝ бе без грим, огромният халат я обгръщаше като мечка кожа, а краката ѝ шляпаха в големи чехли. В нея едва ли имаше нещо привлекателно, но мъжът сякаш я поглъщаше с очи.

О, тя много добре го разбираше! Той не я харесваше ни най-малко. Но, преструвайки се на заинтригуван, я караше да се притеснява. Ето какво правеше той — подиграваше ѝ се!

Като че ли не искаше да ѝ даде минута покой.

— Дойдох, за да ти връча последното желание на покойния ти роднина, а ти се забавляваш в езерото. Май си забравила за какво си дошла.

— Нищо подобно. Ти се промъкна в имението като крадец. Липсва ти елементарно възпитание!

— Някога да съм претендирал за възпитание?

Сега открито ѝ се подиграваше. От де ли ѝ хрумна да се доверява на усмивката му?

— Ти изглежда изпитваш удоволствие да плашиш хората?

— Позна. Но само дотолкова, доколкото след това да се почувстват щастливи. Твърде малко щастие има на този свят.

Водата в чайника завря и Кели наля кафето. Бе необходимо цялото ѝ самообладание, за да сложи чашите на масата, без да ги разлее. Седна срещу Зейн. Този човек беше невъзможен! Самодоволството му прекриваше всякакви граници. Как можеше Джими да го е считал за свой приятел?

— И какво още има във вълшебната торба, освен минерали? Може би някоя и друга гадина за приятна изненада?

— Не позна! — Сарказмът ѝ се сблъска с престореното търпение на Зейн. — Краката ти са хубави, но... — Той ѝ подаде някакъв запечатан плик. — Ето завещанието. Предполагам, че искаш да го прочетеш на спокойствие.

— Убедена съм, че знаеш съдържанието му. Джими нямаше тайни.

— Що се отнася до съдържанието — позна. Но недей да подценяваш вуйчо си. Умееше и да мълчи.

— Така ли? — Кели отвори плика с надеждата, че вуйчо ѝ не се е поддал на сантименталности и не е завещал половината имущество на този самодоволен тип.

Погледът ѝ бързо се плъзна по документа, прескачайки множеството юридически термини. Устните ѝ удивено се разтвориха и челото ѝ се сбърчи.

— Мислех, че е оставил всичко на майка ми, но е включил и мен. Дори ме е направил изпълнител на последната си воля!

— Вероятно е искал да се погрижи за бъдещето ти. Сигурно е сметнал, че си по-подходяща за изпълнител — по-малко емоционална си, да не кажа съвсем безчувствена.

Тя отмина присмеха му. Издайнически сълзи премержиха очите ѝ. Милият Джими! Колко добър, колко щедър! Беше ѝ завещал една трета от имуществото си, а останалите две трети — на майка ѝ.

Кели мъчително преглътна, опитвайки се да потисне връхлетялата я мъка. Не биваше да се показва слаба пред Зейн.

— Е — наруши мълчанието той, — сега притежаваш забутано имение, раздрънкан автомобил, пробита лодка и купчина минерали. Какво ще правиш с всичко това?

За миг осъзна, че той е прав. Джими не беше оставил нищо друго след себе си, освен вилата и камънаците. Вероятно щяха да ѝ бъдат необходими месеци, дори години, докато уреди продажбата. А кристалите? Нима Джими бе обичал тези бездушни студени камъни? Нищо ли друго на света не бе се оказало достойно за любовта му? Заболя я от несправедливостта, с която животът се бе отнесъл с него. Толкова самотен! Джими бе заслужил много, много повече.

Безочливо ироничният тон на мъжа до нея обаче я жегна неприятно. В края на краищата, не парите, а грижата, която вуйчо ѝ бе положил за нея и за майка ѝ, имаха значение.

Зейн като че отгатна мислите ѝ.

— Той обичаше и книгите, от които ти така бързо се отърва.

Кели застина с виновен поглед, зареян към тихото езеро, потънало в лунна светлина.

— Обичаше и теб, и майка ти, макар че вие рядко бяхте до него.

Този път гласът му бе рязък и тя прехапа устни. Трябваше да се съгласи — бяха го изоставили. Но какво друго можеха да направят, след като той съзнателно си проваляше живота? На моменти отношенията им бяха обтегнати, но въпреки това те го обичаха. Това беше самата истина.

— Нуждаеше се от подкрепата ви — безмилостно продължи Зейн. — Би дал всичко, за да ви види щастливи.

— Защо тогава не се отказа от пиенето?

Гласът му се снижи до шепот.

— Искяхте невъзможното от него. Но я ми кажи, какво щеше да направи майка ти, ако имаше пари? Много пари?

Чувстваше се пребитата, уморена до мозъка на костите си. Копнееше да я остави на мира, да престане със забележките и сарказма

си. Не я интересуваше вече какво ще си помисли за нея. Сълзи бликваха от очите ѝ.

— Би пътувала. Винаги го е желала. Защо се бъркаш в нейните работи? Какво те засяга?

Той се престори, че не забелязва мокрото ѝ от сълзи лице. Гледаше я и зловната усмивка не слизаше от устните му.

— И къде би отишла?

— На Хавайските острови. Те са мечтата ѝ, мисли, че там е Раят. Остави ме. Уморена съм. Мъчно ми е. Какво искаш от мен?

Зейн се наведе и я погледна с добрите си усмихнати очи.

— А, ти? Какво би направила, ако беше богатата?

— Бих писала. Бих се отказала от преподаването и бих се отдала изцяло на книгите си.

— Книгите ти? Ах, да, Джими спомена, че пишеш истории за деца.

— Точно така. — Мъжът беше прекалил с иронията. Щеше да му го върне тъпкано. — Да, пиша. И ако имах пари и време, бих написала стократно по-хубави неща от глупостите на Фарли Колинс.

— Така ли смяташ? — той дори не се засегна. — Направи го тогава, Кели. Той нежно я погали и извади малка кожена торбичка, украсена с индиански мъниста.

— Какво е това? — опита се да се отдръпне тя, но мъжът стисна дланта ѝ и не ѝ позволи да стане.

— Сядай, Кели, и напиши всичките си велики романи. А на майка си кажи да стяга багажа. Вие сте богати, разбираш ли? Може би, не милионери, но вече имате достатъчно пари.

Той развърза торбичката и в шепата ѝ се изсипа блестящ порой от камъчета — красиви, искрящи, преливащи като дъга...

Кели ги гледаше като омагьосана. Господи! Нищо не разбираше.

— Но...

— Диаманти, момиче, това са диаманти.

Гласът му премина в шепот, очите му станаха бездънни, а ръцете му затвориха дланите ѝ около безценното богатство.

ТРЕТА ГЛАВА

— Диаманти?

Усмивката не слизаше от лицето му. Пръстите му здраво се вкопчиха в нейните.

— Да. Диаманти, смарагди, сапфири...

Сякаш внезапен студ пропълзя до мозъка на костите ѝ и Кели с благодарност потърси топлината на силните му корави ръце. Без Зейн светът би се преобърнал.

— Как са попаднали у Джими?

Тя все още не можеше да повярва. Гледаше ту лъскавите камъчета, ту ръцете му, заключени около нейните.

— Не питай, Кели. — Очите му не се отделяха от треперещите ѝ устни. Той явно се наслаждаваше на смайването ѝ. — Нищо повече не зная. Джими твърдеше, че ги е придобил по законен път, по време на военния си отпуск в Тайланд. Навярно ги е спечелил на покер. Но те са чисти, не носят позорно петно. Джими никога не ви е споменавал за тях, защото искаше да ви изненада. Мечтаеше да остави нещо след себе си — за теб и за майка ти. Те са ваши сега, дете. Това бе последното му желание.

— И той не се е възползвал? — Тя не можеше да излезе от вцепенението си.

— Кели, нима не познаваш Джими! За неговата душа става дума.

Джими — милият, неразбран Джими! Бил е богат, но въпреки това бе живял скромно, за да им остави съкровището.

— Дори не познавам камъните. Не зная колко струват...

— Около триста хиляди долара по негова преценка.

Ако това бе действителната им цена, то тя унаследяваше цяло богатство! Шеметни мисли запрепускаха през главата ѝ. Останалите двеста хиляди бяха за майка и — тази измъчена жена, лишена от радости, камо ли удоволствия.

— Виждам, че започваш да идваш на себе си — обади се Зейн. — Какъв късмет, нали? Вече можеш да си позволиш една творческа

година, дори повече. Можеш да пишеш книги — по-хубави от тези на Фарли Колинс — ако наистина имаш талант, разбира се.

Най-после той пусна ръката ѝ и се облегна назад.

Кели все още стоеше слисана, втренчена в блещукащите в ръцете ѝ елмази. Но пръстите ѝ се отпуснаха немощно.

— Най-добре утре да ги занесеш в банката. Сложи ги в сейф. А колкото за тази нощ — все ще успееш да ги опазиш.

Тя преглътна, устата ѝ бе пресъхнала. Чак сега осъзна положението — сама сред тази дивотия, с истинско съкровище при това!

Изнервено навлажни устни. Зейн лениво я наблюдаваше. Ръката му нехайно лежеше на хълбока.

— Искаш ли да ти помогна? — Насмешлив намек прозвуча в гласа му. — Само кажи и ще остана. Ще лая като куче, ще хапя като доберман, а при нужда — ще стопля и леглото ти.

Стаята се завъртя пред очите ѝ. Още малко и щеше да се свлече на пода. Кели отчаяно извика.

— По дяволите! Пак ли се опитваш да ме сплашиш?

— Нали ти обясних — обичам да подлудявам хората от страх... Е, просто се шегувам. Но след като настояваш, ще те оставя на мира, макар че при създадените обстоятелства ще е по-добре да съм до теб.

Тя го наруга наум. На лицето ѝ се изписа възмущение, но и изненада от загрижеността му. Откакто Зейн изсипа диамантите в шепите ѝ, светът бе станал нереален и объркан до безкрайност.

— Това ли е всичко, което строгата госпожица може да каже? Жалко! — Той отново я иронизираше. Беше праметнал празната торба през рамо — нехайно, като излишна дреха. — Впрочем — продължи Зейн безразлично — не бих желал да получиш свръхдоза страх и затова си донесох пушката и спалния чувал. Отивам да подремна на брега, а от време на време ще хвърлям по един поглед към вилата — за всеки случай.

Тя отново преглътна. Щеше да я надзирава, а това не ѝ се нравеше. Но от друга страна не желаше да остане сама цяла нощ. Диамантите я плашеха. Гласът ѝ натежа от противоречиви чувства:

— Ще се справя. Ще заключа вратата, ще скрия камъните — нали никой не знае, че са у мен? А между другото, имам и куче.

Каза го на пресекулки — като удавник, хванал се за сламка. Той се обърна и се запъти към вратата.

Походката му бе гъвкава и безшумна. Наподобяваше огромна котка. За миг спря и подхвърли през рамо:

— На брега съм. Ако ти трябва помощ, викай! Освен това, нямаш куче. — Мъжът се наведе и погали скимтящото от радост животинче. — Разполагаш само с Тигър, а той току-виж уморил някой неканен гостенин с ласките си. Повтарям, наблизо съм.

— По-добре стой по-далеч! — изсъска тя.

Зейн я изгледа нахално:

— Добре, че предвидливо се отърва от книгите на Фарли Колинс. Нямах да ти бъдат подходящо четиво за през нощта.

Лунна светлина окъпа фигурата му и вратата се хлопна след него. Кели съжали, че няма резе. Вдигна кожената торбичка и върна драгоценните камъни в нея. Устните ѝ бяха изпръхнали, дишаше учестено, сърцето ѝ изнемогваше, а коленете ѝ сякаш бяха желирани. Седна на масата и невярващо се загледа във вълшебната купчинка. Кучето затанцува наоколо и накрая положи глава в скута ѝ.

Побоя се дори да погледне през прозореца. Страхуваше се да зърне тъмната му сянка долу на брега. Знаеше, че Зейн ще удържи на думата си. Нямах да мигне цялата нощ. Мисълта за него ѝ действаше едновременно дразнещо и възбуждащо, но Кели не желаше да търси причината.

Кучето ентусиазирано ѝ заблиза ръката, но тя не помръдна. Откъде се бяха взели тези диаманти? Как бяха попаднали у Джими? И възможно ли беше той да ги е пазил тъй дълго, за да им ги завещае един ден?

Един въпрос упорито не ѝ даваше спокойствие.

Защо именно на Зейн се бе доверил вуйчо ѝ? Защо точно на този непочтителен, зле възпитан човек?

Животинчето размаха опашка и нежно я погледна в очите. Муцунката му сияеше от щастие — като че ли отговорът на всичките ѝ тревоги бе „любов“.

Зейн съблече ризата, разстла спалния чувал и се вмъкна в него. Пушката лежеше отстрани и той не откъсваше очи от къщата ѝ.

Бавно сънят го пребори и той потъна в джунглите на Виетнам, готов да подскочи при най-слабия шум.

Но ето че този път спомените от войната не споходиха съня му. Друго видение му се присъни — окъпано в лунна светлина, дългокрако момиче съблече огромната си хавлия и тялото му проблесна матово пред него. Той бавно протегна ръка, притегли го към себе си и му помогна да се плъзне в спалния чувал.

Усети хладната коприна на бедрата, топлината на устните, тръпнещи за него.

Но всичко беше сън.

Кели се разбуди от упоритото тропане по вратата и сепнато огледа непознатата стая, събраните чаршафи, кучето, сгушило се в краката ѝ. Внезапно реалността нахлу в замъгленото ѝ от съня съзнание и върна спомена за Зейн и за диамантите.

Кой хлопаше?

Тя скочи от леглото, навлече хавлията и отключи. На прага стоеше Зейн с очукано кафениче в ръка.

Кели въздъхна едновременно с облекчение и изненада — познатата самодоволна усмивка играеше на лицето му, а вдигнатите вежди му придаваха присмехулен вид.

— Вашето кафе, мадам!

— Влез — резервирано го покани тя. — Как прекара нощта?

— Земята ми бе възглавница, а небето покров. Звездите се оглеждаха в езерото, а то ме приспиваше с вълшебната си музика. Казано накратко — спях добре.

Той се приближи до масата и остави кафеничето. В другата ръка държеше бяла кесийка.

— Това са понички — за милейди. Донесох ги снощи. Надявам се, че милейди обича мляко.

— Винаги ли си така поетично настроен сутрин? — Кели скръсти ръце и го изгледа саркастично.

— Защо? Да не би да мечтаеш да се събудиш до поет? Или може би до някой неграмотен?

Лицето ѝ пламна, а устните ѝ се свиха.

— Не желая да ми говориш така. Нарочно ме дразниш. По-добре си иди.

Погледът му потъмня и руменината се сгъсти върху лицето ѝ. Възцари се мъчителна тишина.

— Слушам, професоре! Обичаш май да заповядваш, но и аз обичам да говоря каквото си искам. Боиш се от мен, нали? Боиш се от мъже, познах, нали?

— Нито съм професор, нито ме е страх от теб. А ако искаш кафе, налей си сам. Отивам да се облека.

Тя стегна халата, вирна глава и високомерно се запъти към спалнята. После нахълта в банята и шумно превъртя ключа след себе си.

Стисна зъби, за да се овладее. Зейн беше непредсказуем в реакциите си. Ту играеше рицаря закрилник, ту ироничен скептик, като я дразнеше, нервираше и влудяваше до крайност. Несъзнателно ли го правеше или с часове обмисляше пъклените си шеги?

„Охо, тя направо влетя в банята — ухили се Зейн. — Рядък екземпляр! Чувства се притеснена в присъствието на мъж. А дали въобще е била с мъж?“ Спомни си лицето ѝ, румено от съня, гъстите ѝ разпилени коси, изпъкналите скули, очертани дори без руж. Малко жени изглеждаха така естествено привлекателни сутрин.

Опита се да си представи тялото ѝ, скрито в огромния халат. В съзнанието му долетяха думите на Джими: „Тя е същинско конче — едни нозе и едно вратле“. Но ето че кончето бе пораснало и се бе превърнало в стройна, горда и неспокойна кобилка. Имаше фигура на манекен с дълги, дълги бедра. Той обикновено не си падаше по тънки дългокраки красавици с мънички гърди, но тази харесваше.

Ако му допадаше като човек, би могъл да пофлиртува с нея, но тя не беше негов тип — държеше се като досадна моралистка, със завидно самообладание, сексуално задръстена и с отвратителен литературен вкус при това.

Но все пак бе племенница на най-добрия му приятел и той трябваше да я остави на мира.

В този момент Кели излезе от банята и гореща вълна мина през Зейн. Беше прибрала чудесните си коси в плитка, лицето ѝ без грим бе нежно и свежо, а тялото ѝ — скрито в дълги джинси и прекалено голяма провлечена фланела. Нарочно ли го правеше? С нищо ли не можеше да подразни женската ѝ суета? Или може би се боеше да се издокара за него!

Сети се за чудното видение от съня си и не устоя — възбуденото му въображение мислено смъкна дрехите от нея, за да я оцени и да ѝ се полюбува.

Този тъмен сив поглед никак не ѝ хареса, но Кели се престори, че не го забелязва. Седна спокойно на масата, наля си кафе и отхапа от поничката. И едва сега осъзна, че за първи път в живота си закусва с мъж. Понякога ѝ се беше случвало да закусва с някое момче в колежа, но именно с момче, а не с истински мъж! В Зейн нямаше нищо момчешко.

— Добре ли спа? — обади се той и някаква нотка на интимност се прокрадна в гласа му.

— Да. — Много по-лесно щеше да се справи с една банда биещи се хлапета, отколкото с мъжа срещу нея. Наистина ли го намираше за привлекателен? Майка ѝ щеше да се ужаси. Самата Кели се ужаси от себе си.

— Тигър опази ли те?

— Господи, престани да наричаш този палячо „Тигър“!

— А ти как би го нарекла?

— Полиана, може би. Това е една постоянно смееща се героиня от приказките. Приличат си с кучето.

— Много е дълго за име на куче. Защо не му викаш „Ласи“ или...

— Май съвсем ти липсва фантазия! — Не беше честно от нейна страна, но той я подлудяваше.

— Може би. — Ъгълчетата на устата му трепнаха. Възцари се продължителна тягостна тишина. — И какво смяташ да правиш с — как беше новото име — Полиана?

— Не зная. Не мога да го прибера у нас, защото майка ми е алергична към кучета. Може би ще го дам на някое общество за защита на животните. Не искам да го застрелят като безпризорно.

— Браво! — Зейн си наля втора чаша кафе. — Виждам, че имаш сърце.

— Разбира се, че имам сърце! — Точно в това беше проблемът ѝ. Беше прекалено уязвима, у-я-з-в-и-м-а! Изведнъж лицето ѝ се проясни и тя погледна Зейн с надежда. — Защо не вземеш кучето при себе си? Може да прибереш и котките. Джими би се зарадвал.

Той се пообърка.

— Аз ли? Не, благодаря. Имам си „компания“. А що се отнася до кучето — любовта му ще ме хвърли в депресия.

— То е толкова мило — опита се да го защити Кели.

— Да, наистина. Еднакво мило е към психопати, садисти, вампири, към теб, към мен... Не ми трябва.

Кели замълча. Явно нямаше да мине без вестникарска обява.

Той сложи край на унеса ѝ с твърде директния си въпрос.

— Защо живееш все още с майка си?

— Има достатъчно място. Помагам ѝ с някой друг долар, а и си правим компания. Чудесно се разбираме.

— И по отношение на мъжемразството ли?

Залъкът ѝ преседна.

— Прекаляваш. Въпросът ти е твърде личен.

— Питам само. Джими беше споменал, че майка ти си е изпатила от съпруга си. Като че ли я е отвратил веднъж завинаги от мъжете.

Спомените я разстройваха. Баща ѝ беше силен, красив и очарователен мъж, но бе мамил жена си многократно. За да оцелее, Сиси трябваше да го изхвърли от сърцето и от живота си. Той си беше отишъл, без да протестира, щастлив, че се е отървал от бремето на дете и съпруга. Беше се запилял по Западното крайбрежие и повече нито го чуха, нито го видяха.

Беше починал преди пет години в Калифорния, но Сиси и Кели разбраха за кончината му след година. Не изпитаха жал или съчувствие. Той ги бе лишил от опора в живота. Кели помнеше единствено грижите на майка си и на нея отдаваше цялата си любов.

— Заради баща ми майка мина през ада — озъби се тя. Очите ѝ мятаха мънии, а тонът ѝ трябваше да го срази. Но Зейн сякаш се отегчаваше.

— Джими спомена, че ви е изоставил, но съжаляваше, че тя се е усамотила от света. Смяташе, че с друг би могла да бъде по-щастлива.

— Майка ми е щастлива — сряза го Кели. — Една жена може да живее щастливо и без мъж. Може и да засегна честолубието ти, но това е истината.

В отговор Зейн се изсмя ядосано и малко снизходително.

— Не аз, а вуйчо ти бе загрижен за нея. Вероятно е имал причини. Да-а-а, значи, вие двете си живеете заедно...

Цялото ѝ съществуване се разбунтува срещу двусмислието на думите му. Сякаш ги наричаше стари моми, криещи се от любовта и истинския живот.

— Това пречи ли ти?

— Ни най-малко — невъзмутимо остави той чашата на масата. Мускулите на раменете му трепнаха под ризата. Отровен присмех се изсипа от устата му.

— И смяташ да ставаш писател?

— Аз съм писател — натъртено изръмжа тя. — Имам две книги зад гърба си.

— Виж ти? — престори се на заинтригуван той. — И за какво пишеш?

— Какво искаш да кажеш? — Кели подозрително настръхна.

— И за какво пишеш? — повтори Зейн. — Имаш ли за какво да пишеш, след като ти и майка ти сте се откъснали от реалността? Истинският писател трябва да възприема действителността, да черпи опит от света наоколо, а не да се усамотява.

Тя кипна. Този мъж не заслужаваше да се държи възпитано с него.

— Не бягам от живота и не се усамотявам. Преподавам на двадесет и пет деца. Наблюдавам ги — израстват пред очите ми. А ти? Кой си ти, за да ме съдиш? Какъв си, за да ме поучаваш? Какво можеш да направиш — освен да се възхищаваш на боклуците на Фарли Колинс?

— Разбира се, че се възхищавам от „боклука“ на Колинс. По дяволите, аз съм Фарли Колинс!

— А, не се и съмнявам. Точно тип като тебе. Едва тогава думите му достигнаха до съзнанието ѝ и тя пребледня. Недоверие изплува в слисаните ѝ очи. Онемя. — Не може да бъде. Ако това бе истина, Джими щеше да ми каже. Той непрестанно говореше за романите на Фарли Колинс. Щеше да спомене, че познава автора.

— Никога не съм му казвал — изруга през зъби Зейн. — Той знаеше, че пиша, но бе достатъчно възпитан да не се натрапва. Не желая хората да знаят истината. Ако прекалено настояват, им казвам, че пиша каубойски романи и че ползвам литературен псевдоним. Толкоз! И на тебе нямаше да кажа, ако не беше ме предизвикала!

— Не вярвам — повтори тя. Съвсем друг Колинс рисуваше въображението й — изпит, крив гном, налудничав гърбушко, избягващ светлината, завиращ се в ковчези. И през ум не й бе минавало, че той можеше да бъде як здрав мъж, яздец кон или карац кану.

— Аз съм Фарли Колинс — упорито повтори той. — Мога да го докажа. Името Фарли си избрах от любимия ми филм „Непознати във влака“. Чувала ли си го?

— Алфред Хичкок — сковано отвърна тя.

— Кой изпълняваше главната роля?

Тя преглътна зашеметена.

— Фарли Грейнджър.

— Любимата ми книга е „Лунният камък“. Кой е авторът й, професоре?

Прилошаваше й.

— Уилки Колинс.

— Простичко, а? Фарли Колинс. Написал двадесет и два романа. Най-добрият е „Демоничният любовник“. Заглавието взех от една поема на Самюъл Тейлър Колридж — „Къбла Хан“. Да ти е позната случайно?

— Да — едва чуто прошепна тя.

— В нея Колридж рисува омагьосан кът:

*Тъй диво място, свято, ала и греховно,
под чезнеща луна било е обиталище любовно
на хлипеща жена по демона любим.*

Погледът му се стрелна към нея изпод вежди.

— Ако не беше изхвърлила книгата, можеше да откриеш този цитат в самото начало!

— Ще видим. — Тя се надигна, отиде в спалнята, взе романа от шкафчето и се върна обратно при Зейн. Подозрението не я напускаше.

— Ще видим... — Но в момента, в който отвори книгата, попадна на споменатия стих точно над първа глава.

Очите ѝ недоумяващо потърсиха неговите. Трудно ѝ бе да го преглътне.

— Още ли не ми вярваш? — изръмжа Зейн. — Добре, тогава, следи началото!

И той продължи:

„Цяла нощ Сирена сънуваше дивна разцъфнала градина. Луната я къпеше в светлина и посребряваше падащите листенца ябълков цвят. Те се стелеха тъй гъсто по земята, че приличаха на току-що навалял девствен сняг. Старата циганка Алма бе споменала, че демони населяват градината и понякога вятърът донасяше на крилете си неземния им смях...“

Той продължи безжалостно да рецитира, спирайки се, за да поправи някоя недотам сполучлива според него дума или фраза. Не я щадеше с откровеността и сарказма си и тя не издържа — затвори книгата и я остави настрана. Лицето ѝ изгаряше от срам.

— Прав си, вярвам ти. Но защо не ми каза? Защо ме остави да изговоря всички онези неща?

Очите му се присвиха цинично.

— Защото не желая да го оповестявам на всеки срещнат. Но дори така, каква щеше да е ползата? Щях ли да променя мнението ти за този „боклук“? Защо да лицемерничим?

Тя не знаеше какво да каже. Сякаш главата ѝ бе празна. Сети се колко безцеремонно бе критикувала романите му, как безмилостно бе изритала негова книга. Как ли би реагирала, ако някой се отнесеше по същия начин с нейните? На всичко отгоре, бе побързала да се отърве от книгите, сякаш не бе достойно да съжителстват с нея под общ покрив.

— Съжалявам! — Беше отчаяна. Не можеше да измисли нещо по-оригинално за извинение.

— Няма смисъл — подхвърли той и се надигна.

В миг кухнята се изпълни от широките му рамене и Кели побърза да се изправи. Чувстваше се много, много малка пред този огромен мъж. Беше го засегнала дълбоко, макар и неволно и той си тръгваше огорчен. Защо не бе мълчала?

Но друга част от съзнанието ѝ се разбунтува против съжаленията, които я измъчваха. Нали е била честна с него? Нали мразеше такива книги? Не, просто не бе трябвало да ги напада така открито. Имаше хора, които ги обичаха.

— Ако действително искаш да сториш нещо добро, то седни и прочети този роман. — Зейн размаха книгата. — Търпя критика. Търпя справедливи забележки, но не търпя някой да дава оценки за нещо, което дори не познава.

Той сложи книгата обратно в ръцете ѝ и тя се сви като ужилена.

— Виж... — опита се да си възвърне самообладанието Кели. — Проблемът е, че харесваме различни книги. Не обичам разкази на ужаса, защото смятам, че и без това има прекалено много ужасни неща по света. Не разбирам защо трябва да се шокират хората.

— Обясних ти вече. Обичам да предизвиквам страх у хората и умея да го правя.

Тя премигна и хаосът от чувства я завъртя. Нямаше смисъл да щади честолубието му. Той бе непоклатим. Смущението ѝ се смени с нов пристъп на гняв.

— Не можеш да ме изплашиш!

— Нима? — подозрително измърка той. — Позволи ми да опитам. Знам от какво се боиш най-много — от най-естественото нещо на света.

Мъжът се пресегна и обгърна раменете ѝ.

Дъхът ѝ секна при допира му. Насили се да го погледне и изненадано съзря злобно пламъче в очите му.

Зейн я притегли към себе си и наведе лице към нейното.

— Внимавайте, госпожице Кординър. Много ме бива!

И той я взе в обятията си, взря се в очите ѝ, а устните му се разтегнаха в подигравателна усмивка. Вгледа се в нея продължително и Кели отвърна на погледа му с разтуптяно сърце. Чувстваше се като птица в клетка, безпомощно хипнотизирана, парализирана. Не се възпротиви и той я прегърна още по-плътно. Насмешката бе изчезнала от очите му. Той бавно се наведе и нежно я целуна. Но вместо да се

изплаши от стаената му страст, тя се предаде. Сладостно вълнение я обхвана и тя отговори на целувката му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Страстта го завладяваше с всяка измината секунда и тя се изплаши, но не от властните му търсеци устни.

Ужасът я връхлетя от чувствата, които целувката му пробуди в нея. Някакъв непознат, див копнеж се надигна и удави разума ѝ в стихията си.

Ръцете му неумолимо притискаха тялото ѝ към неговото и тя усети здравите му бедра, топлината на широките му гърди.

За първи път след смъртта на Джими почувства как умората и отчаянието бавно започват да я напускат.

Омаяна и стоплена от неговата сила, бе готова да ѝ се довери и да се остави на течението да я отнесе на приказен остров, очакващ я с вълшебно блаженство.

Тялото, приковаващо я в прегръдките си, я мамеше и ѝ обещаваше неизпитани удоволствия.

Устните му бавно я изпиваха. Целуваха я толкова изкусно, че тя се понасяше на вълните на неизпитано досега щастие.

Твърдата му леко набола брада дразнеше нежната ѝ кожа, устата му — гореща и настойчива, се разтвори и тя не устоя.

Езикът му бързо и нежно обходи устните ѝ, после докосна езика ѝ, напирал да усвои това непознато изживяване.

Господи, колко приятно бе да усеща силата на неговите ръце, топлината на неговата сила, изпепеляващите целувки, от които светът наоколо пропадеше в бездънни бездни.

„Кели, спри!“, гласът на майка ѝ звънна в ушите ѝ и тя внезапно осъзна опасността и безсмислието на приключението, в което се впускаше. Именно това блажено чувство, изтръгнато изпод опитна мъжка ръка, бе провалило живота на Сиси и помрачила собственото ѝ детство.

„Любовта и сексът са капан“, бе казала веднъж майка ѝ и Кели бе съзряла срама, болката и отвращението в нейните очи. Любовта бе оставила болезнени следи у нея.

Устните на Зейн бяха разбудили вечно дремещия ѝ страх. Усетило пропастта, над която тъй опасно се плъзгаше, сърцето ѝ изплашено изпърха. Макар и вкопчена в Зейн, онази, другата сила я откъсна, заставяйки я да му се противопостави и да накаже пробудените ѝ чувства. Реалността, до миг непозната и смуцаваща, придоби ясни очертания. Илюзиите ѝ бяха обречени.

За нищо на света не биваше да се впуска в любовния лабиринт. Можеше да погуби душата си, сърцето си, живота си...

Устните ѝ се сковаха и тялото ѝ замръзна укротено. Тя опря ръце в гърдите му и го отблъсна, обърнала глава встрани.

Той едва отстъпи, усетил враждебността ѝ. Топлият му дъх парна ухото ѝ.

— Изплаши ли се?

— Не! — Тя се бореше за свободата си. — Не, отвратена съм! Пусни ме, ти си маниак! Сексманиак!

Той здраво я притисна и Кели разбра, че няма да му се изплъзне лесно.

— Докато ме целуваше, не изглеждаше отвратена.

— Не съм те целувала — изсъска тя извън себе си от гняв. — Пусни ме, веднага! Ще те дам под съд за изнасилване! Ще дам името ти на пресата! Това е издевателство.

Той се разсмя.

— Вразуми ме, няма що. Как ме нарече — сексманиак ли? Нима да даряваш щастие е равно на изнасилване? — Вдигна брадичката ѝ, а с другата ръка разтърси раменете ѝ. — Внимавай какво говориш, професоре! Не се бой. Не те карам да правиш нищо против волята ти. Но искам да погледнеш истината в очите. Искам да разбереш, че всеки го е страх от нещо. И въпреки привидната увереност, ти се страхуваш от истинското чувство, което може да те изтръгне от тихия ти, закътан, куклен дом. Точно от това се боеше и Джими.

Дълбоко в себе си тя знаеше, че той няма да посегне на нея — не му бе в природата. Гласът му, нежен и презрителен едновременно, изтри уплахата, но разбуди гнева ѝ. Тя го беше раздразнила и обидила и сега той се опитваше да ѝ го върне, ровейки в душата ѝ.

— Махай се! Не виждам какво Джими е открил толкова в теб...

Той сложи пръст върху устните ѝ и я застави да млъкне.

— Може и да не ми повярваш, малката, но ние с Джими си приличахме.

— Нищо общо нямате помежду си. Не разбирам как въобще ти се е доверил...

— Доверил ми се е, защото ми вярваше.

Ръцете му все още бяха на раменете ѝ, но вече не ги притискаха. Кели можеше да се отдръпне, но не пожела. „Ще бъде под достойнството ми да го сторя“, помисли си тя.

Взря се в сивите му очи, като се опита да го засрами или сплаши. Не тя, а той трябваше да отстъпи! Но внезапно осъзна, че очите му излъчваха магия, в мрежите на която вече бе попаднала. Тънки ивици се преплитаха в тъмните му бездънни ириса и разширени от желание зеници, стаени чувства и противоречия прозираха в тях. Като из мъгла в тях изплува някакво неясно чувство, което Кели изненадано определи като тъга.

— Извинявай — прошепна той. Това беше най-неочакваното нещо, но незнайно как тя разбра, че е искрен. Наистина съжаляваше. — Извинявай — повтори той противно на установените си правила. Полека ръката му докосна лицето и погали брадичката ѝ. — Извинявай... Никоя жена не ме е вълнувала така. — Съжалението изчезна от очите му и нещо друго, тъмно и неопределимо, изплува в тях. Пръстите му заиграха с кичурче от разбърканите ѝ коси. — Пожелах да те целуна от пръв поглед, макар че нещо през цялото време ме възпираше. — Болка прониза сърцето ѝ. Щеше ли да я целуне отново? Щеше ли да му позволи? Устните ѝ едва се отвориха, а очите ѝ не се откъсваха от неговите. — Не се бой от мен, Кели. — Но вместо да се приближи, Зейн отстъпи назад. — Никога не бих те наранил съзнателно, нито теб, нито който и да е скъп на Джим човек. Понякога гневът и засегнатата гордост заслепяват хората и те тръгват да си отмъщават един на друг. За нещастие е така. — Лицето му изведнъж придоби уморен, нещастен вид. — Хайде да сключим примирие — продължи след малко. — Нека се въздържим от коментар върху книгите, които пиша и живота, който водиш. Ако ще спорим, нека бъдем обективни и безпристрастни. Съгласна ли си?

Тя замълча. Зейн отвори вратата и малкото куче се втурна радостно в стаята, като заигра своя странен танц около нея.

— Трябва да тръгвам — погледна я той. — Днес съм зает, но утре ще намина, за да ти покажа любимото място на Джими. Можеш да разпръснеш праха му там.

Кели тихо пристъпи към прозореца. Видя го да се отдалечава, зърна широкия му гръб, стройните силни бедра, забеляза пестеливите движения, с които изгаси жарта от снощния огън и отгласна кануто от брега. След малко Зейн се понесе по водата бързо и сигурно, като същество, родено в пустошта на скалистото езеро.

Едва тогава Кели усети, че е притиснала ръка до устните си. Беше все още зашеметена, сякаш я бяха тласнали в бездните на тежък сън, от който не можеше да се разбуди. Спомни си целувките му — неочаквани, нежелани, почти насила получени те бяха постигнали целта си. Ужас и блаженство се бореха у нея — ужас именно от блаженството, което ѝ дариха.

Той бе споменал, че ще се върне, а тя почти му бе изкрещяла да се маха. Но независимо от това, дълбоко в себе си Кели трябваше да признае истината. Тя го очакваше!

При всяка нова среща Зейн обръщаше живота ѝ наопаки и въпреки това, тя желаше идването му. Знаеше, че ще дойде.

Кели се опита да свърши някои неотложни работи през деня, но все не успяваше да се спаси от мислите си по Зейн.

Отиде в града и се срещна с адвокатката на Джими. Дребничката експанзивна госпожа Фиби Карингтън я упъти в съдебните процедури и обеща да ѝ помогне при разпродажбата на къщата и имуществото.

После занесе диамантите при опитен възрастен бижутер, чиито изкривени пръсти с кожа като пергамент се разтрепериха при вида им.

— Госпожице, имате извънредно хубави камъни в колекцията си — констатира накрая той. — Внимавайте! Бъдете особено предпазлива!

Изнервена и развълнувана, Кели отнесе елмазите в банката и ги остави на съхранение в сейф, а след това побърза да телефонира на майка си.

Сиси изпадна в ужас.

— Скъпоценни камъни на стойност триста хиляди долара? Откъде ги е взел? Не може да са истински. Всеки можеше да го

изиграе. Беше прекалено доверчив. Държал диамантите вкъщи? Да му ги откраднат?

Кели се помъчи да я успокои. Разказа ѝ за бижутера, за начина, по който Джими се бе сдобил със съкровището, за съседа, на който го бе поверил.

— Съсед ли? — почти изкрещя Сиси. — Човек не връчва триста хиляди долара на някакъв си съсед. Внимавай, Кели! Може би е мошеник, може би иска парите! Не му вярвай, чуваш ли! За Бога, пази се от него.

Кели цялата изтръпна. Напрежението изопна тялото ѝ като струна. По-добре щеше да бъде, ако не споменава вече името на Зейн. Опита се да отклони разговора.

— Оставих диамантите в банката, в сейф.

— Не вярвам на банки и сейфове — срязва я Сиси. — Дядо ми загуби всичките си спестявания, когато банката фалира през тридесетте години.

— Засега банката е най-безопасното място, мамо. Ключът от сейфа е при мен. Ще ти извадя дубликат. Преди да го отворя, служителите сверяват подписа ми с този на документа, който им оставих. Ще изпратя формуляр и на теб. Подпиши го и ми го върни веднага. Така само ти и аз ще имаме достъп до сейфа.

— Страхувам се — продължи да упорства Сиси. — Кой го знае що за човек е твоят съсед. Може въпреки всичко да ни изиграе и окраде. Не следиш ли полицейските бюлетини? Впрочем, права си. Човек трябва да чете книги, а не да се занимава с жълтата преса. Но аз не съм вчерашна. Зная, че безскрупулни типове се разхождат навсякъде. Винаги ги е имало.

„Разбирам те — безпомощно си каза Кели. — Нали самата ти си попаднала на такъв мошеник, нали той е бил твой съпруг и мой баща? Доверието не е наша семейна черта“.

— Какъв е този съсед? — упорито се заинтересува Сиси. — Или може би е жена? Джими постоянно тичаше след фустите.

— Не, мъж е — преглътна Кели, но спести на майка си част от истината. Не спомена нищо за красотата му, богатството, което със сигурност притежаваше, и объркващия чар на Зейн.

— Не му вярвай! Не се доверявай! Отишла си там да пишеш, а не да преследваш илюзии и съкровища.

За сетен път Кели се опита да убеди майка си, че всичко е наред. Но същевременно се чувстваше твърде неспокойна и лесно ранима. Дълбоките насмешливи очи на Зейн я преследваха навсякъде, почти осезателно усещаше устните и ръцете му върху своите. „Внимавай! — беше я предупредила Сиси. — Внимавай!“

Кели неприятно се изненада при завръщането си от града — пред съседната вила, която се даваше под наем, бе спрял раздрънкан пращен пикап. Някаква възрастна жена излезе от къщата и приятелски махна към джипа, но при вида на Кели се стъписа за миг. След малко лицето ѝ се проясни и тя енергично закуцука към нея.

— Здравейте, вие ли сте племенницата на Джими? Приличате на вуйчо си — имате неговите сини очи и вълнисти коси.

Кели кимна смутено. Бе малко подозрителна към общителни непознати. Жената насреща ѝ беше около шестдесетгодишна, чистичка и закръглена като прясно опечен сладкиш. Беше облечена в пуловер и бели бермуди, стигащи до коленете. Живите ѝ очи шареха наоколо и не пропускаха и най-малката дреболия, а в лявата си ръка стискаше бастун. Единият ѝ крак бе гипсиран. Тя цялата излъчваше естественост и простота, макар неприятно сладникавият глас да контрастираше на добродушния ѝ вид. Във всеки случай, едва ли беше от прословутите приятелки на Джими.

— Летувах тук миналата година — сърдечно продължи възрастната дама. — Сприятелихме се с Джим. Той постоянно разказваше за вас и майка ви — Сиси, нали? А вие бяхте Кати?

— Кели — учтиво я поправи, опитвайки се да прецени новата съседка. — Кели Кординър.

— Но да, разбира се. Кели, писателката. Ах, вуйчо ви така се гордееше с вас. Още ли пишете?

— Опитвам се.

Бе твърде объркана, а жената сякаш не забелязваше колебанието в гласа ѝ.

— Приятно ми е, аз съм Мейвис Пруър.

Кели пое подадената ръка и Мейвис енергично я разтърси.

— Не се учудвайте от вида ми — махна тя към раздрънкания пикап. — Наскоро се блъснах и си счупих крака. Но това няма

значение. Не исках да пропусна почивката си край езерото. Направо съм влюбена в него, и във вуйчо ви. А какво прави той? Къде е този разбойник? За риба ли?

Кели внимателно ѝ съобщи трагичната вест. Самата тя все още тъгуваше за Джими, но реакцията на жената я изненада. Мейвис я изгледа слисано, а после внезапно избухна в сълзи. Тялото ѝ се разтресе от ридания, безпомощно хълцане я задави и тя се хвърли в прегръдките на Кели.

„Господи!“ — изуми се момичето и непохватно потупа безутешната Мейвис по гърба. Бе виждала деца да плачат по този начин, но възрастни — не.

— Недейте, госпожо... Всичко стана тъй бързо, в съня му... Той дори не усети... — Тя почти заекваше от притеснение.

— Обожавах този мъж, обичах го — Мейвис сякаш бе полудяла от скръб. — Той беше най-добрият, най-човечният... Знаех, че страда. Знаех, че пие. И баща ми пиеше някога. Нямах как да му помогна. Човек трябва сам да се откаже от алкохола. Чуждите приказки не вършат работа.

Макар и болезнено чувствителна, Мейвис Пруър изглежда имаше състрадателно сърце. Кели я потупа успокоително по рамото.

— О, миличка, ще ми помогнеш ли да се прибера. — Най-сетне Мейвис я пусна и зарови нос в кърпичката си. Все още се тресеше от преживяния шок.

— Разбира се. — Кели внимателно я хвана под ръка и заедно се изкачиха на верандата.

— Влез, миличка — избърса носа си тя. — Ела да пийнем нещичко. Не ме оставяй сама. Господи, какъв удар!

Тя дръпна Кели във вилата и се защура из стаята. Във въздуха се носеха слънчеви пращинки. Миришеше на мухъл и застояло.

— Сядай, сядай. Извинявай за безпорядъка. Нямах време да почистя. О, Джими! — Мейвис закуцука към кухнята, бършейки жаловито нос. След малко се появи с бутилка лимонада, извади две чаши и наля с треперещи ръце. Кели ѝ помогна да пренесе чашите на масичката до огромния диван, а после седна, надявайки се, че ще избегне нов порой от сълзи.

— Кога почина той?

— Преди десетина дни. Майка ми реши аз да се занимая с уреждането на формалностите.

— Колко много ви обичаше само! И как се гордееше с факта, че пишеш. Как се казваха книгите ти?

— „Изгубеното мече“ и „Любимият еднорог“.

— Прекрасни книги. Джими настояваше да ми ги чете на глас. Ти значеше тъй много за него. Държеше да направиш зашеметяваща кариера, желаше да ти помогне. — Мейвис отново се размърча. — Искаше да подпомогне и майка ти. Спомена за тежката ѝ съдба, за неполучливия брак. Баща ти действително ли ви е изоставил без пукната пара?

Кели цялата се изпъна и вдърви. По-добре Джими да си бе мълчал. Тя и майка ѝ не обичаха проблемите им да стават достояние на чужди хора.

— Добре, че вуйчо ти се е погрижил за вас — продължи да философства Мейвис. — Искаше да ви обезщети по някакъв начин за стореното от баща ти. Беше ми споменал за завещанието си, за това, че ви е направил единствените си наследници. Нали знаеш?

Кели кимна, но замълча. Мечтаеше да се завърне обратно към тишината и спокойствието на вилата си. Но новата съседка пак поднесе смачканата кърпичка към очите.

— Джими остави копие от последната си воля у адвокатката си — госпожица Фарингтън от Фейтвил.

— Карингтън — поправи я Кели и за кой ли път се изненада от доверието, което Джими бе проявил към тази жена.

Мейвис въздъхна дълбоко.

— Знаеш ли, че имаше нещо специално за вас? Държеше го на скрито място, заключено. Получи ли го вече? Погрижи ли се, за да не изчезне?

Джими явно бе споделил тайната си с Мейвис. Изглежда, тя му бе била повече от приятел.

— Да — най-сетне уклончиво отвърна момичето. — Занесох всичко в банката и го оставих на съхранение там. Всичко е наред.

— Добре си сторила. — Мейвис се замисли. — Добър човек беше вуйчо ти, но хората често се възползваха от добротата му — особено жените. Опитвахме се да го вразумим, но...

Женските истории на Джими се оказаха познати на твърде много народ.

— „Опитвахме се“, така ли? — наблегна на множественото число Кели.

— Ами да — ние — съседите, приятелите му. Хора, които идваха да прекарат тук лятото или уикендите. Скоро това място ще се пренасели.

Момичето кимна учтиво, но неприятно чувство я обзе. Макар изолацията на вилата да ѝ се бе сторила потискаща първоначално, тя почти бе успяла да привикне и бе започнала да харесва уединението си.

Нехайно, сякаш случайно, Кели се заинтересува:

— Познавате ли всички съседни? Среднах човека, който се бе погрижил за домашните животни на Джими, докато пристигна. Мисля, че се казваше Зейн Грей. Помогна ми около завещанието.

— Грей? — Мейвис като че ли трепна леко, а после враждебно изсумтя. Поколеба се за миг, преди да отговори: — Не съм го виждала, но Джими спомена нещо за него. Вуйчо ти не би се зарадвал, ако се сприятелиш с този човек. Има лоша слава.

Кели потрепери.

— Лоша слава ли?

— Истински Дон Жуан бил, казват. Момиче като теб би трябвало да си отваря очите. Не, не ме разбирай криво. Джими го харесваше по свой начин, но не одобряваше отношението му към жените. Не го прави от самота, разбираш ли? Просто у някои мъже като че ли дяволът се вселява и... — Мейвис ѝ намигна.

„Дявол“, туптеше мозъкът ѝ. „Демон“, „Демоничният любовник“... Кели усети как сърцето ѝ се смразява.

— Позволила си да ти помага — упрекна я жената. — Внимавай! Грей прилича на баща ти, поне според думите на Джими. Не търси у него отговорност. Наоколо е пълно с диви кончета.

— „Диви кончета“ ли казахте? — Кели за първи път чуваше този израз. Във въображението ѝ изплува вълшебна гора с лутащо се омагьосано жребче.

— Ами, извънбрачни деца... — Мейвис с мъка произнесе думите, може би защото бяха скандални и нечисти.

Таванът сякаш се срути върху Кели. Извънбрачни деца?! Бързо, едва осъзнавайки какво върши, тя пресуши чашата и я остави на масата.

— Мисля, че е време да си ходя. Благодаря за лимонадата. Не ме изпращайте — насилваше се да изглежда весела и безгрижна тя, но сърцето ѝ биеше издайнически, до пръсване. Зейн имаше извънбрачни деца. С отвращение си спомни собствения си баща. Тя ненавиждаше безотговорни, нехайни към децата си мъже, а Зейн се оказа един от тях.

Сети се за своите ученици, за проблемите, които се появяваха, когато бащата липсваше. Тя много добре разбираше нещастieto, болката на тези полуизоставени хлапета и мозъкът ѝ не побираше как мъжете можеха да бъдат тъй жестоки към децата, които бяха създали. А тя, глупачката, си бе позволила да хлътне по него!

Почти връхлетя в спалнята. Някакво неприятно чувство я подтикваше да съблече час по-скоро роклята, лепкава от сълзите на Мейвис Пруър. Безцелно погледът ѝ попадна върху сребристото заглавие на „Демоничният любовник“. Тъмната корица сякаш се втренчи в нея. „Внимавай! Внимавай! Внимавай!“ Едно и също предупреждение бе звучало целия ден.

ПЕТА ГЛАВА

Предпазливост, недоверие, „диви кончета“. Тези думи не й даваха покой. Независимо колко усърдно търкаше пода или бършеше прахта, те се връщаха безмилостно в съзнанието й.

„Диви кончета“... Действително ли Зейн имаше извънбрачни деца? Съседката го бе нарекла Дон Жуан, а тя нямаше причина да излъже. Кели си спомни как Зейн я бе принудил да се отдаде на целувката му, как бе накарал света сладостно да се завърти около нея. Не беше ли това прелъстител, покоряващ жените с изтънчена страст?

При това бе богат и прочут, макар и под псевдоним. Доста често се случваше някоя звезда да има незаконородени деца. Горко на прелъстените момичета! Тези хора притежаваха всичко — любовници, богатство, слава, влияние и свобода, но в замяна оставяха единствено спомени за мимолетно опиянение и някое дете... Кели се разтрепери от възмущение. „Не мисли за него — заповяда си тя. — Избий си го от главата! Майка ти беше права. Тя познава мъжете.“

Слънцето бе поело пътя си на запад и изгасващият ден тънеше в медни полусенки. Кели с въздишка погледна езерото. Зейн бе обещал да наmine тази вечер, за да разпръснат заедно праха на Джим. Вероятността да го види отново я изнервяше, но въпреки това се приготви и зачака. Знаеше, че трябва да бъде нащрек.

Когато чу почукването на външната врата, сърцето й лудо заби. Дишането й се учести и тя цялата заприлича на подгонено беззащитно зверче.

Насила се накара да си поеме дълбоко въздух и едва тогава се престаши да отключи, с жест, подхождащ на принцеса.

Зейн се появи на вратата и закри с широките си рамене светлината. Зеленината на дърветата изчезна от погледа й. Беше толкова красив и предизвикателно мъжествен, че светът се залюля пред очите й. Не, той нямаше нищо общо с баща й. Съпругът на Сиси бе само един хубав мъж и нищо повече. Докато Зейн... Зейн... Неговият чар можеше да покори и опустоши всяко женско сърце.

На свой ред Зейн призова Господа на помощ. Тази жена бе невероятна! Усети моментална възбуда да се надига дълбоко в него. Тя го влудяваше. Трябваша му няколко секунди, за да възвърне самообладанието си.

Беше облечена възможно най-подходящо за случая, елегантно, но не предизвикателно.

Дългите ѝ стройни бедра се очертаваха под мастиленосини панталони от фина материя, а малките ѝ прекрасни гърди се надигаха леко под бяла дантелена блуза. На краката си бе сложила леки летни обувки, а водопадът от лешникови коси бе привързан с голяма бяла панделка.

С финото си тяло, примамливо дългите бедра и нежните гладки ръце в нея се долавяше нещо затрогващо момичешко. Но той пазеше спомена за прегръдката им, за мекотата и топлината на плътта ѝ и женствената плавност на движенията. Сега високите скули, решителната брадичка и твърдият поглед ѝ придаваха почти царствен вид.

Беше мислил за нея цял ден против волята си. Проклинаше се за целувката, която бе откраднал. Не му бе присъща агресивност спрямо жените. Точно обратното — винаги получаваше всичко, което пожелаеше, при това без никакви усилия. В паметта му имаше цяла галерия от образи на жени — достъпни, желаещи го, предизвикващи го и винаги на разположение.

Тя го бе заинтригувала с недостъпността си, беше наранила мъжката му гордост. Беше се възпротивила на опита да я целуне, но след това му бе отвърнала така несприлюдено и горещо, че буря от чувства и усещания заслепиха разума му.

Бе получил необходимото доказателство — тя бе жадна за любов, копнееше по нещо, което не осъзнаваше. Как трябваше да постъпи един мъж на негово място? Да уважи крехката ѝ невинност и да се отдръпне? Или да разбуди плътта и страстта ѝ?

Забеляза как последните лъчи погалиха лъскавите ѝ кестеняви коси, как сините ѝ очи потърсиха неговите. Стисна устни и плъзна поглед по източеното ѝ тяло, от златистите коси до малките ѝ полубоси крака.

Бледото червило отиваше на плътните ѝ устни и загара на лицето. Не бе сложила повече грим, а и нямаше нужда.

„Стегни се!“, объркано си повтаряше той. Поне от уважение към Джим би трябвало да спази дистанцията помежду им. Освен това, тя не го харесваше. Впрочем, и той не виждаше нещо, което да ги свърже.

Тя беше отворено момиче, но упорито бранеше самотата си. Той пък беше циник, обичаше девствеността на горите и езерата и изкарваше прехраната си, изследвайки тъмните страни на подсъзнанието. Точно това тя не понасяше.

Не, по-добре беше отношенията им да не се задълбочават. Тя едва ли щеше да му донесе нещо друго, освен неприятности.

Кели, на свой ред, също не можеше да откъсне погледа си от Зейн. Неспкойните пламъчета, играещи в сивите му, постоянно променящи се очи я омагьосваха. За миг долови насмешка в тях, но тя бързо бе прогонена от някаква тревога, граничеща със странен глад. Той наведе очи и се замисли, но скоро сериозността му изчезна и лицето му придоби обичайното си подигравателно изражение.

Тесните му джинси бяха стегнати на кръста с широк колан, дългите ръкави на синкавата риза бяха навити, а яката — разкопчана.

Задуха лек прохладен ветрец в горещия следобед и разбърка правите му кестеняви коси. Кели все още бе объркана. За сетен път си повтори да внимава и да не се поддава на очарованието на този мъж. „Диви кончета“, повтаряше вътрешният ѝ глас. Неизбежно бе за една жена да бъде привлечена от него и да го пожелае за миг, но тя нямаше право да го стори. Той мъчително ѝ напомняше за баща ѝ.

— Готова ли си? — рязко я извади от унеса Зейн.

— Почти. — Не се досети дори да го покани в стаята. Чувстваше се по-сигурна отвън.

Кели отиде в спалнята и след малко се върна с малка квадратна урна. Притисна я до гърдите си и болезнено преглътна — това беше прахът на Джими.

Трудно ѝ беше да повярва, че това бе всичко, останало от чудесния чувствителен и незабравим Джими.

Зейн ѝ помогна да заключи вратата. Кучето изприпка след тях, но тя му заповяда:

— Ти оставаш тук!

Животинчето запремига виновно с очи и подви опашка.

— Остави го да дойде. — Зейн беше съвсем сериозен. — Джими обичаше това куче. Вземаше го навсякъде със себе си.

— Къде отиваме?

— В залива на Синята чапла. С кануто.

Тя никога не бе се качвала в кану. Изгледа го малко изплашено, но той замълча и тръгна по каменистия бряг към лодката.

— Качвай се!

Кануто неспокойно се поклащаше върху водата. Кели колебливо се опита да стъпи с единия крак вътре, но лодката рязко се наклони и тя почти изгуби равновесие.

Зейн я погледна презрително и, преди тя да успее да отреагира, я грабна на ръце като дете и нагази във водата.

Кели цялата се стегна. Удивление и възхищение от силата му се сблъскаха в нея. Не беше лека, но той я понесе като перце, като дългокрака парцалена кукла.

Ръцете му изгаряха плътта ѝ през дрехата, мускулите на широките му гърди потрепваха до рамото ѝ. Гореща вълна премина през нея и тя се смути.

Зейн внимателно я сложи на носа на кануто, като задържа единия му край.

— Извикай кучето!

Тонът му беше безапелационен и отново я предизвика. „По-бързо да приключим веднъж завинаги и край“, рече си тя полуядосано, полуобъркано и извика животинчето. Малкият пес се втурна радостно към нея, но в последния миг се спря, заривайки лапи в песъчливия бряг. Водната преграда между него и новата му господарка се оказа непреодолима и то безпомощно заскимтя.

— Бои се от водата — обади се Кели.

Зейн тихо изруга, прецапа обратно към брега, взе кучето и безцеремонно го изтърси в кануто.

— Бедната ми Полиана — поклати глава Кели. — Колко си изплашена!

Зейн стисна зъби и бързо отгласна лодката от брега. После скочи в нея и с няколко мощни удара на веслата я отдалечи навътре.

Кели изправи рамене. Чувстваше се неспокойна и нервна. Мъжът насреща ѝ гребеше така бързо, че кануто се плъзгаше по езерната повърхност с фантастична скорост, сякаш самото то се бе превърнало

във водно животно. Усещането бе тъй странно, че тя не издържа и притисна треперещото от страх куче до гърдите си.

— Далече ли е?

— Около петнадесетина минути още. Сложи кучето в кануто! Току-виж паднало във водата.

С клепнали уши, кучето завъртя бялото на очите си и се притисна до Зейн. Той го изгледа неодобрително.

— Само Джим можеше да си вземе такова куче.

„Да — помисли си тя. — Само той можеше да го стори.“ Това беше нейното сбогуване с него.

Местността наоколо изглеждаше нереална. Скалите проблясваха златистозелени в здрача. Сигурно така са изглеждали и преди хиляди години. Само хората, които са отправяли взор към тях са били различни. Мисълта за преходността на човешкия живот дълбоко я натъжи. Колко ли пъти Джими е минавал оттук? Сега самият той щеше навеки да се слее с красотата и тишината на тази дивна природа.

Обърна се към Зейн и едва тогава забеляза погледа му.

— Е — обади се той накрая, — разкажи ми нещо за книгите си. Вуйчо ти ми ги даде да ги прочета, но така и не ми остана време за тях. Е, детските приказки не са за мен, признавам.

— Сигурна съм, че дори ги ненавиждаш — хапливо му отвърна тя. — Прекалено са оптимистични за теб. Няма вампири, няма трупове... Те дават чувство за сигурност на децата, правят ги по-добри. Затова ги пиша.

Той сви рамене и продължи да гребе. Само веждите му скептично се вдигнаха.

— Отчасти си права. Книгите трябва да те заставят да чувстваш, да усещаш тръпки в себе си. А децата са много по-богати емоционално, отколкото ние, възрастните. На тях не са им необходими допълнителни стимули.

Кели отново се взря в околните канари.

— Откога стана експерт по детска психология? Да не би да имаш собствени деца или си чел специална литература?

Думите за децата се изплъзнаха необмислено от устата ѝ. Тя се смути от смелостта си. Бе изрекла гласно това, което останалите само си шушукаха.

— Поне аз не зная да имам такива.

Всеки мъж на негово място би отговорил така. Какво ли друго бе очаквала? Въпреки това я прониза неочаквана болка — може би и баща ѝ бе парирал така неудобни въпроси?

— Впрочем, има ли значение? — обади се Зейн. — Нямам деца, но аз самият съм бил дете.

— Едва ли. Предполагам, че си бил доста по-различен от другите хлапета. Навярно си играел с пластмасови гилотини и восьъчни вампирски ченета.

Той се изсмя снизходително.

— Ами! Бях съвсем обикновено момче. Отраснах в едно градче в Мисури. Баща ми беше полицай, а майка ми — учителка в неделното училище. Възпитавах ме да вярвам в истината, справедливостта, добротата, възмездието... Но дори и тогава усещах, че животът крие и нещо друго, освен низ от добродетели. Чувствах, че винаги някъде около нас броди злото — духове, демони... — как ще го наречем няма значение. Децата трудно се лъжат. Сетивата им не са закърнели. Те усещат много по-точно свръхестественото, но не смеят и не могат да обяснят това, което са доловили.

— Родителите ти не са те лъгали — възрази Кели, като върна разговора в началото. — Те са искали да те предпазят — нали затова са ти родители? Не бива да им се сърдиш.

— Не им се сърдя — замисли се той. — Съжалявам ги. Те сами се лъжеха.

— Какво искаш да кажеш?

— Баща ми вярваше, че светът е населен само от разумни и добри същества. Негова цел бе да защитава истината, но не задълго. Простреляха го, когато бях на осемнадесет години.

— Простреляли са го? — Трагичната участ на баща му ли го бе тласнала към тъмните фантазии на подсъзнанието?

— Може да се случи на всеки полицай. Спрял някаква чужда кола, защото карала с незапалени фарове, а някакви типове отвътре открили огън по него. Оказали се двама престъпници, търсени за измама и фалшификации на документи. Зарязали го на пътя като куче. Той не умря веднага, но никога повече не се изправи на крака. Хванаха ги след време и ги осъдиха. На мъжа дадоха десет години затвор, а на жената — пет. Скоро след това ги пуснаха под гаранция. Майка ми не беше добре, още преди всичко това да се случи. През същата година ме

раниха и мен — във Виетнам. Тя не издържа, получи инфаркт и почина. А баща ми остана прикован към инвалидния стол още цели шестнадесет години. Виновниците обаче бяха на свобода, живи и здрави. Вероятно и до днес продължават да мамят и да ограбват жертвите си. Ето това ли наричаш законност, ред, разум, справедливост... Толкова мога да кажа за добротата и истината, бродещи по света. Толкова за възнагадената добродетелност.

Невесел смях се откъсна от изкривените му устни.

— Съжалявам. — Собствените й думи й се сториха сладникави и глупави, но нямаше смелостта да го разпита за войната и за Виетнам. Опита се да отклони разговора към друга по-безболезнена тема. — Затова ли пишеш по такъв начин?

Очите му светнаха гневно.

— Не, не се опитвай да ме подлагаш на психоанализа. Пиша така, както ми харесва. Тъжната страна на човешкото подсъзнание винаги ме е привличала и ще ме привлича. Предпочитам стъпка по стъпка да достигна до нея и да разкрия същността й, за да мога да се боря срещу нея. Ти говориш като родителите ми — опитваш се да избягаш от реалността.

Бе отблъснал съчувствието й. Просто нямаше нужда от ничие състрадание и отзивчивост.

— Аз се опитвам да накарам хората да повярват в мечтите си, а ти ги изправяш пред кошмарите им. Аз ли греша, като ги отклонявам от многообразието на видимото и невидимото, или ти си доблестният рицар, защото им помагаш да се справят със страха и ужаса.

— Кели. — Беше сериозен както никога преди. — Изслушай ме! Чувала ли си гръцката дума „катарзис“? Означава пречистване. Точно това е предназначението на истинските романи на ужаса. Те прогонват подсъзнателния ти смътен и неясен страх и му придават познаваемо лице. Човек изведнъж вижда това, което го е плашило и може да му се противопостави. Доброто застава срещу Злото — вечният конфликт.

— Не искам учениците ми да опознаят нещата, които описваш. Още са малки — ще се ужасят от живота.

— Точно така. И затова не пиша за шестгодишни, а за възрастни, за хора като Джими, за такива, които искат да се преборят с демоните на страха, стига той да е осъзнат.

— Това ли правиш? — усмихна се горчиво тя. — Даваш на ужаса осезаем образ?

Той я изгледа мълчаливо и въздъхна:

— Да, поне се опитвам — в рамките на една книга.

— Засега — поклати глава тя. — А после? Не можеш завинаги да избиеш страховете от главите на хората, не можеш да изгониш всички демони и бесове. Книгите ти не могат да променят съдбата на родителите ти, не успяха да излекуват и Джими.

— Кели — процеди той. — Не мога да спася света от злото. Никой няма подобни възможности. Единственото, което мога да сторя, е да накарам хората да се почувстват по-добре, след като прочетат някоя от моите книги. Не се срамувам от това, напротив!

Тя тъжно поклати глава.

— Пак се скарахме, а решихме да забравим споровете. Не е време за това, а може би няма да се хареса и на Джим.

Печал се изписа по лицето ѝ. Тя сведе смирено глава. Последните слънчеви лъчи образуваха огнен ореол около косите ѝ и тя му заприлича на ангел.

Защо ли ѝ разказа за детството, за родителите си? Той мразеше да разказва живота си. Но сега думите сами напиреха. Почти се бе почувствал виновен за това, което пишеше. Хиляди хора се възхищаваха от произведенията му, а тази жена го принуждаваше да ги защитава. Какво го е грижа за мнението ѝ? Беше се опитал да ѝ обясни, но бе ударил на камък.

Тя го погледна в очите, но той остана безучастен. Искаше да му каже колко добре го разбира, как сама се бе сблъсквала с тези проблеми, но бе твърде уморена, за да спори с него. Зейн и Джим обичаха един свят, тя — друг. Животът им ги бе тласнал в различни посоки и никой от тях нямаше да се признае за победен.

— Права си за едно обаче — най-сетне се обади той. — Джими не би ни се зарадвал, ако ни чува.

— А за какво да говорим? Може би да си разказваме спомени?

Той ѝ хвърли поглед през рамо и кануто леко се наклони на една страна. Силуетите им потрепваха върху позлатената от залеза вода и лекият вятър размазваше очертанията им.

— Най-добре е да помълчим.

Мястото се оказа дълбок закътан залив, обрамчен с високи скали и тъмна, тайнствена гора.

Леки облачета мъгла се стелеха призрачно над водата и всичко наоколо тънеше в тишина. Като омагьосано. Огромна синя чапла се понесе с крясък, последвана от втора, размахваща безшумно криле.

Кануто се полюшна и спря в средата на залива. Кучето отново се разтрепери, а Кели притисна урната в прегръдките си.

— Впечатляващо красиво е — едва успя да промълви тя и се загледа в залеза. — Затова ли е избрал това място? Заради красотата му?

— Навремето Джими хвана тук един петнадесеткилограмов костур и не можеше да се побере в кожата си от гордост. Оттогава все едно и също нещо повтаряше: „Искам и след смъртта си да остана тук.“

Тя кимна мълчаливо, но дълбоко в себе си съзнаваше, че не това бе причината за този необичаен избор на последно убежище. Джими имаше усет към красивото — чувство, което тя също притежаваше, макар и неразвито до такава степен като неговото.

— Искаш ли да произнесеш традиционното надгробно слово? — Гърлото ѝ пресъхна и тя задавено махна с ръка. — Е, добре. Аз ще го сторя. Подай ми урната!

Тя я вдигна и пръстите му я докоснаха бързо и нежно като крила на пеперуда.

— Джими обичаше книгите и природата.

Зейн отвори урната и лицето му стана сериозно.

— Нека с този стих на Уърдсуърт се сбогуваме с него:

*Безсилни да върнем времето назад,
Да подчиним природата под своя власт,
Не ще скърбим, от болка онемели,
А ще подирим спомените оживели...*

Кели изненадано позна поемата. Тихият ясен глас на Зейн я поде ритмично, не пропускайки нито стих. Словата бяха не просто прекрасни, а най-подходящо избрани.

Зейн бавно изсипа праха над спокойното езеро.

— Сбогом, приятелю! Забрави демоните! Почивай в мир!

Пребледняла, Кели проследи пътя на сивите пращинки, които плавно достигаха водата и изчезваха... Цялата трепереше.

— Добре ли си! — сепна я гласът на Зейн.

— Да — излъга тя, но той не ѝ повярва. Извади носна кърпа и ѝ я подаде.

— Вземи! Не понасям да гледам как се правиш на храбра. Щом ти се плаче — плачи!

Тя се подчини. Внимателно, съвсем бавно избърса сухите си горещи очи, докато скръбта и отчаянието не избухнаха в нея и тя се обля в сълзи.

ШЕСТА ГЛАВА

Облаците полека изгубиха медения си цвят, потъвайки в тъмен сиво-виолетов воал. Слънцето бързо се спускаше зад скалите.

— Възможно ли е да запомниш толкова стихове? — Кели беше престанала да плаче. Носната кърпа лежеше прогизнала и смачкана в шепата ѝ. Срамуваше се от мимолетната си слабост и бързаше да наруши тягостната тишина.

— Защо не? Да не би да смяташ, че в главата ми има само прилепи и паяци? От време на време там се появява и някоя благородна мисъл.

— Да, разбира се — опита се да заглади нетактичността си тя. Действително беше впечатлена. Той отлично познаваше великия английски поет-романтик. Беше изненадана от бликналото поетично чувство у този мъж, за когото до преди малко считаше, че се интересува единствено от евтина, меркантилна и вулгарна литература.

— Някаква жена дойде днес при мене. — Кели отклони разговора. — Казва се Мейвис Пруър. Около шестдесетгодишна е, дребничка, с побеляла коса. Познавала Джими и бе потресена от кончината му.

Зейн вдигна леко вежди.

— Джими не се интересуваше от дребни белокози дами.

— Била е тук миналото лято.

— Възможно е. Най-различни хора наемат вилата през цялата година. Тогава отсъствах.

— Изглежда, че са били приятели. Чудя се дали не е имало нещо между тях.

Той се изсмя.

— Ами, бил е просто любезен с нея. Вуйчо ти беше доста стеснителен с тъй наречените „почтени дами“. Обикновено се залавяше с бар дами — и това му създаваше проблеми.

Кели се изчерви. Все още не можеше да преглътне тази страница от биографията на Джими.

— Доста са разговаряли... — „Включително и за теб“. Последното изречение го каза безгласно, наум.

— Той винаги беше много учтив. Един мъж може да бъде внимателен и стеснителен към жените едновременно. Не вярваше, че има какво да предложи на една добра жена.

— Трябвало е да опита... От него щеше да излезе чудесен съпруг и баща, ако бе сложил ред в живота си.

— Ако... Твърде много условности, Кели. Войната осакати живота му. Стори го с всички ни.

Думите му я сепнаха. Вгледа се в него със сбърчено чело.

— „Нас“ ли каза? Мислех, че си бил твърде млад, за да участваш във Виетнам.

— Хванах края. И това ми стига.

— Беше ли ранен?

— Да, но не така жестоко като Джими. Беше през същото лято, когато се случи нещастieto с баща ми. Господи, каква отвратителна година беше!

— А хората, които стреляха по него... Какво стана с тях? — колебливо попита тя.

Горчивина се изписа върху лицето му.

— Хора като тях многократно си променят имената и скитат насам-натат. Моля те, да не говорим за това.

Той бе познал ужаса, бе съжителствал със страха ден след ден. Животът му се бе объркал напълно. Може би това се бе отразило върху съзнанието му, върху душевността му... Кели не посмя да зададе повече въпроси.

Някаква риба подскочи във водата. Кучето подозрително наостри уши.

— Накарай го да седне — предупреди я Зейн. — Не може да пази равновесие.

— Не се подчинява. Изглежда, че е забелязало нещо.

Животинчето впери очи в някакъв тъмен предмет, който се полюшваше върху повърхността, като проблясваше на моменти ослепително под последните слънчеви лъчи.

Зейн внимателно загреба към яркото петно, а кучето възбудено подскочи и затанцува в очакване.

— Сядай! — изкомандва Кели.

Оттук нататък всичко се разигра за секунди. Чу се плясък и кучето цопна във водата. Кели се пресегна да го хване, но от рязкото движение загуби равновесие. Кануто се прекатури и светът изведнъж се превърна в огромно езеро.

Тя изплю погълнатата вода и лудо заплува към кучето, което отчаяно и диво размахваше лапи.

Зейн изплува до нея, ругаейки и борейки се с кануто. Греблото плавно се носеше по вълните.

— Добре ли си? — изръмжа той.

— Да. — Тя най-сетне бе уловила животинчето и здраво го притискаше към гърдите си.

— Остави го да се удави — ядоса се Зейн. — Бива го само за пакости. Изгубих фенер за петдесет долара, бинокъла и любимите ми слънчеви очила.

С усилие той обърна кануто и догони спасителните пояси и греблото. Плуваше прекрасно, сякаш бе роден във водата.

— Ще се справиш ли с проклетия пес?

— Да, макар че той е изплашен до смърт. — Кучето не свалеше очи от Кели. Дължеше ѝ живота си.

— Добре тогава — обади се Зейн. — Опитай се да доплуваш до ей онзи бряг там, до мъртвия ствол. Ще избутам кануто нататък, за да го изпразня от водата. Какво глупаво животно!

Кели бе минала курс за спасители, но не знаеше, какво да стори с Полиана. Обърна се по гръб и я стисна здраво в едната си ръка и с другата мощно загреба към брега. Зейн я последва, бутайки лодката.

— Ти ме накара да го взема с нас — подхвърли тя. Малкото същество се бе сгушило в нея като бебе, а лапите му стърчаха над водата.

— Става ли ти се отшелник на пустинен остров? — кисело я предупреди Зейн.

— Само споменавам факт. Не ти ли допадат произшествия като това? Ужасът и страхът са по твоята част.

— Започвам да разбирам защо не си омъжена.

— Защо? — престорено невинно се заинтересува Кели. Беше преодоляла първоначалния шок и се чувстваше чудесно във водата.

— Имаш отровен език. Змийски!

Тя нахално му се изплези насреща.

— Отрежи ми го тогава. — Беше се отърсила от смущението си. Той обаче не хареса шегата.

Най-сетне се добра до брега — мокра до кости и с полепнали по тялото дрехи. Пусна кучето на земята и то шеметно запрепуска нагоре-надолу, разтърсвайки козина.

— Заслужава да го продадеш на някоя пепси или кока-кола компания за реклама — процеди през зъби той. Беше успял да стигне до сушата и изгребваше водата от кануто.

Кели му се усмихна и сърцето на Зейн се сви. За първи път виждаше усмивката ѝ — неочаквано широка, сърдечна, ослепително бяла, разкрасена от две трапчинки.

— Изгубих ти кърпата. Съжалявам. Ще ти купя нова.

— Остави... — примири се той.

— Ами фенера и бинокъла? Трябва да ти ги възстановя. В края на краищата, моето куче ги опропасти.

Той стана и натика ризата обратно в джинсите си.

Нищо чудно, че се бе пошегувала след произшествието. Точно от смях имаше нужда — от разтоварване, което да премахне напрежението ѝ. Спомни си колко скръбна и изтощена изглеждаше по време на символичното погребение на Джими и с цялото си сърце пожела отново да я разсмее.

Тя се сгуши, потръпваща от хлад. Бялата дантелена блуза бе залепнала на гърба ѝ и очертаваше всяка негова извивка. Мокрите панталони плътно обгръщаха дългите ѝ крака, а лешниковите коси висяха на мокри кичури.

— Няма нужда да ми възстановяваш каквото и да е било — повтори Зейн. — Моя е вината. Не биваше да взимаме кучето с нас.

И неговите коси бяха полепнали по челото. Мократа риза очертаваше силните му рамене, както и твърдите мускули на гърдите и корема му. Той се засмя криво.

— Кой знае какво представлявам!

Тя усмихнато проследи играта на светлосенки върху лицето му.

— И ти не изглеждаш по-добре. Трябваше да се видиш как се хвърляш след кучето. Водата изригна като гейзер около теб!

Сега и тя се разсмя.

— Ти пък конкурираше слон в басейн. Как само ругаеше!

— Ами, бях самото съвършенство! А какво ще кажеш за кучето? Цапаше като бясно.

И двамата се обърнаха към Полиана, която изтръскваше последните капки вода от козината си.

— Не беше най-подходящия край за такъв печален повод. — Кели бавно се върна към действителността.

— Може би — да, може би — не. Джими би се превил от смях. Страхотна гледка бяхме и тримата.

— Така ли? А може би щеше да извика „Браво“?

— Ти наистина беше смешна. Кучето приличаше направо на лебед, с опашката и краката вирнати нагоре. Изпълняваше такива сложни пируети, докато го хвана.

— Така и не разбрах какво става. Изведнъж се озовах във водата. А след секунда и ти!

Зейн продължаваше да се смее.

— Малката въртеше очи, сякаш виждаше Годзила.

— Така ти се струва, защото не виждаше собственото си изражение. Приличаше на Зевс, готов да метне гръм и мълнии по нас.

— И всичко това го дължим на Джим. Сигурно ни е гледал отгоре и е режисирал действието по свой вкус.

— Ами да — разсмя се Кели. — Но, но... Какво има?

Тя изумено видя как лицето му се сгърчи. Изплашено и с погнуса, той бръкна в джоба на ризата си и извади мъничка жива рибка.

Нещо в Кели се отпусна, натрупаните чувства изведнъж избиха на повърхността и намериха най-сетне своя отдушник. Вълни от смях я разтърсиха цялата.

Зейн я погледна сепнато и приседна до нея.

Тя се превиваше с ръка на корема, чак сълзи избиха в очите ѝ, но вече не можеше да спре. Отчаяно прегърна колене, но нов пристъп на веселие и истерия мина през нея и тя изхлипа.

— Престани! — закани се Зейн, но смехът ѝ го зарази и той отново прихна.

— Това нямаше да се случи, ако Полиана не се бе втурнала към пепси-нападателя.

Тръпки я побиваха от смях и тя напразно се помъчи да запуши устата си с ръка. Мускулите на лицето ѝ се стегнаха в гротескно

смешна гримаса и тя изтощена се остави на глупавото неудържимо веселие да я обсеби.

Небето изчезна за миг. Тъмната сянка на Зейн падна върху нея и очите му се приближиха.

— Ще престанеш ли, или си прочети една молитва?

Той се шегуваше, но усмивката му бавно угасна и Кели смътно усети отново въздействието му върху себе си.

— Красива си, когато се усмихваш — тихо прошепна той. — Но още по-красива ставаш, когато се смееш.

Косите ѝ бяха разпилени по камъка, на който се бе облегла и той внимателно вдигна един кичур, докосвайки брадичката ѝ. Безгрижието се стопи в очите ѝ и устните ѝ леко се разтвориха. Все още дишаше учестено, но сърцето ѝ тупкаше диво и тя не снемаше поглед от Зейн.

Той погали лицето и нежно вдигна косите ѝ от челото. После пръстите му проследиха овала на лицето и замряха.

„Ще те целуна“ — казваха очите му.

„Зная“ — безмълвно се съгласи тя.

„Не вярвах, че пак ще се случи.“

„Нито пък аз.“

„Но ще ми позволиш, нали?“

„Да.“

„Искаш ме, нали?“

„О, да, ела!“

Клепачите ѝ изпърхаха и се затвориха, когато устните му се наведоха и докоснаха нейните. Устата му бе хладна, но сякаш я изгаряше. Нежността му я обгърна и тя цялата се потопи в нея. Още миг устните му се притискаха в нейните, сякаш се стараеха да усетят това крехко странно чувство, породило се между тях.

После бавно устните му се разтвориха, властни и ненаситни. Ръката му се плъзна под главата ѝ и внимателно я притегли. Пръстите му минаха през хладната влага на разпръснатите ѝ коси. Другата му ръка приласка мокрото ѝ тяло.

Тя усети топлината на твърдите гърди и изтръпна под напора на силните му бедра. Тялото му пулсираше върху нейното и горещите му вълни преминаваха в нея.

Той взе лицето ѝ в шепа и го притисна към своето. Тя се задъха от изненада и страст и тогава по чувства влагата и копнежа на езика му. Срамежливо плъзна своя към него, а той изстена и я притисна тъй силно в обятията си, че за миг телата им преляха в едно. Устата му бавно помилва шията ѝ, целувайки гладката кожа, а после се спря на ключицата и потъна сладостно във вдлъбнатината. Ръката му беше открила нежните гърди с настръхнали връхчета и ги притискаше леко през мокрия плат.

Той вдигна глава и повторно целуна устните ѝ, плъзна пръсти по гърдите и внимателно разкопча първото копче на блузата. Вътрешният ѝ глас нашепваше настойчиво да избяга, докато не е станало късно, но Кели не беше в състояние да се откъсне от него. Ръката му докосваше плътта ѝ и леко разкопчаваше второто копче.

Като в полуунес тя усети мекия шум на лапи върху каменистия бряг и нещо студено и влажно я близна по бузата. Изплашена, тя отвори очи.

Полиана се бе хвърлила отгоре им тържествуваща и любвеобилно ги даряваше с влажните си ласки.

Зейн бързо се изправи, но не я освободи от прегръдките си. Побутна кучето да се махне, но то още по-разпалено се замята и се хвърли в скута му.

— Това куче ми омръзна! — не издържа Зейн.

— Това куче е може би по-умно от нас — контрира го Кели и се отдръпна. Ръката му я притисна и не ѝ позволи да се отдели.

— А може би Джими го пожела — плахо добави тя.

— Ах, да, Джим. — Лицето му си възвърна обичайния израз. — Не вярвам, че би имал нещо против да ти бъда опора, но... — Той не довърши изречението.

Този път не я спря и тя скочи на крака. След нея и той се изправи.

— Срамувам се от себе си. — Тя бързо му обърна гръб и погледът ѝ се зарея над падащите сенки, поглъщащи отсрещните скали.

— Виж. — Той пристъпи зад нея и лекичко погали врата ѝ.

— Недей! — Гласът ѝ бе рязък и той свали ръце.

— Виж, всичко беше тъй естествено. И двамата бяхме емоционално превъзбудени и...

— Върни ни вкъщи, моля те — уморено рече тя.

— Това, което се опитвам да кажа, е, че...

— Вкъщи — заупорства тя. — Искам вкъщи.

— Е, добре, ще те отведа.

През целия път Зейн мълча. Кели бе пламнала от срам. Как беше възможно да се хвърли на врата на този мъж веднага, след като бе почела паметта на Джим? Тя едва ли не го бе предизвикала сама, изтягайки се предизвикателно на брега. Не, това не беше вярно, оправда се пред себе си. Просто беше припаднала от смях.

Пристигнаха и той ѝ подаде ръка да слезе. Волно-неволю, тя прие. Нямахше как да излезе на брега суха.

Той я погледна право в очите.

— Ще ти върна книгите и повече няма да ти досаждам. Мисля, че така е най-добре, освен ако ти не пожелаеш нещо друго.

— Прав си, така е най-добре — повтори Кели, но бързо отклони поглед.

— Е, добре. — Зейн неспокойно прокара пръсти през косите си. — Поне отдадохме дължимото на Джими.

— Да — най-сетне вдигна очи тя. — Поне това сторихме.

Той кимна и някак със съжаление потупа Полиана по гърба. После се обърна и тръгна към кануто. Вървеше далеч не тъй гордо и изправено, както се бе държал през целия ден.

Небето бе тъмно и звездите блещукаха измежду облаците. Кръгла жълта луна светеше отгоре. Имаше пълнолуние — бе ударил часът на вампирите и върколаците. Ако попиташе Зейн, той щеше да ѝ обясни — нали беше специалист по силите на мрака? Наистина ли се бе увлякла по този мъж? Беше пълна нейна противоположност.

— Кели, Кели! — понесе се от съседната къща. — Търсих те, но те нямаше. Джипът беше в двора. Къде избяга?

— Повозих се на лодка... с един съсед. — Момичето се насили да бъде учтиво. Искаше да остане насаме с мислите си.

— Опекох малко бисквити — продължи Мейвис — и реших да ти донеса. Прекалено си слаба, млада госпожице. Трябва да те поохраня.

„О, не“, изпъшка вътрешно Кели. Не желаше никакви разговори и отчаяно потърси извинение. Но докато отвори уста, жената бе вече изчезнала вътре.

Нямаше как — тя бързо свали мокрите дрехи и се преоблече. Копнееше за горещата вана, но съседката ѝ щеше всеки момент да нахълта. Уморена, тя уви косата си в кърпа и изплакна лице.

Не след дълго Мейвис почука на вратата с чинийка кафяви бисквити. Пристъпи тежко, подпряна на бастуна си и се разположи неканена на масата.

— Джими си падаше по моите сладки, та реших да предложа и на племенницата му. Какво ще кажеш за чашка кафе? Ще си побъбрим.

Кели измъчено се усмихна, хвана Полиана и я изкара навън. Боеше се, да не би кучето да даде воля на обичайната си любвеобилност.

— Какво сладко куче — мазно рече Мейвис и очите ѝ светкавично обходиха стаята. — Нямаше го миналата година. Хубаво е човек да си има пес да го пази.

Жената явно бе решила да остане по-дълго. Кели трябваше да ѝ предложи кафе, но след това щеше да се извини и да се оттегли. Бе прекалено изтощена за каквито и да било разговори.

— Полиана не е истински пес. Прекалено е гальовна. Ще трябва да се погрижа за нея и котките.

Мейвис приглади белите си коси.

— Не бих имала нещо против да взема някоя котка, дори две — ей така, за спомен от Джим.

— Наистина ли? — Кели оживено се вгледа в съседката. Може би не беше права за нея. Та тя беше тъй добра и услужлива!

— Разбира се. Харесвам двете жълти. Имам къща с двор във Форт Смит и нищо няма да им липсва. Бях решила да си намеря котка още щом мъжът ми почина. Чувствам се самотна, разбираш ме, нали?

Чайникът изсвири и Кели бързо смеси водата с нес кафето. Извади мляко, захар и лъжички и сложи две чинийки за бисквитите.

— А, не, обичам кафето натурално — възкликна Мейвис. — Сладките са за теб. Аз цял ден си хапвах. Какво друго ми остава — гипсът ми пречи да ходя и стоя вкъщи. Страшно обичам да приготвям разни вкуснотии, но сега, след като мъжа ми не е сред живите, няма за кого вече да се старая. Затова реших да опека нещичко за теб. Хапни си, мила!

Кели взе бисквита и изненадано установи, че е твърда и безвкусна като камък. Дося ѝ се да я изплюе, но щеше да обиди

старата дама.

— На плуване ли беше? — Мейвис подпря глава и впери безцеремонно очи в омотаната около косите ѝ хавлия.

— Да, с приятел.

— И кой е този приятел, познавам ли го?

— Не.

Кели с усилие преглътна последната хапка бисквитата и отпи от кафето. Не желаше да разговаря нито за случилото се, нито за Зейн. Жената отсреща ѝ бе чужда, независимо, че се канеше да приюти две от котките на Джим.

— Вземи си още. Имаш нужда — подкани я Мейвис и момичето с неохота прие. — Съвсем случайно те зърнах с някакъв мъж — зачурулика весело гостенката. — Просто си седях на верандата и гледах звездите. Симпатични мъже има наоколо — фермерът от другата страна на езерото, например или младежът с овощната градина. Ами доктор Хардести? Той идва тук през лятната си почивка и е същинска стръв за младите госпожици — възпитан, богат, но тъй самотен. Няма нищо общо с оня Грей.

Тъпата болка се усили и премина като ток през мозъка ѝ. Кели върна бисквитата и се хвана за челото.

— Твърде много говорите за Грей, а не го познавате. — Искаше да прозвучи естествено, но в гласа ѝ се прокрадва сприхавост.

Мейвис само поглади повторно косата си.

— Нали Джими често го споменаваше? Казваше ми, „Мейвис, обичам Грей като брат, но по-добре да стои далече от момиче като племенницата ми.“ Това са негови думи, мила. Защо да те лъжа? Грей прилича на един мой братовчед — чудесен човек, но дяволът се вселява в него щом види жена.

— Разбирам — извинително кимна Кели, но всъщност вече нищо не разбираше. Болка пронизваше главата ѝ и тя не бе в състояние да мисли за каквото и да било.

— Скъпа, не изглеждаш добре. Преуморила си се. Виждам колко чисто и спретнато е тук сега? Защо не си легнеш? Аз си тръгвам.

— Съжалявам, но май че сте права. Доста неща преживях напоследък.

Кели се надигна да я изпрати, но жената я спря като сложи ръка на рамото ѝ. Удивителна сила се криеше в дребното ѝ старческо тяло.

— Ще се оправя и сама. Ще намина някой друг път за чинията.

Мейвис изненадващо бързо закуцука към вратата, но се подхлъзна на прага и с мъка се хвана за рамката.

— Ударихте ли се? — загрижено попита Кели, но жената ѝ махна успокоително.

— Понякога забравям, че съм с гипс. Да пусна ли това сладурче вътре?

Тя затвори вратата след себе си, а кучето ликуващо изприпка към Кели с неотменната си ухилена муцунка.

— Остави ме — отдръпна се Кели. — Ще ме умориш от обожание. Да не съм ангел.

Болката туптеше в главата ѝ. Гълтна два аспирина и побърза да се изкъпе. Горещата вода я поотпусна, но земята започна да се люлее под краката ѝ и мозъкът ѝ потъна в някаква странна мъгла. Цялото ѝ същество жадуваше за покой, но сънят упорито бягаше от очите ѝ.

Насили се да пише на майка си, обяснявайки за кой ли път механизма за отваряне на сейфа, но не успя да се концентрира и бутна недовършеното писмо настрани, до ключа дубликат и документите, които Сиси трябваше да подпише.

Най-сетне реши да си легне, но таванът се въртеше и тя като че ли ту потъваше в бездна, ту се издигаше нагоре. Бе невъзможно да заспи. Издърпа чаршафите, вдигна възглавницата и се облегна назад. Погледът ѝ попадна върху дебелията черна книга със сребрист надпис и несъзнателно протегна ръка към нея.

Не разбираше с какво „Демоничният любовник“ я привличаше. Би сторила много, за да прогони Зейн от мислите си.

И все пак, тази нощ около езерото бе плакала като никога в живота си. Бе се прививала от смях и целият свят се бе веселил с нея. А после...

А после той я целуна, както никоя жена не е била целувана преди, а тя отвърна на целувката му със страст, неподозирана и за самата нея. Колко много емоции, скръб, смях, желание... И всичко това в един ден.

Кели винаги бе избягвала шумния живот, търсейки спокойствие в книгите. Сега тя бягаше от Зейн, дирейки приют в собствените му романи. Каква ирония на съдбата!

Но той не беше нищо друго, освен обикновен драскач, опита да се защити тя. Експлоатираше мелодрамата и евтиния страх — защо тогава се бе задълбочила тъй много в мислите си за него? Беше десет часа — книгата щеше да я приспи за броени минути.

Но в три часа сутринта Кели все още седеше изправена в леглото, с възпалени от четене очи, и не можеше да се откъсне от нея. Безсмъртен любовник преследваше във фантастични сънища главната героиня и мечтите ѝ се сбъдваха, но твърде изкривени и изопачени.

Буквите затанцуваха пред погледа ѝ и Кели си наложи да остави книгата. Зашеметена се затътри към кухнята, изяде една от безвкусните курабийки на Мейвис и изпи чаша мляко. Романът не ѝ даваше покой. Зейн пишеше за демони, но го правеше със завидно съвършенство. Тя неохотно си призна, че е увлечена от сюжета. Някаква непозната магия проникваше в нея, настойчиво и мощно, и тя не можеше да ѝ устои.

Но въпреки желанието си да стигне до развързката, странната умора пак я надви и тя едва смогна да се претърколи в леглото и изгаси лампата. Сънят се стовари отгоре ѝ и причудливо живи видения я понесоха на крилете си. Сред тях упорито се промъкваше висок силен мъж с дълбоки сиви очи и я зовеше през мъглата.

За добро ли я очакваше той, или за зло?

Отговор тъй и не успя да намери в объркания лабиринт на сънищата.

СЕДМА ГЛАВА

Кели се събуди късно на другия ден, с натежала глава. Тялото ѝ бе схванато, а нещо бе заседнало в гърдите и не ѝ позволяваше да диша свободно. Мътилката в съзнанието ѝ започна да се избистря. Беше заспала, притиснала книгата в обятията си. Романът на Зейн! Откъси от сюжета нахлуха в съзнанието ѝ — хипнотизиращи, поетични, чувствени, изпълнени със загадъчна неизвестност.

Ръцете ѝ сами посегнаха към кориците. Книгата я омайваше и без нея Кели се чувстваше като прогонена от някакъв фантастичен свят.

„Спри!“ — заповяда си тя. Колкото повече се възхищаваше от романа, толкова повече се увеличаваше по този странен мъж. Захвърли книгата на нощното шкафче, но пръстите ѝ възбудено запулсираха от допира с нея.

Стана, прекара ръка през косите си и пристъпи към прозореца. Сутрешното слънце огряваше матовите скали, а небето я заслепи с кристалния си лазур. Голяма синя чапла бавно се разхождаше из огледалната вода. В съзнанието ѝ изплува споменът за вълшебния залив отатък езерото. Прониза я болка. Сякаш отново чу гласа на Зейн да шепне любимите стихове на Джими. Всичко преживяно във вчерашния здрач оживя.

Зейн пишеше със същата удивителна лекота, с която рецитираше. Стилът му бе приятен, мисълта му — ясна, логиката — безпогрешна. Сега Кели започна да разбира странното увлечение на вуйчо си към Фарли Колинс. Натуралистичните, отблъскващи с жестокостта си корици я бяха заблудили и тя прибързано си бе съставила за Зейн погрешна представа като за евтин бездарен автор. Книгите му се изкупуваха за броени часове и това още повече бе затвърдило неуважението ѝ към него.

Спомни си как бе изритала една от книгите му и ѝ призля. Въпреки високите си изисквания, тя винаги се бе старала да бъде

справедлива в преценките си. Но към Зейн се бе отнесла крайно несправедливо.

Дали не го бе подценила и като мъж? Защо я бе целунал — предизвикала ли го беше, или ласките му бяха плод на истинско влечение?

Той беше прекрасен, но част от него принадлежеше на тайнствата и мрака. Естествените му маниери на общуване не говореха за лекомислие и повърхностен характер, а криеха опасни дълбини. Беше едновременно спонтанен и изтънчен. Интелектът му я поразяваше не по-малко от физиката му.

Беше изтъкан от парадокси и противоречия. Щеше ли някога да открие тайната към тях? Но защо ли се измъчваше? Имаше ли смисъл да мечтае за него, след като щеше да го срещне най-много още няколко пъти?

Въпреки това образът му я преследваше постоянно. Беше привършила писмото до майка си, инструктирайки я подробно за сейфа, дубликата и подписа върху документа. Собственият ѝ ключ беше на сигурно място в портфейла.

Бързаше да приключи с неотложните работи, тъй като се чувстваше непонятно разсеяна и неспособна да се концентрира. Беше сложила някъде резервния ключ от вилата и не можеше да го открие. За последен път бе висял на рамката на външната врата. „Всичко това е заради Зейн“ — уморено си помисли тя.

Качи се в колата и отиде за покупки до града. Трябваше да се срещне и с агента по разпродажбите, за да уреди въпроса с вилата.

Но когато пристигна, слънцето вече напичаше и сипеше зной върху бетонните сгради и претъпканите с хора тротоари. Широката и светла рокля изобщо не я спасяваше от жегата и Кели се чудеше как бе прекарала толкова лета в Кливланд. Споменът за прохладата на арканзаското езеро проблесна в мислите ѝ, но заедно с него изплува и образът на Зейн, споменът за прегръдките му, за пръстите му, вплетени в косите ѝ, за бедрата му, притискащи нейните.

Прехапа устни до болка и сякаш усети мимолетните му целувки. Щеше ли да го види отново? Какво щеше да ѝ каже при новата среща? Какво щеше да му отговори?

Спря се задъхана пред някаква книжарница. Като подигравка най-новото произведение на Фарли Колинс веднага привлече погледа

й. Корицата бе карминеночервена, а надписът — златист — „Илюзии“, от Фарли Колинс.

Почти несъзнателно Кели влезе в книжарницата. Застарял бял пудел се изтягаше до касата, а кокалестият му стопанин бе застанал зад нея.

— Какво обичате? — пискливо запита той.

— Ами, онази книга на витрината... „Илюзии“. Чух, че авторът живеел някъде наблизо... В този щат.

— Не зная — отегчено промърмори книжарят. — Не съм негов почитател.

— Случайно дочух... Навярно е слух.

— Никой не знае къде живее Фарли Колинс. Не ме и интересува. Не обичам романи на ужасите, а стойностна литература. Колкото до Колинс — той е типичен комерсиален писател. Продавам книгите му, защото ми носят пари.

— Чели ли сте някой негов роман?

— Не, но гледах филм по ранно негово произведение — пълен провал. Не продавал повече книгите си за филмови екранизации. Поне е проявил разум.

И нейните ли думи бяха прозвучали така снобски, когато за първи път разговаряше със Зейн?

— След като се интересувате от тукашните ни писатели, защо не прегледате ей онези там? Имаме много хубави неща!

Книжарят явно обичаше да демонстрира компетентност. Кели прегледа посочените заглавия.

— История, биографии, фолклор, поезия? — започна да изброява той. — Или може би някоя местна загадка?

Тя смутено прехапа устни.

— Чух, че около езерото живеел известен белетрист.

— А, Грей ли? — кисело и саркастично я изгледа иззад очилата мъжът. — Добре, че не се подписва със собственото си име. Драска нещо — за каубои и коне, но аз не се наемам да продавам подобен боклук. Парите са си пари, но човек трябва да запази малко достойнство.

Тя го изгледа ледено и се закле никога да не оспорва пренебрежително неща, които не познава.

— Ще купя книгата на Фарли Колинс — троснато каза Кели, ядосана от презрителното високомерие на този лаик.

Погледът ѝ безцелно обходи рафтовете. Може би нямаше да е зле да помоли Зейн за автограф. Щеше да го стори в знак на извинение, надявайки се да успокои гузната си съвест. Дали щеше да се зарадва? А можеше и да се разгневи.

И тогава тя усети, че погледът ѝ се е спрял на нейната последна книга — „Любимият еднорог“, завряна между друга обезценени детски книги. Кели пребледня и унесено я взе в ръка.

— Препоръчвате ли ми я? — обърна се тя към книжаря.

— Едва ли — бегло я изгледа той. — Но няма и да ви навреди. Безобидна е.

— „Безобидна“ ли? Какво имате предвид?

— Точно това, което казах — безвкусна, сладникава история, доста напудрена.

Кръвта ѝ забуча в ушите. Сложи книжката до тази на Зейн и процеди упорито през зъби:

— Ще взема и нея.

Имаше свое лично копие, но разбунтувалият се в нея гняв ѝ подсказа да я спаси от лапите на този кисел неприятен човек.

Напусна книжарницата с двете книги, завити в общ пакет — сякаш бе събрала част от себе си и от Зейн в ръцете си.

Беше се сдобила с нов съсед. Един лъскав линкълн континентал бе паркиран пред най-голямата вила в алпийски стил. Огромна елегантна лодка се поклащаше на кея, а от къщата на талози се разнасяше класическа музика. Някакво сопрано раздираше спокойната тишина със своите арии. Кели стисна зъби и се измъкна от колата.

— Хей, Кели — чу тя звънкия глас на Мейвис Пруър. — Как си, скъпа? Ще дойда да те запозная с доктор Хардести. Той току-що пристигна.

Макар и не твърде ентузиазирано, тя прие. Не можеше да откаже.

Навлече набързо бяла блуза и къси ленени панталони и посрещна гостите.

— Кели, запознайте се. Това е доктор Тери Хардести. Доктор Хардести, позволете да ви представя племенницата на Джими от

Кливланд. — Мейвис заговорнически ѝ намигна и се усмихна свенливо.

— Приятно ми е — момичето подаде ръка.

— Удоволствието е изцяло мое — направо се разтопи господинът.

Беше около четиридесетгодишен елегантен мъж, с модна прическа и тънки мустаци. Имаше слабо изпито лице с живи кестеняви очи, скрити зад скъпи очила. Беше облечен в колосана синя риза и бял панталон, а тъмношоколадовият му загар издаваше чести посещения в солариум. Ръката му бе влажна и доста неприятна.

— Мейвис спомена, че сте учителка, но и че пишете същевременно. Вярвам, че ще намерим общ език. Аз съм психолог — Хардести прекаляваше с учтивостта.

— Надявам се. Обичате ли музиката? — Тя леко намекна за високите звуци, разстройващи тихия летен следобед.

— Обожавам я.

Мейвис не се стърпя.

— Представи си само, мила. Доктор Хардести си е купил нова моторна лодка и ни покани на разходка из езерото довечера.

— О-о-о... — започна да се извинява Кели, но господинът любезно я прекъсна:

— Ще взема касетофона на палубата и ще слушаме чудесната „Мадам Бътерфлай“. Какъв рай — приказна опера за приказна жена, а аз ще се наслаждавам на компанията на две прекрасни дами. Какво ще кажете, ако донеса и бутилка шампанско?

— Не зная. Боя се, че...

Мейвис игриво подхвърли:

— Ах, Кели, не му отказвай! Без тебе никъде не мърдам, а толкова искам да отида. Омръзна ми да стоя вкъщи с гипсиран крак. Това ще бъде истинско малко тържество за мен. Не ме разочаровай!

— Не приемам откази, млада госпожице — театрално се поклони Хардести. — Очаквам ви довечера в седем.

Той се усмихна приятелски, от което лицето му придоби гротескния израз на ухилен череп.

— Мисля, че имаш писма в кутията — обади се Мейвис. — Прибра ли ги вече? Бих могла аз да го сторя вместо теб. Толкова обичам писма!

— Не, благодаря — отклони предложението ѝ Кели.

Тя вече бе взела мъничкото синьо писъмце с почерка на Сиси върху плика.

— Както решиш — Мейвис бръкна в джоба на пъстрата си лятна рокля и извади няколко сгънати листа.

— Отдавна исках да ти ги дам. Това са писма от вуйчо ти. Как хубаво се изразяваше той! Сигурно на него приличаш.

Момичето изненадано ги пое и мъчително преглътна пред познатия почерк на Джими. Сбогува се с Мейвис и доктора и се прибра във вилата.

Прекалено силната музика не ѝ даваше покой. Тя ядосано затръшна прозорците и включи климатичната инсталация.

Отвори картичката на майка си и се зарадва на нарисуваното зайче. Тя все още я смяташе за дете. Зачете писмото.

Здравей, мое любимо момиче,

Ти току-що замина, но аз бързам да ти напиша няколко реда, за да не се чувстваш самотна в Арканзас. Радвам се, че пое задължението да уредиш формалностите след смъртта на вуйчо си и много ти благодаря. Пази се!

Мама

P.S. Отдели време за работа върху новата ти книга.

Кели се трогна от грижовността на майка си и тъжно си спомни за недописаните приказки. Може би щеше да посвети книгата си на Джими. Сиси щеше да се зарадва.

Тя разтвори писмата, които Мейвис ѝ бе връчила. Стана ѝ тъжно при вида на белите листа с бледосини редове. Вуйчо ѝ винаги бе използвал една и съща хартия и остатъкът от топчето лежеше върху бюрото му. Пишеше чудесно, трябваше да му го признае. Беше ту скръбен, ту лиричен, а понякога проявяваше странно чувство за хумор.

Писмата му до Мейвис бяха приятелски, обсъждаше времето, риболова, пейзажа, домашните си любимци. Едва ли съдържаха съществена информация. Третото обаче я обезпокои и познатата буца заседна на гърлото ѝ.

Помниш ли онзи, с когото заедно ходехме за риба — Зейн? — прочете Кели и се задъха. — Обичам го като роден брат, Мейвис, но търпението ми е към края си.

Ето че още едно момиче си изпати от него — учителката от Уейн. Нормално е тя да желае да се оженят, но той ѝ отказа — нищо ново за него, нали?

Зная, че тази история е малко неподходяща за дама като теб, но трябваше да го споделя с някой. Реших да сложа край на приятелството ми със Зейн — мисълта, че може да навреди на племенницата ми или на някое друго свястно дете ми се струва непоносима.

Надявам се, че няма да имам затруднения и лесно ще си взема нещата, които му оставих на съхранение. Те са за сестра ми и за дъщеря ѝ. Бих те помолил да ги вземеш, в случай че нещо непредвидено се случи с мен. Зная, че мога да ти се доверя.

Днес отново зърнах една от сините чапли...

Кели нямаше сили да стигне докрай. Болка разкъсваше гърдите и сълзи пареха очите ѝ. Ако Джими бе жив, той щеше да скъса със Зейн.

Тя сгъна листата и отиде в спалнята. Лицето ѝ бе побеляло като платно, безкръвните ѝ устни бяха вцепенени. Само на скулите ѝ бяха избили две яркочервени петна. Подпря се тежко на бюрото и погледът ѝ падна върху мрачната книга със сребрист надпис. Не издържа и се захлупи върху леглото.

Може би Джим грешеше? Напълно възможно бе човек да се заблуди. Той не обичаше открито да изказва неодобрението си към другите.

Но защо толкова се измъчваше от факта, че думите на Мейвис за Зейн се оказаха верни? Той беше чудесен писател, но нетърпим в поведението си като мъж. Какво я интересуваше личният му живот?

Дълбоко в себе си трябваше да признае, че не бе безразлична и слуховете относно репутацията му болезнено я разстройваха. Нима бе влюбена в него? Неусетно бе допуснала този мъж в сърцето си и сега бе дълбоко ранено. Бе само влюбена и толкова страдаше, а какво ли

би й донесла една голяма любов? Щастие или безкрайни разочарования?

ОСМА ГЛАВА

Зейн се закле да не се доближава до нея — поне докато не е в състояние да контролира чувствата си. Изобщо не бе имал намерение да я докосва, но след мрачната тържественост на церемонията в памет на Джим, след последвалата я абсурдна баня и истеричното веселие, той бе изгубил самообладание.

Гордееше се с факта, че никой не бе успял да го извади от равновесие. Смееше ли да го твърди сега?

Не можеше да я забрави. Тя се бе излегла до него, подпряла на загорялата си ръка глава, докато с другата безпомощно притискаше мократа блуза. Косите ѝ бяха разпилени по каменистия бряг и в онзи миг бе му се сторила като чудна сирена.

Гърдите ѝ се повдигаха под напора на смеха, а откритото ѝ лице грееше от щастие. Волята му се бе огънала пред очарованието ѝ, пред сладкия зов на устните ѝ и той, развълнуван до дъното на сърцето си, се бе осмелил повторно да я целуне.

Но после тя се бе отдръпнала. Грей не преставаше да се упреква за волността, която си бе позволил. Тя беше непорочната племенница на Джим! Не познаваше живота, докато самият той бе врял и кипял. Бе се оттеглил като отшелник и след трагедията вкъщи се бе примирил със самотата.

За да се отърси от спомена и да забрави Кели, Зейн покани една своя червенокоса приятелка, също съседка, на нощен излет с лодка. Но Ани Прудхоум направо му досаждаше с безспирните си глупави ласкателства и отчаяния стремеж да привлече вниманието му към прекалено дълбокото си деколте.

Зарадва се, когато я зърна в някаква моторна лодка. Хубавите ѝ лешникови коси се вееха на вятъра, а дългите ѝ златисти крака красиво се очертаваха изпод белите ленени панталони.

До нея бе застанал някакъв надменен тип и Зейн разпозна в него смахнатия психолог, който от години идваше тук на почивка. Джими го

бе описал като самовлюбен и своенравен глупак, перчещ се с познанията и любовните си похождения.

Сега той оживено разговаряше с Кели, а тя изглежда попиваше всяка негова дума. От време на време поклащаше малката си главица и дори му даряваше някоя от чудните си усмивки. „Господи! — ядоса се Зейн. — Такъв ли мъж търси тя? Действително ли си пада по този сноб и кретен?“

Като потвърждение на предположенията му, двете лодки се разминаха, без тя ни най-малко да даде да разбере, че го е забелязала. „Точно Хардести е най-подходящ за нея — мрачно си рече Зейн. — Двамата са си лика-прилика. С часове ще се наслаждават на надутите си философствания.“

Рижата Ани Прудхоум упорито продължаваше да бърбори и да го превъзнася.

— Каква кукла си, Ани — целуна носа ѝ той с тайната, перверзна надежда Кели да забележи ласката. Но когато се обърна, тя изглеждаше все така потопена в разказа на Хардести. За нея Зейн сякаш бе престанал да съществува.

„Гледай ти, възмути се Кели, проследявайки отминаващата лодка с периферното си зрение. — Снощи с една, днес с друга. Утре навярно ще е с трета.“

Тери Хардести плътно се бе прилепил до нея и се опитваше да я учи как се управлява моторница. Беше се преоблякъл в моркосин панталон и бяла спортна риза, безупречно изгладена. На главата му се мъдреше смешна капитанска шапка.

— Никога не съм управлявала моторна лодка — нервно се засмя Кели.

— Лесно е, ще ти помогна. — И Тери се притисна зад нея, като постави ръцете ѝ върху кормилото. Тръпка на отвращение премина през Кели, но тя се опита да не обръща внимание на усещанията си. Трябваше да се държи любезно с него — той се оказа достатъчно учтив да изостави идеята за езерна разходка, придружена с музика.

— Ще се научиш. — Господинът подпря брадичка на рамото ѝ. — Искаш ли да ми станеш помощник-капитан?

Явно Тери влагаше допълнителен подтекст в думите си.

Одеколонт му бе така силен, че задушаваше свежия вечерен бриз и я караше да обръща глава на страни.

— Е-хей! — провикна се Мейвис от кабината. — Кой иска плодова салата?

— Трябва да уважим възрастната дама — изгука Тери в ухото ѝ. — Колко е мила!

Мейвис щастливо щъкаше из миниатюрната палубна кухня и Кели механично се съгласи. Очите ѝ все още не се откъсваха от отдалечаващата се в здрача лодка. Зейн бе така погълнат от рижата госпожица, че дори не я поздрави, когато се разминаваха.

„Това е той — горчиво си каза момичето, — а онази червенокосата — по-добре ще е да внимава! Няма да е нито първата, нито последната, която може да си изпати от него.“ Нищо чудно, че на Джими му бе писнало от похожденията на приятеля му.

Но, изтягайки се същата нощ с „Демоничният любовник“ в ръка, Кели забрави високомерното си презрение. Книгата я увлече и реалността се изгуби в мистична мъгла. Тя потъна в тъмния приказен свят на неговите фантазии.

След като прочете и последните редове, Кели впери поглед пред себе си, а пръстите ѝ несъзнателно погалиха лъскавата корица. Чудесен писател — неохотно призна възхищението си от Зейн. — Какво невероятно въображение и фантазия. Сякаш бе повелител на тайнствени сили, чиито превъплъщения поразяваха читателя от началото до края на историята.

За хората, непознаващи неговия талант, той бе един нищо и никакъв драскач на каубойски истории. За нея обаче той се оказа изключителен като писател. „Истински магьосник!“, тъжно си повтаряше тя.

През целия следващ ден Кели с мъка се въздържаше да не посегне към новата му книга „Илюзии“. Имаше още доста работа около къщата, а освен това бе време да обърне внимание и на собствените си писания.

Мейвис и Тери обаче се оказаха прекалено гостолюбовиви съседи. Възрастната дама я обсипваше със супи и сладкиши и Кели трудно успяваше да я отпрати.

За съжаление готварските постижения на Мейвис далеч не бяха на висота и момичето, макар и с известни угризения, отстъпваше на Полиана някоя и друга купа от супата. Кучето благодарно помахваше с опашка, но всеки път в очите му се появяваше странно изражение.

— Май не става за ядене, а? — състрадателно се усмихваше Кели.

Единствената ѝ връзка с външния свят бяха писмата на майка ѝ. Сиси я уведоми, че е получила резервния ключ от сейфа и е подписала документа от банката. Но продължаваше да се тревожи дали диамантите са на сигурно място.

Момичето написа второ успокоително писмо. Грижите около Сиси се оказаха дреболия в сравнение с нарастващото раздразнение, което започна да изпитва към доктор Хардести.

Научните му степени по психология явно го окуражаваха да се намесва неканено в живота ѝ и да досажда с безброй нескончаеми съвети.

— Трябва да работя — безуспешно се опитваше да го отпрати тя.

— Използваш работата като защитен механизъм, а това не е здравословно — упорстваше той.

Тази сутрин Тери направо я вбеси. Беше се появил на вратата още в ранни зори, за да ѝ предложи чашка билков чай вместо обичайното за деня кафе.

— Наистина нямам много свободно време — въздъхна Кели с досада.

— Докога смяташ да ме отбягваш под претекст, че си заета? — Господинът заговорнически се подсмихна, сякаш намекваше за някаква обща тайна помежду им.

Тя замълча, но вътрешно кипеше от гняв.

— Въвела си ред — продължи да нахалства Тери. — Джими беше превърнал вилата в бърлога. Това бе явен белег, че страда от невроза. Чрез хаоса, в който живееше, изразяваше протеста си срещу установените порядки.

Тя метна презрителен поглед към изпитото му неприятно лице.

— Вуйчо ми нито е имал невроза, нито е въставал, против когото ѝ да било. Беше най-обикновен ерген нищо повече.

— Не обобщавай — не се предаваше докторът. — И аз съм ерген, но не живея по такъв безобразен начин.

„О, да — изсумтя вътрешно тя. — Приличаш на опакован в целофан.“

— И какво толкова твориш, мъничката ми. — Той се подпря многозначително на брадичката си. — Никога не говориш за книгите си.

— Съчинявам приказки за животни.

— Караш животните да се смеят, плачат и разговарят? — Той не скри високомерното си презрение.

— Точно така. Какво лошо има в това?

— Ами заставяш децата да бягат от действителността. Не е здравословно.

— Въображението е съществена част от психичния живот на човека, а децата постоянно фантазират и си мечтаят за какво ли не. Нали си психолог? Не те разбирам...

— Децата обичат и бонбони, но хващат кариес от тях. Трябва да ги накараш да се вгледат в света наоколо. Защо не напишеш нещо за момченцето, чиято сестричка постоянно го бие и тормози от завист? Аз съм попадал на подобен случай. Покажи на децата възможен изход — така най-добре ще им помогнеш. Или искаш да се превърнеш в някой евтин драскач като оня каубойски писател?

— За Зейн ли говориш? — не повярва тя. — За приятеля на Джими?

— Разбира се. Чудесна двойка бяха. И двамата избиваха комплексите си — единият чрез алкохола, а другият, като демонстрираше свръхмъжественост. Револверът, естествено е сексуален символ, тъй че постоянното фокусиране на вниманието върху оръжие е твърде очевиден белег за липса на...

— Нима? — Чашата на търпението ѝ преля. — А какво ще кажеш за „Демоничният любовник“ — най-доброто, което успях да прочета за това лято?

— А, Фарли Колинс — Тери се намръщи. — Твърде е инфантилно да пишеш разкази на ужаса. Прекалена тайнственост има около този автор, но за мен той не е загадка. Животът му явно е обсебен от ирационални страхове. Това обяснява ревниво пазеното му уединение. Навярно в детството си е имал слаб баща и доминираща майка. Превърнал се е в хипохондрик, преследван от собствените си фобии. Сигурно се бои да напусне дори къщата си.

— Стига! — кипна Кели. — Говориш глупости. Най-добре е да тръгваш.

Тери изненадано премигна. Гордостта му бе наранена, но той не се предаде.

— Кели, не ставай лоша. Искам да ти помогна.

— Тръгвай тогава. И не ми пречи повече.

Той се изправи. Кели му посочи вратата.

— Защо не поговорим още веднъж? — търпеливо започна отново психологът. — Например, довечера. Ще се поразходим по езерото и...

— Никъде не възнамерявам да се разхождам. Смятам да поработя, да поплувам, а после ще пиша писма. Заета съм.

— Колкото до нощното ти плуване, Мейвис ми спомена, че вършиш глупости. Една интелигентна млада дама сигурно знае...

Тя не издържа повече:

— Изчезвай!

— Добре де, не се сърди — надуто рече той. — Тръгвам си.

Въздъхна облекчено, когато чу вратата да се затваря зад гърба му. Хора като Тери можеха да убият и най-малкия й творчески порив.

Полиана тъжно поклати опашка.

— Не мога да повярвам — скара й се Кели. — Нима харесваш този идиот!

Писането не й потръгна. Пишеше трудно и мислите й постоянно се отклоняваха към Мейвис, Хардести и Зейн. Впрочем отдавна трябваше да забрави за Зейн, но още в следващия момент се улавяше да мечтае за нето.

Имаше и други неща, които я притесняваха. Напоследък бе станала необичайно разсеяна. Беше забутала нейде резервния ключ от вилата и не можеше да го намери.

Сънят й също се бе променил. Доскоро спеше неспокойно, тормозена от кошмари. Но ето че изведнъж виденията изчезваха и всяка нощ тя неотменно пропадеше във все по-черни и бездънни ями, а на сутринта се събуждаше изтощена и с главоболие.

Непонятни усещания и страхове започнаха да се прокрадват в нея — като че ли някой бродеше нощем из къщата и тършуваше измежду вещите й. Книжата върху бюрото сякаш сами се разместваха, картичката от Сиси изчезна временно, за да се появи загадъчно отново.

Страхът бавно я завладяваше — да не би под влияние на романите на Зейн да развива параноя?

Едно зло никога не идва само. Полиана внезапно се разболя и Кели се канеше да я заведе на ветеринарен лекар. Кучето обаче скоро се оправи, но момичето разбра, че се е привързало много към четириногия си приятел.

Музиката от съседната вила отново цепеше с децибелите си въздуха. Хардести временно бе намалил касетофона, за да ѝ угоди, но след неучтивото ѝ държание, явно бе решил да си отмъсти.

Къде се бе изгубил Зейн? Ако той беше с нея, Тери нямаше да даде воля на нахалството си. Зейн би го сграбчил за врата и би му обяснил елементарните правила за добро поведение.

„Престани да мислиш за него — прошепна вътрешният ѝ глас. — Може би никога повече няма да го видиш.“

Падна здрач. Музиката отсреща неочаквано престана и Кели уморено се надигна от пишещата машина. Време беше да си почине и да поплува.

Не беше яла от сутринта и набързо хапна една от бисквитите, донесени от Мейвис. Готварските умения на съседката ѝ бяха далеч под средното кулинарно равнище, но този път възрастната дама се бе „престарала“ — Кели едва преглътна последната хапка от сладкиша.

Сложи си банския костюм и полека навлезе в хладната вода. Вълничките погалиха приятно кожата ѝ и в прилив на сили тя заплува към скалите, гмуркайки и преобръщайки се във водата. Полиана стоеше на брега, не откъсвайки очи от нея.

Но независимо от чудната вода и приятната прохлада, странна тежест започна да скована тялото ѝ. Пейзажът се мерзелееше пред очите ѝ, а малкото куче се стопи в неясно размазано петно.

Кели изтощено присви очи. Изведнъж осъзна, че не се чувства добре. Болка раздра стомаха ѝ и тя почти повърна.

По дяволите! Беше се преуморила от писане и бе излязла да плува, без да хапне преди това. Нищо чудно, че тялото ѝ се бунтуваше.

Отблъсна се от скалата и заплува обратно с най-бързия си кроул.

Но по средата на езерото стомахът ѝ повторно се сви от жестока болка и тя цялата се сгърчи, нагълтвайки вода.

Зададено се изкашля и опита да изпълне тялото си, но друг пристъп на гадене я връхлетя и тя отчаяно и диво запляска, за да се задържи на повърхността. Устата ѝ мигновено се изпълни с вода, гърлото ѝ заклоочи, а пристъпите идваха на все по-чести и ужасяващи вълни.

„Не е възможно — стрелна се през главата ѝ. — Това не може да се случи с мен.“

Но ето че тялото ѝ отново и отново потрепери и тя потъна под водата. „Не! — бунтуваше се съзнанието ѝ. — Не е възможно, не е възможно!“

И все пак ужасена усещаше, че всичко това наистина се случва. Тя бавно, но сигурно, се давеше.

Две силни ръце се ключиха около нея. Болеше я главата, белите ѝ дробове горяха, а стомахът ѝ — сякаш триста дяволи се мятаха вътре. Крайниците ѝ висяха безжизнени и клепачите ѝ безсилно натежаваха и се притваряха.

Но ръцете не я изпускаха. Държаха я здраво и сигурно. Бяха ръце на приятел.

Неясно усещаше, че я полагат на нещо твърдо и бодливо. Трева ли беше? Мозъкът ѝ отказваше да работи. Студено ѝ беше. Зъзнеше.

Ръцете я обърнаха по гръб и натиснаха гърдите ѝ. Дробовете ѝ болезнено изхриптяха. Искаше да я оставят на мира, искаше да спи, да спи...

Но ръцете отново натиснаха гърдния ѝ кош и волю-неволю я заставиха да поеме нова глътка въздух. Сякаш бяха нейни врагове — измъчваха я, караха я да диша, а тя не искаше.

После преминаха по лицето ѝ и погалиха очите ѝ. Нещо топло и влажно я парна — кучешки език.

Ръцете я приютиха и понесоха. Тя висеше като парцалена кукла, изтръгната от тъмнината и изпратена на дълъг, безкрайно дълъг и болезнен път.

Някъде се затвори врата. Мекота и спокойствие я обгърнаха. Легло... Лежеше в чуждо легло. Тя се остави силите на мрака да я понесат на крилете си.

Плющяща болка парна лицето ѝ. Опита се да извърне глава, но втора плесница разтресе главата ѝ.

— Събуди се! Хайде!

Трети удар я разтърси и сълзи бликнаха от очите ѝ. Тя бавно ги отвори, за да види мъчителя си.

Разтревожено, сериозно, хубаво лице изплува от тъмата...

Някаква ръка побутна брадичката ѝ, мина зад гърба ѝ и я накара да се изправи.

— Събуди се! — изкрещя гласът. — Ела на себе си!

Очите му бяха сиви, с разширени черни зеници. Тя бе виждала тези очи, познаваше ги. Някога се бе губила в дълбините им и сега ги преоткриваше отново.

— Зейн? — Гърлото ѝ се сви в болезнен спазъм.

— Същият.

Зъбите ѝ тракаха от студ. Той я премести в скута си и облегна главата ѝ на широките си рамене.

— Тихо, скъпа, тихо.

Той беше толкова топъл, толкова силен! Не искаше да се отделя повече от него.

— Нещо стана.

— Като че ли.

— Бях много зле.

— Знам.

— Ти ли ме спаси?

— И тъй би могло да се каже.

— Как?

— Дойдох да те видя. Почуках, но никой не ми отвори. Тогава видях кучето на брега. Беше се втренчило във водата и виеше.

— Давех ли се вече?

— Почти — плуваше напосоки. Беше изпаднала в паника.

— Благодаря ти.

Долавяше ударите на сърцето му до своето.

„Спасена си, спасена си“, повтаряше безспир вътрешният ѝ глас.

— Хайде, трябва да си легнеш.

— Не — простена тя. — Не ме изоставяй.

Той замълча. Ръката му помилва мокрите ѝ коси.

— Не си отивай — прошепна уморено тя. — Остани!

— Е, добре — най-сетне продума той. Целуна челото й. —
Добре.

Прегърна я и телата им потънаха в леглото.

— Не си отивай, не си отивай — умолително повтаряше тя.

— О, Господи! Кели, никога няма да те изоставя! Повярвай ми и
спи, спи...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Разбуди се премерзнала, скована и сама. Главата ѝ се люшкеше като пияна.

Някакво одеяло бе метнато отгоре ѝ, а от хола проникваше тънка ивица светлина. Полиана лежеше в краката ѝ и помахваше с опашка. Гледаше я предано, готова да я защити от всичкото зло на света.

Опита да се надигне на лакът, но безсилно се отпусна обратно в меката прегръдка на леглото. Не помнеше какво се бе случило, но чувството, че нещо е изгубила, бавно пропълзя в нея. Нещо важно, съществено ѝ липсваше, но тя все още не бе в състояние да каже какво.

— Охо, вече показваме признаци на живот.

Изтръпна. Зейн! Ето какво ѝ бе липсвало. Бе заспала в прегръдките му, а сега той бе напуснал леглото и тя се бе почувствала изоставена. Без него то ѝ се стори пусто и празно.

— Оживя!

Придърпа одеялото към брадичката си.

— Не знам.

Ярка струя светлина нахлуваше през полуотворената врата.

— Лошо момиче. Защо се криеш?

Кели измъчено изстена. Сигурно изглеждаше ужасно.

Зейн внимателно откопчи стиснатите около одеялото пръсти и погали обърканите ѝ коси.

— Как се чувстваш?

— Зле.

Ръката му помилва шията и раменете ѝ и лекичко ги замасажира.

— Физически, имам предвид.

— Студено ми е и всичко ме боли. И ми е тъпо.

— Имаш нужда от гореща баня и чисто сухо легло. Къде е халатът ти? Онзи огромния, дето те скрива от глава до пети?

— В гардероба.

Ръката му продължаваше да милва челото ѝ.

— Нямах температура, така че ставай! Хайде, принцесо! — И той я застави да се изправи, като я задържа в прегръдките си за секунда. Мигът бе кратък, но разбуди в нея познат копнеж, който се разля сладостно из цялото ѝ тяло.

С усилие се въздържа да не склочи ръце около врата му и да се сгуши в него. Плахо си пожела никога повече да не се отделиа и да я целуне пак така, както тогава на брега.

Той обаче бързо я освободи от прегръдките си и извади халата.

— Имаш ли въобще представа какво се случи с теб?

— Не, просто изгубих способността да се движа. Схванах се. Зная, че е възможно, но никога преди не ми се бе случвало.

— По-добре ли си сега? — Той ѝ помогна да се изправи на крака и тя отново почувства неговата близост.

— Да, мина ми вече.

— Тъй мисля. Влизай бързо във ваната! Ще ти забъркам няколко яйца.

Той сложи ръка на раменете ѝ и я побутна към банята.

За първи път се събличаше в присъствието на мъж. Коленете ѝ омекнаха при тази мисъл и осъзнала голотата си, тя се чувства зависима от Зейн.

Топлата вода я ободри и животът отново затуптя в измъченото ѝ тяло. Навлече огромната хавлия, зави мокрите си коси и отиде в кухнята.

Той стоеше до печката и приготвяше вече омлета. Изглежда я любопитно, но нищо не каза. Извади препечена филийка от тостера и сложи пред нея димящата чиния.

— Сядай и започвай! — нареди Зейн и тя се подчини.

— От тебе би излязла отлична съпруга — пошегува се Кели. Яйцата бяха чудесни, а кафето — по-ароматно от всякога.

— Току-виж, че съм ти оправил и леглото. Дано някой оцени усилията ми.

— Аз ги оценявам. Ти ме спаси от удавяне, а сега и от глад — върна му Кели шегата и се нахвърли на яденето. — Как ще ти се отплатя?

— Ще намериш начин — нехайно подметна той.

— Виж, трябва да ти се извиня. — За първи път Кели се чувстваше тъй леко и свободно в компанията му. — Прочетох книгата

ти „Демоничният любовник“.

Очакваше той да реагира, но мъжът само подпря с юмрук брадичката си. Не изглеждаше нито заинтригуван, нито поласкан.

— Чудесна е.

— „Чудесна“ е най-малкото, което може да се каже за нея.

Тя съжали за комплиментата си.

— Не ти липсва скромност... — саркастично подхвърли.

— Обичам това строго изражение върху лицето ти. Разбира се, че не съм скромен. Но не съм и горделив. Просто имам реална преценка за труда си.

Кели въздъхна и отпи лениво от кафето. Нямаше смисъл да спорят.

— Исках да го знаеш. Сбърках и коригирах отношението си.

Той я изгледа хладно. Гласът му прозвуча тихо и равно.

— Защо тогава оставам с впечатлението, че вечно те дразня и нервирам? Ето, отново започваш да ме гледаш като непослушно дете. Дори в два часа през нощта!

— Два часа ли?

— Да. Спа цели пет часа. Не помръднах оттук, за да се уверя, че вече всичко е наред. Да не би да съм ти развалил репутацията?

— А, не — объркано прошепна Кели и засрамено се изчерви. — Не знаех, че е толкова късно.

— Съседката ме видя, че те нося на ръце и веднага дотърча да разбере какво става. Не ми харесва тази жена. Има нещо отблъскващо, фалшиво и нечестно в нея.

— Не го прави със зла умисъл. Самотна е и изпитва необходимост да се грижи за някого.

— Не ми изглежда толкова самотна. Очите ѝ алчно проблясват. Не разбирам какво търси и за какво ламти, но явно съм ѝ неприятен. Държи се доста особено. Поговорих и с другия ти съсед, за музиката. Обясних му да намали децибелите, тъй като спиш.

— Говорил си с Тери?

Зейн неспокойно помръдна рамене.

— Миналото лято Джими също си поприказва с него. Шумът отсреща е нетърпим. Може и да ти е приятел, но...

— Не ми е никакъв.

— Кажи го на него. — Гневно пламъче блесна в очите му. — Пристигна, за да провери как си и настояваше да остане с теб. Била си „негова приятелка“.

— „Негова приятелка“? — ядосано възкликна Кели. — Какъв нахалник!

— Е, вие ще уточните отношенията си. Онази вечер, на палубата, наистина изглеждаше като негова близка приятелка. Във всеки случай го изритах по стълбите. Надявам се да не ми се сърдиш, но...

Тери си го бе заслужил, усмихна се тя. Бе мнителен и твърдоглав, и нямаше друг начин, освен да бъде вразумен със сила. Беше благодарна на Зейн, но изпита жал към досадния многознайко.

— Твърде си войнствен — поклати глава тя и се загърна плътно в халата. — Кого още ще набиеш тази нощ?

— Тебе. Предупредих те да не плуваш в езерото сама.

Тя неспокойно бутна чинията пред себе си. Все още не можеше да проумее случилото се, но уморено призна, че и Зейн, и Тери ѝ бяха посочили опасността. Внезапно се почувства отегчена и отпаднала. Омръзна ѝ от мъже и от съвети.

— Добре, де! Обещавам да внимавам. Благодаря ти, че не позволи да стана храна на рибите. Впрочем, защо изобщо дойде?

Зейн замълча, а тя нещастно потърка възпалените си очи. Бе изпитала радост и тъга в едва и съща нощ и все още се чувстваше объркана и зашеметена. Закри с ръце очи. Не искаше той да прочете бурята от емоции, която предизвикваше присъствието му.

Знаеше що за човек е. Защо тогава продължаваше да го харесва? Оттатък, в спалнята, лежеше писмото на Джими, в което вуйчо ѝ подробно описваше безотговорното поведение на Зейн. А Мейвис, добрата бдителна Мейвис, също я бе предупредила.

— Искам да поговорим — грубо прекъсна тишината той.

— Казвай! — заглушено го подкани тя.

— Пак ли ще плачеш?

— Не — отсече тя, но гласът ѝ издайнически секна.

— Ще говорим по-късно. Отивай да спиш!

Тя поклати глава и затвори очи.

— Съжалявам, няма с какво друго да ти помогна. Тръгвам си.

Чу как столът му изскърца. Навярно се бе надвесил над нея, но не пророни нито дума. Мълчеше продължително и тежко, а после

рязко си пое въздух, завъртя се и стъпките му прокърпяха в хола. Вратата се отвори, а после тихо проскърца. Отиде си.

Чак сега Кели се разхълца. Бе лежала в прегръдките му, попивала бе топлината му и за кратък миг се бе почувствала щастлива с него. Той бе спасил живота ѝ, но бе опропастил бъдещето на толкова много жени. Беше си отишъл и страховете отново я връхлетяха.

Зейн се отдалечаваше в тихата лунна нощ и наблюдаваше разсеяно сенките по пътя.

Тръгна си, защото нямаше сили да се противопоставя на страстното желание да я грабне и да я отнесе със себе си. Не беше в състояние да я успокоява в съня ѝ. Обичаше я, искаше да се любят, докато звездите изгаснат и зората настъпи. Желанието му беше същинска лудост. За нея той бе един Дон Жуан и тя се боеше от него.

Но въпреки това и независимо от всичките ѝ комплекси и криворазбрани житейски стойности, той не можеше нито за миг да не мисли за нея. Бе прекалено млада, неопитна, оспорваше всичко и не одобряваше нищо. Не беше за него и той добре го съзнаваше.

Освен това трябваше да ѝ каже нещо. Знаеше, че ще я нарани жестоко и дълбоко. Разбираще, че след това тя не би го допуснала в къщата си, камо ли в леглото си. Но все пак, ако имаше достатъчно чест, трябваше да ѝ го съобщи.

Сивият кон бавно пристъпваше и го отвеждаше все по-далеч от нея.

Светът наоколо бе сенки, тишина и тъмнина.

Упорито чукане по вратата я разбуди и Кели се заклати сънено да отвори. Кучето тревожно заподскача около нея.

— Бедничката ми! — възкликна Мейвис. — Добре ли си? Отиде ли си оня мъж? Опитах се да го отпратя и сама да се погрижа за теб, но той директно ми посочи вратата.

— Нищо ми няма — увери я Кели, макар вътрешно да се чувстваше разнебитена. Мразеше да опекунстват над нея и да я надзирават.

— Изглеждат ужасно. Разбудих ли те? Хайде, иди в банята да се оправиш, а аз ще приготвя закуската. Толкова си отслабнала!

Кели не бе в състояние да поеме каквато и да е храна, но Мейвис заупорства и момичето най-сетне отстъпи. Отиде да се измие и среши, докато съседката направи кафето.

Когато се върна в кухнята, възрастната жена се суетеше около котлончето и веднага я затрупа с всевъзможни несвързани въпроси.

Плувала ли е след ядене? Не е ли знаела, че е опасно? Добре ли си е отпочинала? Майка ѝ обаждала ли се е скоро? Как е тя? Досаждал ли ѝ е оня Грей?

Естествено, тя не обичала да клюкарства, но Джими ѝ бе споменавал за някакво момиче, което насмалко да не се самоубие заради Грей. Нямала да си прости, ако нещо се случело и с племенницата му.

Кели се почувства отново зле. Зави ѝ се свят, стомахът ѝ се разбунтува от напрежение и нерви. Ако можеше да си полегне, щеше да ѝ олекне. Мътилката в главата ѝ сигурно щеше да се проясни и тя нямаше да мисли повече за Зейн, за тайнствено изчезващите около нея предмети и за фантомите, разхождащи се нощем из къщата или, още по-лошо, спохождащи въображението ѝ.

Спомена, че би подремнала и услужливата Мейвис се завтече да оправи леглото ѝ. Изтощена, Кели я помоли да си отиде.

Но в момента, в който хвърли одеялото върху себе си, вой от касетофон разкъса тишината. Тя надзърна през щорите и видя Тери да се изтяга на верандата и да се наслаждава на Бетовен по прекалено познатия и гръмък начин. Беше надянал банските си и кокалестото му тяло блестеше от обилното плажно масло. От време на време хвърляше по някой продължителен поглед към вилата ѝ, а после престорено се задълбочаваше в някаква дебела книга. Кели въздъхна и се просна в леглото. Нямаше смисъл да се разправя с него.

Събуди се от нетърпеливото властно хлопане по вратата. Веднага позна — беше Зейн.

С мъка се надигна и затътри крака да отвори. Блясъкът на слънцето я заслепи и тя болезнено примига. Фигурата на Зейн се открояваше срещу светлината като тъмна сянка. Зад него матово лъщеше джип. Той вечно я изненадваше с внезапната си поява, досущ като магьосник.

— Досега ли си спала? — учуди се от разрешените ѝ коси и халата той. — Да не би още да ти е зле?

Тя объркано сбърчи чело.

— Наред съм. Вероятно съм била твърде изтощена от снощи.

Той влезе. Личеше, че е загрижен.

— Минава пладне. През цялото време ли лежа в леглото?

Главата ѝ се пръскаше от болка, но тялото ѝ бе свежо.

— Не. Станах и пих кафе с Мейвис.

— Яде ли нещо?

Тя отрицателно поклати глава.

— Само съм спала. Чудя се изобщо как успях да заспя под звуците на концерта, който Тери ми организира. Този тип наистина започва да ме дразни. Доста е ексцентричен.

— Видях го. Щом ме зърна, подви опашка и изчезна заедно с касетофона. Госпожата от съседната вила тъкмо се канеше да се нахвърли отгоре му с някаква чиния.

— Тя вечно прави за някого сладкиши и никога не ме пропуска. Бих искала да ѝ откажа, но не смея. Разбирам колко е самотна.

— Може и да си права, но съм готов да се закълна, че тя ме тревожи и дразни едновременно.

„И тя изпитва същите чувства към тебе“, допълни наум Кели. Гласно обаче се заинтересува:

— Защо се върна?

— Искях да проверя как си и най-вече, за да разговарям с теб. Но първо се облечи. Омръзна ми великанския ти халат.

Тя бегло се усмихна. След десетина минути бе вече измита и сресана, облечена в бял клин, бледорозова риза и бели сандали.

— Хладилникът ти е претъпкан с курабийки, твърди като камък. Време е да хапнеш нещо прясно.

— От Мейвис са — въздъхна Кели. — Готварските ѝ опити не са особено сполучливи. Защо не занесеш цялата тази храна на пилетата? Жал ми е да ги изхвърля, а Полиана не ще да ги близне.

Кели ги изсипа в торбичка и я връчи на Зейн. Той я прибра, а после сложи готовите палачинки в чиния и ги занесе заедно с бурканче сладко на верандата.

— Хайде, започвай да ядеш! — подкани я той.

Тя не възрази.

И двамата замълчаха. Нямахме какво да си кажат. Кели преглътна и последната хапка.

— Благодаря — наруши тя най-последно тягостното мълчание. Спомни си отново за жените, с които е бил. Възможно ли беше жестокост и милосърдие да съжителстват в едно същество? А може би, точно по такъв маниер действаше — първо ги пленяваше с добротата и грижовността си, съблазняваше ги и после ги отблъскваше с безразличие.

— Беше вкусно, но не трябва да се притесняваш толкова за мен.

— Знам — отсече рязко той, като избегна погледа ѝ.

Ветрецът разроши кичур от косите му. Мъчителна тишина отново легна помежду им.

— Спомням си онази жена — Мейвис — най-последно проговори Зейн. — Джим ми бе споменал за нея. Тя все му пишела и изпращала картички, а той ѝ отвърнал веднъж или дважд. Мисля, че не му допадала много. Сигурно го е напила и е изкопчила нещо от него. Джим не обичаше да разговаря за това, но имах впечатление, че тя го тревожи и безпокои. Сега и аз не мога да се отърся от същото чувство.

Кели се намръщи. Образът на симпатичната простодушна Мейвис изплува пред нея — не приличаше на човек, способен да напише когото и да било.

— Невъзможно — апострофира го тя, — Джими ѝ е вярвал. — „Но не е вярвал на теб“ — мислено допълни момичето. — Видях някои негови писма до нея. Те са у мен. По всичко личи, че я е уважавал.

Зейн се изсмя иронично.

— Нямам намерение да споря с теб. Има по-важни работи, за които да спорим.

Тя цялата се напрегна. Думите на Зейн определено не ѝ харесаха.

— И каква ще е темата?

Той си пое дълбоко въздух. Не му беше никак лесно. Знаеше, че ще я нарани.

— Книгите ти — това, което си написала и което се каниш да напишеш.

— Ах! — Гласът ѝ прозвуча опасно равен и тих. — Чел си приказките ми и не са ти по вкуса. Не съм и очаквана друго от теб — подходът ни към света и живота е толкова различен.

— Не е това — нетърпеливо размърда рамене Зейн. — Изобщо не бих подхванал този разговор, ако Джими не ти беше вуйчо. Обикновено се крия от досадни начинаещи автори — нито им чета произведенията, нито ги съветвам, нито ги поучавам. Но с теб за всичко против волята си правя изключения.

Страните й пламнаха. Нервничеше.

— Книгите ми не са никак лоши — започна да се защитава Кели. — Нали ги одобриха за печат? Прегледаха част и от новите работи и ги харесаха.

— Кели, съжалявам. Именно затова дойдох снощи да те видя, но очевидно не случих най-подходящия момент. — Той се навъси. Думите му режеха като бръснач. — Езикът и стилът ти е добър, но всичко останало е само една измислица. Ако не престанеш да пишеш по този начин, никога няма да станеш действително добър писател. Ще си останеш в средната категория и толкоз. Та ти заблуждаваш, мамиш читателите си!

— Мамя? Аз — да мамя някого?

— Да, мамиш ги. Не си честна нито спрямо себе си, нито спрямо тях. Описваш нереални, прекалено хубавички и сладки неща. Не искаш да признаеш, че на света съществува и нещо друго, освен доброто. Не желаш да си отвориш очите за грозното, за лошото. Дори героите ти не са истински, а разни измислени мечо пухчета и еднорози. Защо не опишеш най-сетне нещо реално съществуващо, нещо от плът и кръв?

Чувстваше се предадена и до крайност унижена. Беше се извинила за несправедливите си оценки за романите му, почти го бе превъзнесла до небесата. А ето че той се подиграва с нея, засяга достойнството й и не спира да я обсипва с жестоки оценки. Пръстите й се вкопчиха в масата и побеляха. Тя цялата бе пребледняла от обида и ярост.

— Нямах и представа от деца и детски книжки — нападна го тя, но той ядосано я прекъсна:

— Но имам представа от писане. Зная каква е реалността — всяка историйка има и тъмната си страна — било то вещица, зъл магьосник, вълк, трол, проклятие или заплаха. Хлапетата искат да се сблъскат с мрачната страна на света. Те имат нужда от това, за да пораснат.

— Разбрах те — кипна Кели и поклати глава. — Обясни ми, че съм куха лъжкиня. Може би първите ми два опита не са твърде сполучливи, но сега, с приказките е друго. Зная какво пиша, държа нишката в ръцете си и...

— Приказките ти са същите захаросани измишльотини. Напразно се мъчиш да им вдъхнеш живот.

— Откъде знаеш? — подскочи тя. — Не си ги виждал. Само майка ми и в издателството са ги чели.

Тя млъкна слисана и ужасена. Постъпката му изведнъж проблесна в съзнанието ѝ и почти физически я зашемети с бруталността си. Кръвта изведнъж се оттегли от лицето ѝ. Пребледняла от гняв и погнаса, тя впи очи в него.

— Чел си ги! — надигна обвинително глас Кели. Сякаш бяха нахълтали в дома ѝ и я бяха обрали. — Чел си ги снощи, докато съм спала. Ровил си в личните ми вещи. Нямах право!

— Не, нямам — стисна зъби той. — Но исках да разбера дали допускаш същите грешки и ти точно това правиш. Вървиш по утъпкания път.

Тя скочи на крака. Почти прекатури масата в яростта си. Чинийката изхвърча и се разби на пода. Зейн се надигна и застана насреща ѝ. Приличаха на борци, готови всеки момент да се счепкат на ринга.

— Как си посмял!

— Може и да съм мръсник, но въпросът е дали някога ще пишеш добре. Не ми е безразлично.

— Естествено — от мен няма да излезе нищо! — саркастично просъска тя. — Нали ми липсват дълбочина, чувство, талант, дори кураж? Как бих посмяла да конкурирам такъв световноизвестен автор на бестселъри?

Една мъничка синя вена запулсира бясно на слепоочието му.

— Имаш и дълбочина, и чувство, и талант. Използвай ги! Престани да експлоатираш измислените си герои! Стига си разказвала за еднорози, хвъркати кончета и плюшени мечета, които искат да пораснат и да станат истински.

— Какво лошо има в това? — изкрещя Кели и сви юмруци.

— А какво лошо виждаш в живите животни? Защо не напишеш нещо за ей това нещастно, глупаво, оглупяло от любов куче, което

никой не желае да приласкае и обикне? — И Зейн махна към пъстрото бяло-кафяво същество, поклащащо тъжно опашка.

— Ще пиша както си искам и за каквото си искам. Ти си като Тери. Опитваш се да се намесваш в живота ми, да ме наставляваш в работата и да ме съветваш на всяка стъпка. Знаеш ли какво казах на онзи кретен? Да се маха! Хайде, изчезвай и ти! Вън и да те няма!

— Ето, това е истинско чувство — страст! Защо не се опиташ поне веднъж да го вмъкнеш в разказите си?

— Махай се! Изпарявай се, защото ще запратя нещо по главата ти!

— Ако смяташ, че ми е доставило удоволствие да те критикувам, се лъжеш — изръмжа той. — Не исках да си трая и да гледам как се проваляш с посредствени творби. Вярвам, че можеш много повече. Никога не бих обелил и дума, ако Джими не ми беше приятел...

Кели не издържа. Гневът ѝ избухна като огнена стихия, като пожар, помитащ и унищожаващ всичко след себе си.

— Джими никога не ти е бил приятел. Той дори не те е понасял. Отвращавал се е от теб и от твоите истории.

— Какво каза?

— Вуйчо никога не ти е бил приятел, защото е познавал чудовищната ти същност. — Очите ѝ се свиха презрително. — Мразел те е и мога да го докажа!

Тя гордо измарширува в съседната стая и грабна писмата. Зейн не бе помръднал от кухнята, но лицето му не предвещаваше нищо хубаво. Изглеждаше опасно спокоен. Затишие пред буря.

— Ето! — Кели грубо напъха листата в торбата със старите безвкусни курабии. — Тук им е мястото, при останалия боклук. — Тя тикна торбичката в ръцете му и широко отвори вратата. — Тръгвай!

Той мина покрай нея, после внезапно се върна и, целият настръхнал, извика:

— Продължавай с фантазиите си, но поне вложи и малко лични чувства в тях, за да ти повярват. И запомни — на този свят няма само добро! Доброто и злото вървят ръка за ръка! Не можеш да си затваряш очите вечно.

— О, именно ти ми разкри това — ти и баща ми. А сега, за последен път — вън!

Горчива усмивка трепна в угълчетата на изкривените му устни. Изгледа я продължително с безкрайно презрение.

— Сбогом! — Той се обърна и излезе.

Кели затръшва вратата и се затътри към канапето. Чу свистенето на джипа отвън и притисна възглавницата до гърдите си. Челото ѝ пареше, тялото ѝ гореше като трескаво. Искаше да заплаче, но сълзите не идваха. Бе изразходвала всичките си думи, жестове, чувства. Беше опустошена.

Надигна се по някое време и пристъпи към пишещата машина. Главата ѝ все още беше мътна, мислите — хаотични. Листата лежаха разхвърляни на бюрото — личеше, че се е ровил в тях. Дори писмото на Сиси бе пипал, тъй като бе сгънато наопаки.

„Негодник!“, прошепна яростно Кели, но ръцете ѝ вдигнаха полуготовия ръкопис и против волята си тя се зачете, стремейки се да погледне на съдържанието през неговите очи.

С всеки нов ред болката и празнотата набъбваха в нея. Добре поне, че можеше да се концентрира без досадната музика на Хардести или вечно загрижената Мейвис около себе си. Бързо прелисти първата приказка, после втората...

— О! — изстена тя и се хвана за главата. — Не може да бъде! Не е истина!

Разказите бяха приятни, весели и обиграно написани. Чувстваше се професионалистът в тях. Но Зейн беше прав — в тях липсваше оригиналност и интригуващ сюжет. Бяха прекалено идеализирани, еднообразни, нищо не нарушаваше спокойствието на героите ѝ, нищо не се случваше... Изпипани, сладникави и стерилни — ето какви бяха творбите ѝ! Не впечатляваха и не вълнуваха никого.

Книжарят ги бе нарекъл „безвредни“. И беше прав.

Дочу упорито тропане по вратата, но нямаше сили да се надигне и да отвори на Мейвис.

Последните няколко седмици преливаха от събития и преживявания, но те не бяха намерили отражение в написаното. Беше ги игнорирала, за да се предпази от тях — също както искаше да предпази и малките си читатели от непрекъснатите рискове, които криеше животът. Не можеше да измами Зейн. Той веднага бе забелязал бягството ѝ от действителността. Кипеше от гняв и самоирония. Той беше отвратителен мъж, но чудесен критик. Беше я привлякъл с

предизвикателното си държание и отблъснал с безмилостния си анализ. Вътре в себе си обаче Кели добре съзнаваше, че именно той бе човекът, който можеше да ѝ помогне.

— Кели, вътре ли си, мила? Добре ли си? Оня мъж отново ли дойде да те безпокои? — Мейвис настоятелно напираше да влезе.

— Оставете ме, Мейвис — извика момичето задавено. — Нищо ми няма, но искам да остана сама.

— О, скъпа, скъпа, толкова се тревожа за теб! Донесох ти фъстъчен сладкиш. Пусни ме да вляза!

— Друг път — Кели сложи горещото си чело върху ръцете и отново се задълбочи в четенето.

Когато приключи, остана за дълго неподвижна, с поглед, вперен в ръкописа. Стори ѝ се чужд, сякаш го виждаше за пръв път. Сълзи замъглиха очите ѝ. Беше отчаяна. Нещо си бе отишло от нея, изоставило я бе и тя не можеше да се примири със загубата му. Тихо взе листата и бавно, внимателно ги накъса. Хвърли парченцата в кошчето и жално се обърна към Полиана, помахваща, както винаги, опашка.

— Трябва да започнем отначало, малката ми — горчиво преглътна момичето. — Не се радвай толкова! Този път няма да е лесно. Ще бъде по-трудно от всякога.

От дъното на сърцето си тя запроклина Зейн. Щеше да му покаже тя на него! Щеше да успее, да пробие, да се прочуе, дори с цената на здравето и живота си! Решително седна пред пишещата машина и сложи нов бял лист.

Невероятно, но думите този път идваха сами. Разбърканите ѝ чувства ги извикваха върху хартията и тя не се откъсна от бюрото, докато не се смрачи.

Мейвис периодично пристигаше и молеше да я види, но Кели твърдо отказваше. Вероятно бе груба и невъзпитана, но като че ли за първи път писателският талант я бе обсебил и не ѝ позволяваше да се отдели от листа.

Мейвис се появи още веднъж и я осведоми, че оставя сладки пред вратата. Не желаела повече да я безпокои, но нека се подкрепи и хапне.

Когато се увери, че старата дама си е отишла, Кели отвори и прибра чинийката. Добронамереният жест я трогна и тя се почувства

виновна за неприветливото си, нетактично държание.

Хапна две-три от курабийките и изпи чаша мляко. Палачинките на Зейн бяха последната храна, която бе сложила в устата си. Странната умора отново я връхлетя. Тя неохотно пусна капака на пишещата машина и се строполи в кревата.

В просъница дочу бръмченето на кола отвън. Дали не беше Зейн? Но скоро полублагодарна, полуразочарована осъзна, че е раздрънканият пикал на Мейвис.

Беше сигурно след полунощ. Накъде ли се бе запътила съседката й? Навярно бе решила да наобиколи някой денонощен магазин. Нямахше повече сили да мисли за никого и нищо.

Потъна в мрака на непробудния си сън.

В шест Тери наду касетофона и я изтръгна от блажената тишина. Беше същинско злобно завистливо хлапе! Докога смяташе да й отмъщава и да я тормози?

Още нещо се смеси с воя на музиката отвън. Вратата щеше да се сгромоляса под напора на нечии юмруци.

Слисано разпозна гласа на Зейн.

— Пусни ме! Кели, чуваш ли? Ще разбия вратата! В беда си!

Сприхавият глас на доктора се присъедини към неопикуемия шум:

— Стига сте викали! Ще уведомя полицията! Вие дамата вътре сте нетърпими! Котките й ми плашат птиците и ви предупреждавам, че ще ги отровя, ако не престанат.

— Хардести! — изкрещя Зейн. — Ще ти смачкам фасона, ако не оставиш тази жена, заедно с котките, на мира. Кели отваряй! Жива ли си?

Той решително зарита вратата и цялата вила се разтресе. Кели скочи и се хвърли да отвори.

— Какво има?

— Добре ли си? — гледаше я диво, с широко отворени очи и стиснати устни, той. — Добре ли си?

— Не — отблъсна го тя. — Нямам и минута спокойствие от тази отвратително шумна музика и от двама мъже, готови да се сбият пред прага ми. Какво има? Какво искаш от мен?

— Да се върнеш в Кливланд!

— Какво? — проточи изумено глас тя. — Не мога. Не съм си свършила работата тук, не съм продала къщата и...

— Аз ще я купя. Мога да си го позволя — за удоволствие. А ти изчезваш вкъщи. Събирай си дрехите.

Не се шегуваше. Беше освирепял и Кели изплашено отстъпи назад.

— Не! — тросна се тя. — Не приемам заповеди. Оставам.

— Не можеш да останеш! Хайде, прибирай си багажа! Заминаваш, госпожице!

Той я грабна и понесе, ритаца и протестираща, към спалнята.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Остави ме! — Кели ядосано заудря с юмрук по раменете му, Зейн дори не трепна и тя отчаяно се замята в ръцете му.

Най-сетне той я хвърли безцеремонно върху леглото и измъкна куфарите ѝ.

— Заминаваш! Ти си абсолютна напаст и мястото ти е вкъщи, в Кливланд. Там можеш да си четеш приказки, колкото щеш.

Издърпа чекмеджетата и започна да тъпче вещите ѝ в куфара. Стигна до бельото и го запрати яростно при останалите неща.

— Не пипай дрехите ми!

Той само я смрази с поглед.

— Виждала ли си Мейвис, след като си тръгнах вчера?

— Не. Какво те засяга това?

Тя опита да приведе външния си вид в ред, но той рязко се обърна и я сграбчи под лакътя. Кели се вцепени, изплашена от невероятната му сила.

— Яла ли си нещо от нея?

— Не... Да. Няколко бисквити. Защо?

— Къде е Мейвис? Сега е шест и половина сутринта, а колата ѝ я няма. Къщата е заключена с катинар.

— Не зная — задърпа се бясно момичето. — Луд ли си? За какво е всичко това?

Той се наведе над нея. Лицето му бе изсечено като от гранит.

— Намерих шест от билетата си мъртви тази сутрин. Седмото е на път да умре.

— Не разбирам.

Кели се опита да се изскубне от мощните му ръце. Думите му не достигнаха до нея, но тя несъзнателно започна да се бои. Обзе я желанието да избяга.

Той я разтърси, за да млъкне.

— Отровени са. Дадох им храната от Мейвис и умряха. Тя те е упойвала през цялото време. Затова беше на косъм от смъртта.

— Не разбирам — повтори смаяно Кели, — не разбирам...

Но думите му изведнъж проблеснаха в съзнанието ѝ и фактите се подредиха като фрагменти от мозайка. Тя си спомни бисквитата, която бе хапнала, преди да влезе във водата и да повърне.

Ужасена се сети за тежкия непробуден сън, в който неизменно се потапяше всяка нощ. И винаги, и навсякъде зърваше образа на Мейвис. Едва сега осмисли странното заболяване на Полиана. Животинчето бе отказало да приема каквато и да е храна от възрастната дама след това.

Бе потънала в безпамятен сън след кафето, което Мейвис ѝ бе сервирала вчера сутринта. А после бе изяла още няколко курабийки и се бе затътрила вяло към леглото, въпреки желанието си да работи.

— Не е възможно — гледаше го изплашено тя. — Не мога да повярвам, че го е сторила. Защо? Не е имала причини!

Мускулче не трепна на свъсеното му лице.

— Търсила е нещо. Диамантите! Джими сигурно ѝ е споменал за камъните в пияно състояние. Може би ѝ се е доверил, именно защото изглеждаше тъй добродушна, почтена и безобидна.

— Но тя не би могла да ги вземе — възрази Кели. Не можеше повече да понася бруталността и безмилостните му твърдения. — Диамантите са в банката.

— Вече не. Познавам хората тук и още в шест сутринта се обадох в банката, за да проверя.

— Какво си проверил?

— Някаква дама пристигнала вчера следобед, легитимирала се като Сиси Кординър, подписала се, а след това отворила сейфа със собствен ключ и изпразнила съдържанието му.

— Не може да бъде! Майка ми е в Кливланд.

— Предполагам, че това е била Мейвис. Сега камъните са у нея. Обадох се вече на полицията. След малко банката ще отвори и ти собственоръчно ще провериш. Готов съм да се обзаложа, че сейфът е празен. Не знам как е успяла, но факт е, че го е сторила.

Кели безпомощно се огъна и отпусна на леглото. Зейн стоеше над нея и гърдите му тежко се повдигаха. Тя прокара пръсти по слепоочията си, събирайки отчаяно обърканите си мисли.

— Никой не може да посегне на сейфа. За да го сториш, трябва да имаш собствен ключ. Подписът ти се сверява с този, закодиран в компютърната памет.

— Разбирам това, но тя се е справила някак си с всичко.

— О! — простена Кели и се хвана за главата. — Мислех, че съм загубила резервния ключ от вилата. Висеше на рамката на външната врата и още при първото си посещение Мейвис се препъна и се улови за рамката на вратата. — Момичето спря поразено. — Тя го е взела! Сега разбирам, защо някой постоянно ровеше из вещите ми. Мислех, че си фантазирам, но тя е влизала тук, ровила е навсякъде. Идвала е, докато съм спяла.

Зейн грабна нова купчинка фланелки и бермуди и ги натъпка в куфара.

— Майка ти споменавала ли ти е нещо за сейфа в писмата си? Подписвала ли е втори формуляр? Изпратила ли го е в банката?

— Да — прошепна Кели. Бяха я предали, измамили. Гадеше ѝ се. — Вчера получих писмо от нея. Пристигна едновременно с това от банката. Някой го беше отворил, докато съм спала — намерих го сгънато по съвсем различен начин. Подозирах, че си ти, но е била Мейвис.

— Не чета чужда кореспонденция — отсече Зейн.

— Но си прочел ръкописа ми!

— Говорим за различни неща. Безсмислено е да обсъждаме прегрешенията ми. Та, Мейвис е разбрала от писмото, че Сиси притежава дубликат от сейфа?

— Да, всичко е разбрала — и за диамантите, и за ключа от сейфа, и за подписа на майка ми.

— Нещата се подреждат. — Той щракна ключалките на куфара. — Не е било трудно да фалшифицира подписа и да се промъкне във вилата, след като те е упоила. Задигнала е ключа от сейфа, представила се е за Сиси и е присвоила скъпоценните камъни. Нали тук никой не познава майка ти?

— Ето защо първата картичка от майка ми изчезна, а после тайнствено се появи. Мейвис я е откраднала, за да прекопира подписа. А вчера, докато аз бях в банята, а тя приготвяше кафето, е успяла да открие ключа от сейфа и отново да ме упои. Но защо?

— За да те ограби — процеди той. — Взела е вчера ключа, а снощи го е върнала на мястото му. По дяволите, Кели! Не разбираш ли? Ако случайно не бе го потърсила, нямаше да се усъмниш и нямаше да узнаеш за кражбата, докато не заминеш в края на лятото.

— Не е вярно. Диамантите не са откраднати — отчаяно се залута Кели. Виждаше мечтите ѝ да се сгромолясват пред очите ѝ.

— Хайде, стига! — Със сурово примирение Зейн я побутна към вратата.

Не можеше да се държа на краката си. Коленете ѝ се огъваха безпомощно, а пред погледа ѝ се мярна нещо розово, пъхнато под изтривалката.

— Вземи го! — стресна я той.

Тя се надигна и вдигна пощенския плик, адресиран до нея. С треперещи несигурни ръце го разкъса — беше от Мейвис.

Миличка,

Току-що научих, че брат ми е тежко болен в Канзас и се нуждае от помощта ми. Заминавам, но ще се върна веднага, щом се оправи. Ще ти пиша.

Поздрави, Мейвис

— Заминала е — Кели зашеметено се втренчи в Зейн. — А ключът? Трябва да проверя дали ключът от сейфа е още тук! Може би все пак всичко е наред — задави се безнадеждно тя. Втурна се обратно и затърси в чантата си. — Тук е! — извика с надежда Кели. — Може би грешим.

— Едва ли. Върнала го е, за да не се усъмниш и е изчезнала заедно с диамантите.

— Ако това е истина... — Прилошаваше ѝ от самата мисъл. Триста хиляди долара — парите, които биха подсигурили най-сетне спокойствие за Сиси, а и за нея, парите, с които майка ѝ би осъществила пътешествието — мечтата на живота си, а тя би написала най-хубавата си книга! Сега, когато най-последно бе тръгнала по правилния път и бе започнала творбата си отначало — сега тя и майка ѝ трябваше да се откажат от всичко!

Взря се в очите му, но те бяха хладни и пусти.

— Дано всичко да е наред! — помоли се тя. — Дано камъните са в сейфа!

Молитвите ѝ обаче не бяха чути. Когато отвори се сейфа в присъствието на шефа на банката, главния касиер и двама служители от охраната, откриха, че е празен. Диамантите бяха изчезнали.

Дребната обикновена дама с лошо приготвените сладкиши, безобидната белокоса жена с гипсирания крак, ги беше изиграла. Тя бе сторила невъзможното — бе стигнала до скъпоценните камъни въпреки гарантираната сигурност на банковия сейф. Беше се оказала изпечен мошеник и фалшификатор.

Кели и Зейн дадоха показания в полицията. После той я заведе в малко кафене на главния площад и ѝ предложи чашка кафе.

— Все още не разбирам — изморено пророни момичето. — Защо не е откраднала диамантите от Джими?

— Вероятно затова е дошла, но той бе починал.

— Защо не се е опитала да ги отмъкне още миналото лято?

— Може би е пробвала, но е била заподозряна и е трябвало час по-скоро да офейка. Навярно е пристигнала тук, за да се укрие от властите. Тя не за първи път пристъпя закона — професионалистка е.

Кели загрижено се умълча. Чудеше се как да съобщи на Сиси за невъзвратимата загуба. Безутешно се подпря на масата и закри очи.

— Виж! — рязко я изтръгна от унеса ѝ Зейн. — Сигурно ще я заловят и ще си върнеш богатството. Не унивай! Междувременно аз възнамерявам да купя вилата на Джими, тъй че няма да се завърнеш в Кливланд с празни ръце.

— Няма да се връщам! — заинати се нещастно.

— Кели.

— Не става дума само за къщата. Някой трябва да се погрижи за котките и особено за Полиана.

Изпитваше едновременно обич, тъга и презрение към горкото четириногло животинче. Кучето многократно бе допускало крадци в къщата и навярно радостно бе размахвало около тях опашка. Въпреки това тя не го мразеше. Любвеобилността му бе единственият недостатък.

— Ще се погрижа и за тях — мрачно реши Зейн. — И за всичко останало.

— Не искам благодения — възрази тя. Не желаше никакви услуги от този мъж, освен да я остави на мира. Жадуваше да е сама. Погледът ѝ бе непоколебим.

— Това не е благодеяние — възрази Зейн, — а го правя за собствено спокойствие. Ти си живяла в града и мястото ти не е тук. Още щом напусна топлото гнездо те упоиха, почти удавиха и обраха. Време е да се връщаш при мама!

Гореща вълна плисна в лицето ѝ и тя изпразни чашката си на един дъх.

— Аз...

Но той веднага я сряза.

— Не само че привлече крадци, но повлече и оня кретен Хардести след себе си. Не желая да си докарвам заради теб още неприятности. Майка ти едва ли би била доволна, ако научи за положението ти. Нито пък Джими или най-вече аз, бихме искали още нещо да ти се случи.

— Не ме наричай градско момиче, нито се престаравай да се грижиш за мен. Мога да се справя и сама.

Той плътно стисна устни.

— За мен ти си едно наивно момиче — още дете, и не те искам в околността. Не можеш ли да разбереш — искам да живея спокойно, както досега и не желая да ми се пречкаш навсякъде.

Кели се завърна в Кливланд. Предсказанието на Зейн относно диамантите се сбъдна. Мейвис беше задържана в Мисури след около седмица. Полицията откри задигнатите скъпоценни камъни, но също така намери значителна сума пари у нея. Бе инсценирала автомобилна катастрофа, за да прибере парите и от застраховката си.

Мейвис не си бе дала труд да върне външния ключ от вилата на Кели. Той все още беше в портфейла ѝ и заедно с данните, получени от изследвания състав на курабийките, представляваше сериозна улика срещу нея.

Следствието установи, че Мейвис многократно бе влизала у Кели, докато момичето бе спало упоено. Тя бе отмъкнала картичката на Сиси и ключа от сейфа, беше се научила да имитира подписа ѝ и в удобен момент бе присвоила съкровището от банката.

Досадното навъртане на Хардести около Кели бе попречило на Мейвис да върне откраднатия ключ навреме. Наложило ѝ се беше да упои и Тери и едва тогава бе успяла да се промъкне през нощта във

вилата, да сложи ключа в портмонето на момичето и да ѝ остави прощалната бележка.

Оказа се, че името „Мейвис Пруър“ е само едно от многото прозвища на небезизвестната Марвъл Прескът, на чиято съвест тежаха безброй престъпления.

Зейн се бе оказал прав относно взаимоотношенията между Мейвис и Джими. Мейвис се бе запознала с него, докато се укривала след последната си фалшификация в Тексас. Бе се сприятелила с Джими, като хитро бе измъкнала сведения от него. Така бе узнала за диамантите и мисълта за тях не ѝ бе дала покой. Полицията обаче била отново по петите ѝ и Мейвис изчезнала с надеждата да се завърне скоро и да реализира плана си.

Междувременно била арестувана в Хюстън и затворена за кратко, след което побързала да се завърне в Арканзас и да отмъкне диамантите.

„Щастливият изход оправя нещата“, философски бе цитирала Шекспир Сиси, след като Кели ѝ разказа за кражбата. Момичето обаче се въздържа да спомене за опасността, на която е била подложена, като избегна дори и най-слабия намек за Зейн.

Най-сетне Сиси бе финансово осигурена и щастлива. Тя замина на Хаваите, където се запозна с един пълничък галантен вдовец от Синсинати. Господинът държеше книжарница и възнамеряваше скоро да се премести в Кливланд. Кели усещаше, че майка ѝ най-после бе попаднала на мъж, готов да я обича и закриля.

След толкова години на мъка и самота, тя най-сетне бе срещнала любовта.

Момичето непрестанно си повтаряше, че е добре и че се чувства дори щастлива. Последната воля на Джими бе изпълнена и тя вече бе в състояние да осъществи мечтата си — беше се отдала на творческа дейност и бе написала чудесни приказки, харесвани еднакво от възрастни и от деца.

Бе изминала почти година, откакто се бе завърнала от Арканзас, а не можеше да забрави Зейн. Непрекъснато се упрекуваше, задето бе говорила високомерно и снобски за творбите му, без да ги познава. Вече бе прочела всичките му книги и признаваше, че е чудесен автор.

Сиси на няколко пъти бе критикувала новия литературен вкус на дъщеря си, но след като Кели я застави да прочете „Демоничният

любовник“, бе престанала със забележките си. Има дарба — се бе изказала майка ѝ за Зейн, — но въпреки това книгите му не ми допадат. Нека всеки си пише и чете, каквото му харесва.

Колкото повече Кели се измъчваше от несправедливите си коментари относно книгите на Зейн, толкова повече съжаляваше и задето се бе вслушала в лъжите на Мейвис. Не искаше да си прости лековерието, с което се бе отнесла към клеветите ѝ, но едновременно с това не можеше да проумее злобата на тази жена към Зейн. Бояла ли се бе от него? Защо бе положила толкова усилия, за да ги раздели?

Беше успяла — бе отровила не само тялото, но и съзнанието на Кели и бе унищожила в зародиш пъпката, която можеше да разцъфти в приказна любов.

Кели трябваше да признае, че е влюбена в Зейн. Очите му, ръцете му, гласът му я преследваха неотлъчно и тя горчиво го търсеше в книгите му сякаш словата му бяха магия, с която можеше да си го възвърне. Никога не бе се чувствала по-нещастна.

Заставяше се да не мисли повече за миналото, убеждаваше се, че всичко е само фантазии от нейна страна. Той никога не би могъл да я обикне. За него тя беше прекалено млада, прекалено наивна и би му създавала прекалено много неприятности. Бе я накарал да си замине, но истината бе, че е искал да се отърве от нея. Не бе ѝ се обаждал, откакто се бяха разделили. А тя не му бе писала — от срам и чувство за вина.

Дните и нощите ѝ минаваха в писане. Сега бе започнала нова по-сериозна книга, в която въображение и действителност дръзко се преплитаха. Самата Кели се изненада от настъпилата промяна в нея.

Една мека приятна априлска вечер приятелят на Сиси я заведе на балетното представление „Петя и вълкът“ по Прокофиев. Кели остана вкъщи сама, надвесена над бюрото си в малкия кабинет.

Звънецът на външната врата я изтръгна от вгълбеността ѝ. Навярно някой от многобройните им съседи бе решил да се отбие и да ги навести. Двете с майка ѝ живееха в квартала от години и се бяха сприятелили с доста хора.

Беше облякла бледожълта жилетка и сини джинси, а сплетените в плитка коси се бяха разбъркали и тук-таме немирни кичурчета свободно се виеха покрай лицето ѝ.

Тя остави молива и тръгна да отвори. Беше се научила да се държи учтиво, но резервирано с неканените гости и смяташе любезно да ги отпрати. Извинението вече бе на устните ѝ, когато отвори вратата и изтръпна.

Вцепени се и замръзна на мястото си.

На прага стоеше Зейн, а пролетният здрач се синееше зад него. Беше в тъмни панталони и дебел вълнен пуловер, от който широките му рамене изглеждаха огромни. Стоеше нехайно с ръцете в джобовете, но изражението му бе напрегнато и сериозно.

Кели добре помнеше това лице, не бе забравила високите скули, издадената упорито брадичка, тайнствено искрящите очи. Бе ги сънувала почти всяка нощ. Косата му сега беше по-дълга, а изруселите от слънцето кичури ги нямаше.

Той се взря в очите ѝ и поклати глава.

— Зейн? — тихо промълви името му тя.

— Болен съм — едва прошепна той с болка в гласа.

Сърцето ѝ подскочи.

— Какво каза?

— Болен съм — повтори той тъжно. — Болен съм по теб. Ти ме омагьоса като прекрасна самодива и аз повече нямам сили да се боря. Не можах да те забравя...

Кръвта ѝ бушуваше. Не, не вярваше! Не вярваше на очите си, на ушите си...

— Ти, ти... — заекна от вълнение. Не, не можеше да бъде истина! — Искаш ли да влезеш?

— Не, искам да излезем. Това е първата топла пролетна нощ. Ела да я посрещнем заедно.

Тя безмълвно прие. Взираше се в сивите му очи, в разширените му зеници и се мъчеше да отгатне истинските му чувства. Той ѝ подаде ръка и тя потръпна. Ръката му бе топла, силна и твърда, излъчваща енергия и пълна с живот.

Той я изведе на верандата. Къщата им бе стара, заобиколена с разцъфнали люляци и лавандула.

Зейн пое и двете ѝ ръце в своите. Наведе се над нея и някаква горчива, трудно разгадаема усмивка заигра на устните му.

— Чувам, че си написала добра книга, Кели. Този път успя. Гордея се с теб!

— Благодаря. — Гласът ѝ изневери. Всъщност тя цялата преливаше от щастие, граничещо с болка. Бе повече, отколкото можеше да понесе. — Нямаше да успея, ако не беше ти. — Боеше се, че можеше да изчезне, тъй както внезапно се бе появил. Имаше толкова много неща, които копнееше да сподели с него. — Не вярвах, че някога ще ти простя казаното за книгите ми, но после разбрах, че си бил прав. Не ме излъга.

— Казах много неща, които не вярвах, че ще преглътнеш. — Ръцете му се ключиха около нея.

— И двамата не се щадяхме — прошепна тя.

Той кимна и тревога засенчи лицето му.

— Надявам се, че не сме прекалили. Бих искал да опитаме отново.

— Да — кимна тя и прехапа устни. Сън ли беше? Молеше се да е истина.

Той я притисна до себе си и тя безропотно се отпусна на гърдите му.

— Знам, че съм по-възрастен от теб — мрачно изрече Зейн — и доста приличам на Джим. Виетнам не ме отмина, а и трагедията на моето семейство остави незаличими следи в душата ми. Обичам тихия спокоен живот. Станал съм особен — ходя за риба и непрекъснато мисля за вампири, духове и таласъми. Не съм най-добрата партия за момиче като теб. Имам достатъчно пари, но не съм прахосник — харесвам обикновените неща. Винаги съм имал всичко, което пожелаея — всичко, освен теб... — Той мрачно се изсмя и повтори замислено: — Освен теб. Какво ли не опитвах, за да те забравя. Обиден бях, че повярва на Мейвис. Не можех да разбера, защо тази жена тъй упорито искаше да те откъсне от мен.

— И аз не зная. — Сълзи блеснаха в очите ѝ и тя силно го прегърна.

Той внимателно изтри лицето ѝ.

— Не плачи... Сега вече всичко е ясно. Разказах ти за баща си, за нещастieto му, когато го прострелях. Оказа се, че Мейвис е била една от престъпниците тогава. Заради баща ми е излежавала присъда и макар това да е било преди двайсетина години, се е страхувала да не я разпознава. Навярно щях да разбера, ако не бе офейкала толкова бързо.

— Звучи като лоша приказка. Не мога да повярвам, че всичко е истина.

— Действително е странно, но именно аз и ти най-добре би трябвало да знаем, че животът понякога е по-невероятен и от най-невъобразимите фантазии. Хора като Мейвис постоянно обикалят — ту са в Тексас, ту в Арканзас, Мисури или Тенеси, ту нанасят някой удар, ту се укриват. А и самата тя много се е променила през всичките тези години. Навярно и аз нямаше веднага да я разпозная, ако шерифът не бе открил случайно, че става дума за една и съща жена. Миналото лято отсъствах, но това лято бе решила да се справи час по-скоро с мен, за да не открия истинската ѝ самоличност и да уведомя полицията. Затова те е насъсквала срещу мен. Какво е мислила да прави по-нататък, само можем да гадаем.

Кели бе объркана и зашеметена от разкритията, от нежността в гласа му и сладостния допир на тялото му.

— Господи, колко лекомислено ѝ повярвах! — не преставаше да се упреква тя. — Трябваше поне да...

— Кели, скъпа, не се измъчвай. — Зейн леко повдигна брадичката ѝ. — Нима не разбираш. Та тази жена бе същинска вещица! Тя омайваше хората и изстискваше цялата информация, която ѝ бе нужна. И бедният Джими се бе поддал на магията ѝ, тъй че тя вече е познавала всичките ти слабости, още преди да те срещне. Тази дама се оказа отличен психолог и добре се е възползвала от тази си дарба.

— И все пак, как е възможно така бързо да се ориентира?

— Обясних ти — това си е неин специалитет. Същинска усойница, дебнеща жертвите си. Едва след като я разкриха, осъзнах колко жестоко те е оплела. Никога не съм те мразил, задето ѝ повярва, а себе си, защото се влюбих в теб и бях толкова заслепен, че не можах да реагирам. Опитах се да те забравя, след като всичко свърши, но не успях.

— Не, не само ти, и аз, Зейн — промълви Кели. Дъхът ѝ секна от възлнение. Свеж вечерен ветрец полюшна тревата и тя потръпна.

Лицето му болезнено се сгърчи.

— Помниш ли, веднъж ти казах, че всеки живее със страховете си. Аз се страхувах от отговорността. Винаги съм се боял да допусна някого до себе си, а след пъкъла на Виетнам се затворих за хората. Нещо бе умряло в мен, но после дойде ти и животът започна отново,

Кели. Истинският живот! Не можех да допусна Мейвис да погуби надеждите ми повторно. Разбрах, че трябва да се боря и затова съм тук. Обичам те, Кели!

Прохладният вятър помилва лицето ѝ.

— Но ти трепериш! — разтревожи се Зейн. — Студено ли ти е?

— Боя се да не изчезнеш — прошепна тя. — Все още не зная — има ли те, или си само плод на въображението ми.

— Не си в плен на фантазиите си, скъпа — наведе се той над нея, — аз съм тук — от плът и кръв. — Целуна я и тя обви нежно ръце около врата му, натезала за ласките му, жадуваща да се увери, че това наистина е той.

Устните им се сляха и те се потопиха в сладостна мъгла. Светът се бе превърнал в море от щастие и копнеж.

Най-сетне той се отдръпна.

— Искаш ли да споделиш тихия ми спокоен живот в Арканзас?

— Да! Той вече ми липсва.

— Помисли, ще можеш ли да съжителстваш с мъж, който се вдъхновява от ужасяващи истории с призраци и вампири, като се мъчи да проникне в отвъдното?

— А ти в състояние ли си да понасяш жена, бълнуваща за гномове и елфи?

— Ще се разхождаме отнесено из къщата, всеки потопен в своя свят и от време на време ще се сблъскваме по средата на стаята...

— Звучи прекрасно! Нямам търпение да започнем и да го правим до края на живота ни.

— Освен това трябва да ти съобщя, че намерих приют за всичките ти котки. Не ми отне повече труд, отколкото написването на роман, но успях.

— Никога не съм се съмнявала, че можеш да се справиш с всякакъв проблем. А Полиана?

— Трябва да ти обясня. — Усмивката му се стопи. Независимо от възторга, обзел я в прегръдките му, тя изплашено се сви.

— Какво се е случило с нея? Да не би...

Той бързо я целуна по нослето.

— Единственото, което ѝ се случи, бе, че я взех при мен. Другите песове все още не са ми простили, задето им натрапих тази вечно хилеща се любвеобилна балерина.

— Ти си взел Полиана? — Кели се заля от весел смях.

— Не можех да я изоставя — толкова ми напомняше за Джим и за теб... Непрекъснато беше пред очите ми, не ми позволяваше да те забравя. Чудех се какво да сторя с това глупаво куче. Тъгуваше, явно имаше нужда от някой. Много добре разбирах от кого. От теб. Щом я зърнех, осъзнавах колко ми липсваше. Затова дойдох. Най-сетне и това куче да свърши нещо полезно.

— Позна — мило го подразни Кели и го целуна. Изражението му се смекчи и той погали косите ѝ.

— Сънувах те, но не в кошмарен сън. Съвсем други бяха виденията ми.

— И аз те сънувах — призна тя, сгушвайки се в нето, — но сънят ми бе пълен с фантазии, фантазии...

— Нека ги изживеем тогава наяве — целуна я той с нетърпение. — Имаме тази възможност...

— Да — поддаде се на очарованието тя. — Не мислиш ли, че сме създадени един за друг?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.